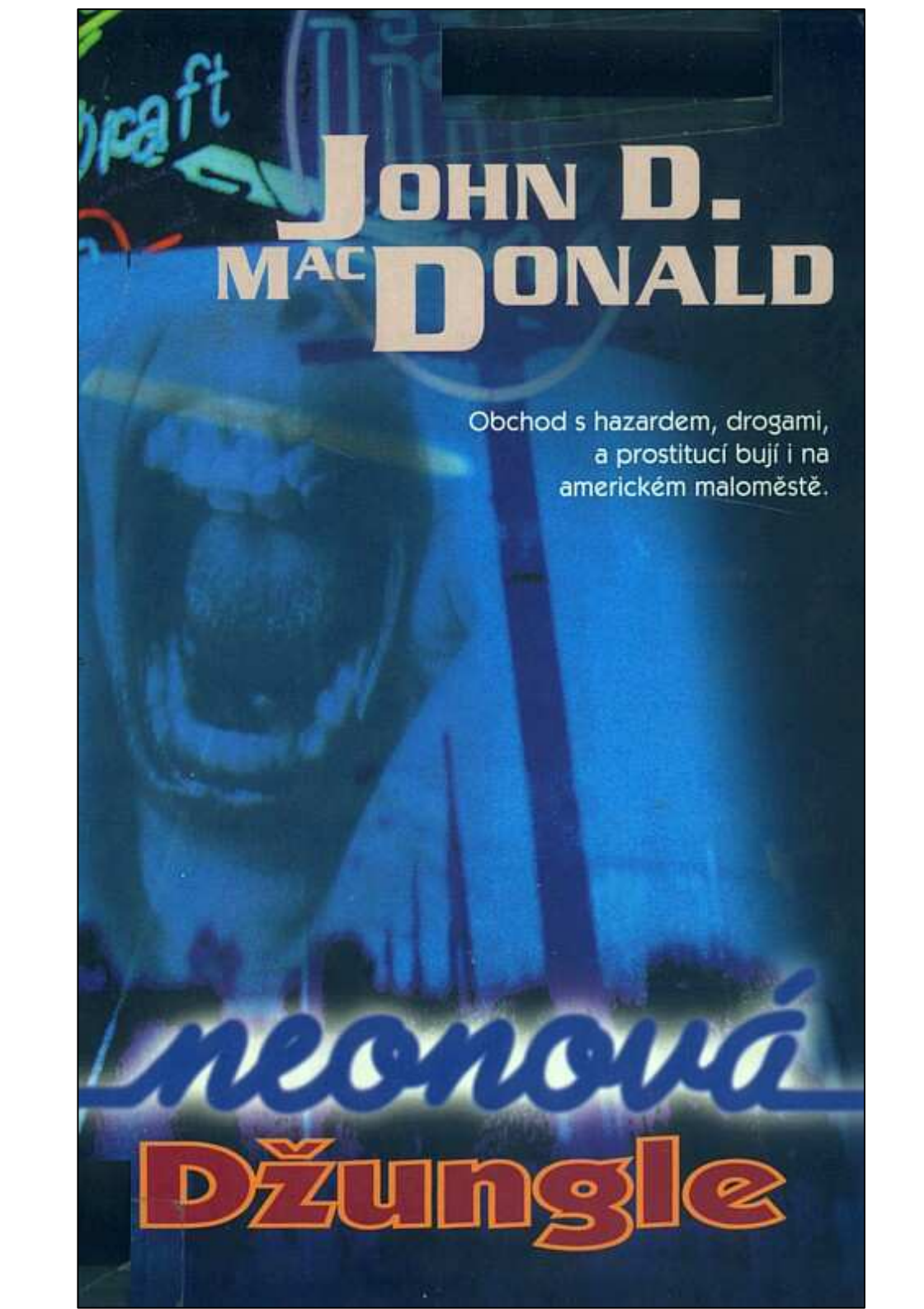

JOHN D. MACDONALD

Obchod s hazardem, drogami,
a prostitucí bují i na
americkém maloměstě.

Neonová Džungle

John D. MacDONALD

Neonová džungle

Z anglického originálu
The Neon Jungle
přeložil Jiří Sedláček
Vydalo nakladatelství
BB art
v Edici 99
Praha 1997
Vydání první

Copyright © 1986 John D. MacDonald
Translation © Jiří Sedláček, 1996
ISBN 80-86070-31-X

Čtvrť

Najdou se lidé, kteří vám povědí o Čtvrti. Každý z nich však bude mít svou vlastní představu. Pro každého bude Čtvrť znamenat něco jiného.

Čtvrť je totiž pořád plná násilí.

Zeptejte se těch dvou vysokoškoláků, kteří loni přišli otestovat děvčata z továrny a rozbili si obličej o železné pěsti Poláků.

Čtvrť je totiž pořád plná peněz.

Povědí vám to děvčata u přepážek. Povědí vám to muži, inkasující vysoké činže za jisté sešlé baráky poblíž Saegar Millu. Pová vám to pondělní lichváři, dvoumetrovi hromotluci, kteří z vybírání peněz vytvořili umění.

Čtvrť má totiž kolorit.

V úzkých ulicích všude poblikává neon. Kypění a prskání a jiskření nápisů GRILL BAR RESTAURANT SALÓNKY a HOTEL POKOJE APARTMÁ a KULEČNÍK BILIÁR BOWLING a BOHATÝ PROGRAM TANEČNICE PARKET KLUB VARIETÉ, úplná neonová džungle.

Ale pera ze zadků cvičených poníků tu visí unaveně a v šatnách vyložených saténem se nepořádají pompézní čtení Prousta. Jsou tu unavená děvčata se zatrpklými ústy, jež dostávají provizi z drinků, které jim koupíte.

Neon je zelený a rudý a modrý a vždycky se najde pár zhaslých písmen, i když obvykle ne s takovým efektem, jako tehdy, když vinárna Essex postrádala první dvě hlásky svého jména.

Nemyslete si, že je Čtvrť vázána na centrum. Je to samostatná oblast a množství zapadlých neosvětlených ulic leží mezi ní a mnohem barvitějším centrem.

A nemyslete si, že jsou tu doma pouze pasáci, páskové a flundry. Jsou zde obytné ulice, úzké a špatně stavěné, které příchozího vodí v rozčilujících kruzích. Mezi ulicemi jsou kastovní rozdíly. Jsou tu kostely a školy a spousty, spousty dětí.

Najdete tu ponuré, nevlídné fasády textilních továren, hučících a rachotících za horkých letních dnů, které v pět náhle umlknou a vyvrhnou nedbale oděné dívky. Ty povykují a šaškují mezi sebou cestou domů do úzkých ulic kolem asfaltových hřišť škol, kam teprve nedávno přestaly chodit, a některé z nich již kynou plody, jejichž vřískáním se budou začas opět ozývat tatáž hřiště.

Jsou tu prázdné továrny s rozbitými okny jako očima hledícíma s němou výčitkou.

Kdysi tu všude byla jen pole, která vlastnil Abraham Townsend a která spolu se svými osmi statnými syny svědomitě obdělával.

Později si Abrahamův vnuk otevřel obchod smíšeným zbožím a ten se stal jádrem nově vznikající vesnice. Dvě míle odtud byla další vesnice, byly si podobné jako vejce vejci. Tu novou zcela logicky pojmenovali Townsend. Rostla, přibývalo v ní rolnických domů s lomenicovými střechami, až se z ní stalo město. Ale druhá vesnice se rozrůstala ještě rychleji. Po skončení občanské války se v obou městech začaly objevovat ohavné viktoriánské stavby, plné věžiček a ozdůbek. Nakonec spolu splynula a Townsend se stal pouhou městskou částí: na jeho jméno se zapomnělo a byla z něj prostě Čtvrť.

Všechno je to ve starých análech městské radnice.

Děti ve Čtvrti dospívají rychle.

Za nocí v postranních uličkách kluci s odstávajícíma ušima křičí o lásce a touze a anton vybírá tuláky v rozbitých botách z jejich novými vystlaných pelechů. Za dne slunce opéká těsné dvorky a slabý větřík tu a tam rozevlaje záclony a mléko rychle zksysne. Hrdý Pierce Arrow bez kol spočívá po okénka hluboko v pleveli na opuštěné par-

cele a když na ulice padne modravý soumrak, krysami ohryzané zadní sedadlo se stane místem pubertálních dostaveníček.

Vzhled úzkých domků v ulicích obytné části Čtvrti v sobě za noci skrývá násilí. Ne typ násilí neonové džungle, ale násilí, které je nenápadnější, zoufalejší.

Je to místo sousedských krámů, kde je jen málo samoobsluh velkých potravinových sítí. Říká se, že ve Čtvrti lze koupit cokoli. Když víte, kam se obrátit. Koho navštívit. Kdy ho navštívit.

Když začnou horka, policie ví, že některý z těch tichých stísněných domků exploduje. Jednoho z těch vlekoucích se teplých večerů náhle zazní ulicí výkřiky děsu, kterým nevyhnutelně vyvrcholí všechno to nashromážděné napětí. A sousedé vždycky poznají, který dům to je. Vyběhnou a budou se dívat tím směrem. Nějakou dobu vyčkají, než se začnou opatrně vyptávat. Výkřiky obvykle ustanou rychle. Na domácích zbraních tichých domácností je něco neúprosného, nekompromisního. Kladivo, sekyrka, řeznický nůž, kus trubky. Když se výbuch zuřivosti přežene, následuje hloupé poplakávání.

Jediným světlem na Varakiho výběrovém konzumu je za noci červený neon kolem nástěnných hodin za výlohou. Tento rodinný koloniál je krabicová budova z cementových tvárnic. Rodina bydlí ve velkém sešlém dřevěném domě hned vedle. Městské domy končí na neďalekém rohu. Člověk, který je tu cizí, například ten, kdo se právě přistěhoval do sousedství, by možná necítil vznášející se hrozbu násilí, připomínající chvění vzduchu před prvním úderem hromu.

Ale ostatní už tu žili dlouho. A tak, oné teplé noci, když se ozvalo to ječení, věděli s instinktem obyvatel Čtvrti přesně, kam se dívat. A staré ženy sevřely bledé rty, pokyvovaly hlavami a tiše čekaly, až utichne...

Kapitola první

Na rohu zasyčel městský autobus, ztichl, pak odchrčel v bílém prachu. Všimla si světelných obrazců vytvářených listy jilmů, a viděla, že autobus směřuje do centra. Tam, kde byla všechna světla. Když sem přišla, tak byly větve jilmů holé. Tehdy pro ni bylo těžší žít v téhle malé místnůstce ve druhém poschodí rozlehlého chátrajícího domu ze dřeva a myslet na světla a lidi a pohyb a zapomnění.

Bylo to, jako by listy dorůstaly, aby přikryly zvuky a světla města. Takhle pomalu. V místnůstce, která se stala spíše dělohou než vězením. V šedi soumraku seděla nehybně v pozici Buddhy na rovné nepolstrované židli u okna. Měla na sobě černé manšestrové kalhoty, ruce položené na ohnutých kolenou a hlavu trochu na stranu, takže kouř z cigarety v koutku úst stoupal tenkou stužkou kolem jejích hladkých tváří a napůl zavřených očí. Laciný gramofon na podlaze vedle židle byl tak ztlumený, že zlaté tóny trubky jen nezřetelně prorážely šumem jehly. Deska dohrála a ona vyndala cigaretu z úst, sehnula se, zdvihla přenosku a nasadila ji opět na začátek. Hedvábná záplava těžkých, tmavě měděných vlasů jí sklouzla dopředu a když se narovnala, hodila ji zpět rychlým pohybem hlavy.

Myslela na ty dole, jak pracují v bílém, strohém fluorescenčním světle, zaměstnaní večerní návalem zákazníků a pečlivě zvažovala, jaké by bylo se tam teď vrátit. Snažila si to v duchu představit a usoudila, že teď už to zvládne. Zdálo se, že Gus věděl, nakolik ji ten mužík s obličejem klauna zranil. Podařilo se jí nesložit se před ním, když zkušeně vyhmátl citlivá místa a znovu otevřel již zhojené rány. Gus zlostně zasáhl.

„Poručíku, víte, že mluvíte s mou dcerou. Nemluvte s ní tak.“

„Se snachou, Táto. Kde u všech čertů Henry našel tuhle?“

„Poručíku, jděte honit zloděje. Neotravujte slušné lidi. Bonny, ty běž nahoru. Odpočiň si. Pracuješ dlouho.“

Odešla rychle, znejistělá. Aniž by se podívala do toho groteskního klaunského obličejce, vystoupila zpoza pokladny, prošla krámem, postranními dveřmi, úzkým přístavkem a dále nahoru po schodech do velké kuchyně, přičemž se jí dokonce podařilo i usmát se a kývnout na

nehybnou Annu stojící u kamen. Pokračovala pak místnostmi zaplněnými masivním nábytkem, vzhůru po dvou křídlech schodiště, rovně chodbou a do svého pokoje. Zavřela za sebou bezhlučně dveře, přešla třemi kroky k posteli a lehla si na ni, pak se trochu posunula, aby si opřela čelo o zeď, o vybledlou tapetu s modrými květy.

Je mi souzeno, pomyslíla si, že budu vždy zachráněna Varakiho rodinou. Ale začali mě zachraňovat příliš pozdě. Přišli, až když se mi cosi jiného vepsalo do tváře a do očí. To, co poručík uviděl tak rychle, tak snadno a s takovým opovržením.

Není pravda, napadlo ji, že klesáte na dno jako raketa, jak upuštěný kámen. Spíše je to jako zpomalený filmový záběr odražené koule. Začíná to poměrně banálně. Zradou. Zlomeným srdcem. Tehdy to znamená strašně moc. V oněch dobrých dobách, které nyní byly jako by na druhé straně zdi, pro ni příliš mnoho znamenal Dev. Marnivý Dev s irským úsměvem a rychlými rukama. Dev, který neměl rád, když mu cuchala vlasy, a neměl rád, když se ho dotýkala, a nakonec utekl před přemírou lásky, před vlastnickými pouty.

A tak potom, poprvé, jste odhodili zábrany a zažili ten počáteční dlouhý a rychlý pád na samotné dno. První pád koule. Na dně byla smrt a pomalu dopadající koule se jí dotkla, pocítila její chlad a tvrdost, odrazila se a stoupala vzhůru až nahoru, domnívali jste se. Ale ne až úplně nahoru. Okamžik setrvání a pak další pád. A další, takže dotek smrti se stal častější, známější, a méně děsivý. Pak jste se podívali vzhůru a spatřili, kde jste bývali předtím. Každý odraz byl slabší. Pokaždé s menším odskokem.

Poslední pád ztlumil obratně a zázračně Henry Varaki. Bydlela tehdy v San Francisku. Noci spolu podivně splývaly, takže to vypadalo, že mezi nimi nejsou žádné dni. Pamatovala si, že v jednom podniku byla příliš hlučná a byla vyhozena někým, komu se pokoušela rozškrábat obličej. Pak, náhle vystřízlivělá prudkým lijákem, který jí přilepil šaty k tělu, pomyslela na to, že by mohli zavolat policii, a na peklo posledních třiceti dnů. Běžela v dešti, upadla, zase běžela. Potom přišlo jiné místo, světla, rvačka námořníků v postranní uličce a další běh. Jeden podpatek se jí ulomil a z běhu se stalo komické kulhavé cválání. Cítila horké hučení v hlavě, horké burácení v uších. Běžela krivolakou uličkou, nachýlená na jednu stranu, takže to s ní smýkalo o zeď...

Pak nastala dlouhá doba, kdy bylo všechno zmatené. Henry později řekl, že to trvalo jedenáct dní. Jako kdyby náhle vyšla z dlouhého, chaotického tunelu, plného hluku a křiku a ztřeštěných svištících světél, do ticha a klidu. Otevřela oči. Kluk s širokými rameny, blondátou střapatou hlavou ve vojenském khaki s prýmkou seržanta seděl u úzkého okna, židli nakloněnou dozadu a opřenou o zeď. Bylo naprosté ticho. Za oknem byla mlha. Zpoza mlhy se ozývalo tlumené, temné a pravidelné vytí, jako by tam bylo chycené nějaké velké zvíře. Doprávní ruch šuměl mušelínovými zvuky klaksonů. Byla to neznámá místnost a ona nechtěla otočit hlavou, protože jí to přišlo jako příliš velká námaha. Zavřela oči jen na okamžik, a když je opět otevřela, okno bylo tmavé a seržant tam nebyl. Maličko pootočila hlavou směrem ke zdroji světla a spatřila ho, jak sedí u lampy a stále ještě čte.

Zdálo se, že vycítil její pohled. Odložil knihu, přišel k ní a stál, děsivě obrovský, u její postele, pak jí přiložil hřbet dlaně na čelo s udivující jemností.

„Co se stalo?“ zeptala se slabým hlasem.

„Myslíš, kdo tě složil, Bonny? Bacil zápalu plic. Nemělas vůbec žádnou odolnost.“

„Kdo jsi?“ Její hlas zněl vystrašeně.

„Henry Varaki. Nevysiluj se otázkami. Pokusím se ti to vylíčit. Šel jsem s jedním z kluků náhodou kolem. Byla jsi úplně hotová. Nějakej chlápek si tě přidržoval u zdi a mlátil tě hlava nehlava. Byli jsme s ním hned hotovi a tebe vzali do nemocnice. Z nějakého pitomého důvodu tě nechtěli přijmout. Vypadalo to, že shoříš. Můj kámoš měl přítele, který mu přenechal tenhle kvartýr, tak jsme tě sem přivedli a sehnali doktora. Podvýživa, následky alkoholu, zápal plic, anémie a možná vnitřní zranění z toho mlácení, které jsi schytala. Ten doktor z toho byl dost v šoku, Bonny. Řekl, že tě může dostat do charitativního útulku, ale já jsem si nemohl dovolit zaplatit extra sestry a tak, takže jsem se rozhodl, že se o tebe postarám sám. Můj kámoš jel na východ. Je to už... hned to spočítám, jedenáct dní. Měla jsi kapačku a kyslík a všechna antibiotika, co existují, Bonny. Doktor sem přichází každé ráno na kontrolu. Až do předevčírka jsi byla v limbu. Od té doby většinou spíš. Ráno mi řekl, že se dnes pravděpodobně vzbudíš svěží jak rybička.“

Jemně jí navlhčil obličej houbou. Podepřel jí hlavu a dal jí sklenici ke rtům. Byla příliš slabá na to, aby se sama posadila, natož vstala. O její potřebu se postaral s věcnou zručností, která byla tak samozřejmá, že se ani nestyděla, ani nezdráhala. Ráno, než měl přijít doktor, ji umyl houbou. Podívala se dolů a byla šokována pohledem na své bleďé, zpustošené tělo, na scvrklé prsy, vyhublé nohy a pánevní kosti, které vypadaly tak ostré, že by mohly proříznout sinalou kůži.

Přišel doktor. Byl to nevrlý, uspěchaný muž. Většinu otázek adresoval Henrymu, pár jí. Napsal dva předpisy a řekl: „Jste houževnatá mladá žena. Jen vytrvejte a dáte se brzy dohromady. Henry, běž do vedlejší místnosti a zavři dveře.“

„Proč, doktore?“

„Jen běž, Henry.“

Henry odešel z místnosti a tiše za sebou zavřel. Doktor se na ni zadíval. Jeho výraz se změnil, ztvrdl. „Nejsi jen houževnatá. Máš štěstí. Za svůj život vděčíš jemu. Je to vzácný mladík. Nevím, jestli si uvědomuješ, jak vzácný. Lidé jako ty se vždycky snaží o nějaké figle. Můžeš pro něj udělat to, že se dáš do kupy co možná nejrychleji a vypadneš odtud. Prokážeš mu tím službu. Vsadím se, že když byl malý, měl v krabičkách ptáky se zlomenými křídly a vyráběl jim dlahy. Nespal prvních padesát hodin, cos tu byla. Byl na cestě na východ. Na třicetidenní dovolené, před naloděním. Nezkoušej na něm žádný ze svých úlisných figlů, mladá dámo. Taktak jsi unikla pohřbu na náklady města. Nepokoušej se říci cokoli na vysvětlenou nebo na omluvu. Nechci teď“ zrovna slyšet tvůj hlas. Už jsem toho slyšel dost, když jsi byla v deliriu. Seržant Varaki jakbysmet. Nebylo to nic pěkného. A jelikož bylo naprosto zřejmé, že se ti dostalo vzdělání, slušného prostředí i výchovy, bylo to tím horší. Něco jsi ale do vínku nedostala. Obyčejný charakter, řekl bych. Nevracej se ke svému mrouskání v průjezdech, dokud nebude seržant za obzorem.“

Zavřela oči. Slyšela, jak doktor odešel a jak mluví s Henrym ve vedlejší místnosti. Slzy ji pálily skrze zavřená víčka. Po chvíli si je setřela cípem prostěradla.

Vstoupil Henry s širokým úsměvem. „Říká, že už sem nebude muset chodit, Bonny. Gratuluju. Na kontrolu můžeš jít, až budeš stát na nohou.“

„To je dobře.“

„Hele, netvař se na mě tak sklesle. Bože, já jsem tak rád, že si mohu s někým povídat. Myslím s někým rozumným.“

Nejprve pomalu a potom rychleji začala přibývat na váze a síle. Koupil jí pyžamo a župan. Lehce se o něj opírala, když zkusila první vratké kroky. Cesta po místnosti ji vyčerpala.

„A co můj pokoj?“ zeptala se. „Co mé šaty?“

Začervenal se. „Jednoho dne, kdy ti bylo lépe, jsem z tebe vymámil adresu. Šel jsem tam. Vystěhovala ti z pokoje věci. Dlužilas jí šest dolarů. Zaplatil jsem je a přinesl všechno sem. Prohlédl jsem si to. Možná jsem neměl. Tvé šaty byly dost žalostné, Bonny. Všecko jsem to věnoval Armádě spásy. Tvé osobní věci jsem dal do malé krabice. Papíry a dopisy, nějaké fotografie a tak podobně.“

Všechno na světě do jedné malé krabice. Zavřela oči. „Uděláš pro mě něco, Henry?“

„Jistě.“

„To je asi hloupá otázka, uděláš pro mě něco, po... tom všem. Prober tu krabici, Henry. Vyndej mou kartu sociálního pojištění. Vyndej můj křestní list. Vyndej fotokopii mého univerzitního vysvědčení. Všechno ostatní vyhoď.“

„Všechno?“

„Buď tak hodný.“

Druhý den jí zahanbeně podal obálku. „Všechny věci, které jsi chtěla uschovat, jsou tam. A přidal jsem pár fotek. Tvou matku a otce. Myslel jsem, že ty by sis měla uschovat.“

„Byli zabiti při –“

„O tom jsi hodně mluvila. Víím o tom. Radši si ty fotky schovej. Budeš mít jednou děti a ty budou chtít vědět, jak tví rodiče vypadali.“

„Jednou děti!“

„Takhle to neříkej, Bonny. Nikdy už to takhle neříkej.“

To bylo ten den, kdy seděla na stoličce před kuchyňským dřezem s velkým ručníkem kolem ramen a on jí myl vlasy. Musel je čtyřikrát namydlit, umýt a spláchnout, než se zase vzpamatovaly. A pak, když byly suché a ona si je česala, obdivoval jejich barvu a uprostřed obdivování si najednou všimla, jak si jí poprvé začal být vědom. To bylo něco, v čem měla velkou praxi. Stále byla ještě hubená jako tyčka, vážila méně než čtyřicet pět kilo a nebyla naličená, a on viděl její tělo předtím, když bylo nejošklivější, a slyšel všechny nepěkné útržky její-

ho života, a přesto se mu v očích objevil náhlý záblesk zájmu a ocenění. Bylo jí z toho do pláče.

Dvaadvacátého dne z jeho třiceti dnů dovolené už začala částečně pomáhat při vaření a uklízení. Na váze v koupelně měla rovných pětáctyřicet. Měřila metr sedmdesát a za svou normální váhu považovala asi tak pětapadesát. Tolik nevážila už víc než rok.

„Musím mít šaty, abych odsud mohla odejít, Henry.“

„Myslel jsem na to. Musím je koupit. A ty mi musíš říct míry.“

„Míry ti dám. Kup něco levného. Psal sis to všechno?“

Všechny peníze, které jsi zatím za mě vydal? Jistě ti toho moc nezbylo.“

„Něco ještě mám. Doktor měl se mnou slitování.“ Prudce se začervenal. „Tohle ti říkám, jen aby sis nedělala starosti. Táta mi poslal dvě stovky. Dostal jsem je předevcírem.“

„Musíš jet domů, Henry. Musíš je navštívit.“

„Na to je čas.“

„Na to není čas. To říkáš pořád. Nikdy nepochopí, proč jsi nepřijel domů. Nikdy.“

„Znají mě dost dobře, Bonny. Vědí, že když jsem nepřijel domů, byl k tomu ztraceně dobrý důvod.“

„Žádný důvod není dost dobrý.“

Hodně mluvil o své rodině. O klanu Varakiů. „Jsme tu my tři děti. Já a Walter a Teena. Teena je ještě dítě. Holka ze střední školy. Walter je starší než já. Má tmavou plet jako naše maminka. Jeho žena je Doris. Chudák Walter to s ní má těžké. Je holka moc živá. Potom Jana, Tátova druhá žena. Vzal si ji loni. To bylo tak. Rozumíš, Máma zemřela před třemi lety. Jedni Janini příbuzní, farmáři, ji poslali bydlet k nám, aby mohla chodit do obchodní školy. Je o dva roky mladší než Walter, a o dva roky starší než já. Velká, statná dívka ze statku. Když byla v domě, přišla Anna, Tátova starší sestra, dělat nám něco jako hospodyně. Pak se Táta zčistajasna s Janou oženil. Celá rodina se strašně naštvála. Hlavně Doris. Anna zůstala. Táta s Janou jsou šťastní. Vždyť je to ksakru šťastnej barák. Velká, stará, bezvadná barabizna. Krám býval v přízemí. Po válce Táta postavil nový obchod hned vedle. Zařídil ho jako samoobsluhu. Většina lidí, co tam pracuje, také v domě bydlí. Je dvouposchodový. Deset ložnic. Pořád se tam něco

děje. Obvykle pořádněj blázinec. Táta a jeho staří kamarádi hrají karty v kuchyni a křičí jeden na druhého v jazyce své staré vlasti.“

Mluvil o nich tolik, že měla pocit, jako by je znala. Lépe než některé z těch přihlouplých ksichtů z posledních několika let.

Napsala mu míry a on odešel. Vrátil se za dvě hodiny obtížen krabici. Na jednom ze svých velkých prstů měl zavěšený lesklý, laciný kufřík. Krabice měl narovnané téměř až k očím.

„Koupils toho moc, Henry!“

„Ale jdi, Bonny. Začni je otvírat. Jako na Vánoce, co?“

„Je toho moc.“

Bylo vidět, že má cit pro barvu, pro to, co se hodí a co se nehodí k těm temně měděným vlasům. Koupil věci, které už dlouho neměla na sobě. Kostkované tvídové sukně, měkké světlé svetry.

„Doufám, že se ti tyhle věci líbí,“ řekl nervózně. „Na jedné fotce jsi byla v tamtom. V tom, co jsem vyházal. Pak jsem si tě představil v něčem takovémhle a nějak se mi to zalíbilo.“

Byly to dvě sukně, tři svetry, dvě blůzy, tři komplety nylonových kalhotek a podprsenek, dva páry bot, jedny s pěticentimetrovými podpatky a jedny sandály s páskem přes kotník. Šla do ložnice a jedno oblečení si zkusila. Podívala se na sebe do zrcadla, nejprve jak to vypadá, jak jí to padne, a pak si náhle všimla svého vlastního uzardělého obličeje, dychtivých očí, napůl úsměvu. Úsměv se jí vytratil. Kousla se do rtu. Šedé oči vypadaly obrovské v jejím příliš hubeném obličeji. Vyšla zase zpátky k němu.

„Bonny, vypadáš skvěle! Vypadáš překrásně!“

„Nevím jak... Nevím jak to...“

Podal jí malou krabičku. „Vybral jsem nějakou lacinou bižutérii. Z jednotkového obchodu. Takovou sponu a náramek. Myslel jsem...“

Seděla a slyšela, jak k ní přišel, ucítila jeho horkou a klidnou ruku na rameni. „Heleď, já jsem nechtěl, abys kvůli tomu brečela. Ksakru, Bonny. Nechtěl jsem, aby došlo k tomuhle. Prosím tě, zlato.“

Pozdě odpoledne šel opět ven, nakoupit k večeři. Sbalila si věci do tašky. Napsala mu lístek.

„Díky za všechno, Henry. Mám tvou adresu domů. Pošlu ti peníze tam, až je budu mít. Byl jsi skvělej. Teď je čas, abys spěchal domů a navštívil je a stihnul se vrátit, než ti skončí dovolená.“ Podepsala se a

znovu si to přečetla. To bude muset stačit. Žádná slova by to nevystihla. Doktor jí řekl, co musí udělat. A měl pravdu, velkou pravdu.

Nohy jako by měla cizí, dřevěné, když scházela ta dvě křídla schodů a vyšla do ulice. Sluneční světlo bylo příliš ostré. Její boty, rytmicky se pohybující, se zdály být hrozně daleko. Kráčela ulicí a lesklý nový kufřík se jí zarýval do ruky. Bloky domů byly velmi dlouhé. Lidé a auta se pohybovali moc rychle. Uslyšela dusot podrážek na chodníku a obrátila se a uviděla ho a pokoušela se utéci. Dostihl ji a chytil ji svými velkýma rukama nad lokty, pevně, bolelo jí to. V obličejí měl podivné bílé skvrny a modré oči měl tak zúžené, že byly skoro zavřené.

„Co to děláš?“

„Pust mě. Nech mě jít.“

Vedl ji zpět, jednou rukou pevně zavěšený do její hubené paže, kufřík v druhé. Šla se skloněnou hlavou. Na začátku schodiště ji lehce zdvihl do náručí a odnesl ji nahoru. Tehdy plakala. Plakala s obličejem ze strany přitisknutým k jeho silnému mladému krku.

Otevřel si dveře a kopnutím je za sebou zavřel. Upustil kufřík, zastavil se s ní ještě v náručí a přečetl si lístek, pak kráčel k velké židli v obýváku a sedl si i s ní, držel ji a nechal ji, aby se vyplakala z pocitu slabosti a frustrace.

Trvalo dlouho, než se jí podařilo přestat.

„Kam bys byla šla?“

„To je jedno.“

„To není jedno.“

„Je.“

„Nesmí ti to být jedno, jinak by pro tebe bylo lepší, kdyby tě ten opilec zabil.“

„To by bylo lepší.“

„Sebelítost. Prokristapána, někdy je mi z tebe zle.“

„Mně je ze sebe zle.“

„Bud' už zticha! Doktor řekl, abych tě vyhodil v té minutě, kdy budeš schopná chůze. Fajn! A co to dělá ze mě? Hlupáka, který promarnil svou dovolenou. Přece z toho něco musí být. Něco víc než jen tohle.“

Zůstali tam, až se úplně zešeřilo a v místnosti nastala tma. Temnota jí dodala jisté odvahy. Řekla: „Co se děje teď, jako by vážně bylo dů-

ležitější než... co bylo předtím. Ale nevím, proč by mělo. Všechno je to jako... jako bych se znovu narodila. Jako bych byla dítě, o které se někdo stará. Krmí ho, koupe, učí chodit. Skoro jako bych znovu vstoupila do života.“

Zlehka ji políbil, vstal a postavil ji na nohy. To bylo poprvé, co ji políbil. Privil: „Jsem rád, že jsi to řekla, Bonny.“

Rozsvítil světla. Mžourali v náhlém jasu a neurčitě se na sebe usmívali a hovořili polohlasně a nenuceně, během večeře i krátkého večera, dokud nešla spát, když mu předtím pomohla ustlat si na gauči v malém obýváku.

Kapitola druhá

Druhý den ráno byl Henry náladový a zamyšlený. Dlouze postával u oken a díval se na ulici. Cinkal drobnými v kapse. Neklidně přecházel.

Po obědě vstal a přinesl další kávu ze sporáku a nalil jim do šálků. Sedl si naproti ní.

„Mám ještě sedm dní dovolené, Bonny.“

„Já vím. Řekl jsi, že bys mohl chytit letadlo. Proč to neuděláš, Henry? Zůstanu tu. Opravdu. A pak by ses sem mohl vrátit a to už bych měla být dost silná. Mohla bych si sehnat práci, možná.“

„Nepojedu domů. Už o tom nechci slyšet.“

„Panebože. Neutrhuji se.“

„Něco jsem vymyslel.“

„Co tím myslíš?“

„Říkal jsem ti, že je to velký dům. Je tam místo. Bůh ví, že je tam spousta práce, čili ne že bys starého pána využívala. Zapřáhne každého. Pak bys dostávala peníze od armády. Moc by toho nebylo.“

Zírala na něj. „Od armády?“

„Nemohu tě takhle nechat. Musím mít jistotu, že jsi zaopatřená. A tolik už o tobě vím, že je mi jasné, že se o to nepostaráš, dokud k tomu nebudeš mít důvod. A jediný důvod, který pro tebe bude něco znamenat, je mít někoho, kdo na tobě bude záviset a bude ti věřit. Seženu taxíka a můžeme jet vyplnit formuláře a nechat si udělat krevní zkoušku nebo co to všechno v Kalifornii musíš mít. A pak, přísámbohu, budeš Varakiová, a budeš mít celou tu zatracenou rodinu na své straně. Představuju si to jako dohodu. Rodině jsem o tom nic nenapsal. Nebudou vědět zhola nic, jen to, že jsi má žena. A to taky bude všechno, co potřebujou vědět.“

Položila ruce naplocho na stůl a na několik dlouhých vteřin zavřela oči. „Kolik ti je, .Henry? Třiadvacet?“

„Dvaadvacet.“

„A já jsem šestadvacetiletá coura.“

„Nemluv takhle!“

„Coura. Poloviční alkoholička. Holka, co chodí po barech a loví chlápky, které tam potká. Holka, co... si ani nepamatuje, jak všichni vypadali. Je to spíš štěstí, a ne opatrnost, že jsem si nic neuhnala. Bonita Wade Fletcherová. Skvělá holčinka. Dvakrát mě šoupli do lapáku tady, jednou v L.A. Tohle chceš dopřát své rodině, Henry. Slušným lidem.“

„Ach bože, ty se v tom fakt chceš patlat, co?“

„Ted' hraješ roli, Henry. Velkou, důležitou, divadelní roli. Podání ruky padlé. Zachraňování nevěstky. Podívej se na mě, proboha!“

„Dívám se.“

„Jistým způsobem chodím a mluvím, jistým způsobem se dívám na muže, a celá tvá rodina by musela být slepá, aby to neviděla. Jsem jeden velkej závan smradu zatuchlejších ložnic a teplýho džinu. Ne, Henry. Tobě to neudělám.“

„Povídám, že je nutné, aby ses na sebe podívala a uvědomila si, že musíš mít nějaký důvod postavit se na nohy. Už jsi zapomněla, jaké to je vstát bez pomoci.“

„Láska. Láska patří k manželství. Nemohla bych tě milovat. Nezbylo mi dost lásky, pro nikoho. Všechnu jsem ji rozdala. V bezplatných vzorcích.“

„O lásce jsem ksakru neřekl jediné slovo. Je to jen dohoda. Odjed prokrista do Johnstonu jako paní Varakiová a nech se tím jménem trochu postavit na nohy, než to dokážeš sama od sebe. Nebo ti možná nevoní to jméno. Třeba Varaki zní moc cize, není dost dobré.“

„Ne, to ne.“

„Já teď půjdu a vrátím se. Fajn. Do té doby budeš mít jasno. V každém případě to ukončíme podle zákona. A k čertu s tebou, jestli mě podvedeš.“

„Řekl jsi, že je to dobrý podnik. Výnosný. Jak víš, že ti nezůstanu na krku a nebudu týt z výnosu krámu tvého otce do konce tvého života?“

Hlas mu znězněl. „Bonny, naslouchal jsem ti spoustu dní a nocí. Vyslechl jsem hodně věcí. Vím o tobě víc, než o sobě víš ty sama.“

Položila si hlavu na stůl na své předloktí. Vrtěla jí ze strany na stranu. „Ne. Ne. Ne.“

Trvalo to až do půlnoci. Cítila se naprosto vyčerpaná a bez života. Měla pocit, jako by už neměla vlastní vůli ani osobnost, jako by ji byla zdvihla nějaká obrovská síla a nesla s sebou. Měla už po krk té námahy, celých těch dlouhých, hořkých hodin.

„Dobrá,“ slyšela se, jak říká. „Tak tedy dobrá, Henry.“

Dlouho se na ni díval a pak se zazubil. „My Varakiové jsme pověstní svou tvrdohlavostí.“

Nazítří v deset ráno tam zajeli taxíkem. Vyplnili formuláře, nechali si udělat krevní zkoušky, dozvěděli se, kdy mají přijít pro oddací list a k civilnímu obřadu. Stále se k sobě chovali velmi zdrženlivě. Ten večer, poté když mu ustlala gauč v obývací, se narovnala a řekla naprosto všedním tónem: „Můžeš se mnou začít spát, jestli chceš. Aspoň to bys měl přinejmenším dostat, ale nebudu ti vyčítat, když tu laskavou nabídku odmítneš, protože se to asi nedá zrovna nazvat štědrostí. Spíš je to asi, jako když někomu nabídneš cigaretu. Poslední z krabičky. Značku, která je celá...“

„Proboha, buď zticha a běž spát.“

„Můžeš přijít kdykoli. Nebude mě to obtěžovat.“

„Zavřeš už tu pusu? Anebo ti ji mám zavřít já?“

„Ach božínku! My jsme zasnoubeni! Jsme zasnoubeni!“

Vzali se v jeden studený, deštivý čtvrtek ke konci listopadu, za pět minut dvanáct. Zpátky do bytu jeli taxíkem ve strnulém, rozpačitém tichu. Můj šťastný svatební den, pomyslí si.

Henry oznámil, že se hned vrátí, a odešel. Seděla a pozorovala, jak déšť stéká po okně. Můj svatební den. Nevěsta měla kytici malinových kvítků. Henry se vrátil za hodinu, šaty zastříkané deštěm. Odnesl plnou náruč věcí do kuchyně. Přišel zpátky a hodil jí do klína plochou krabici. „Dal jsem šampaňské k ledu.“

„Bezva. Jeden lok a vyrazím na dvouměsíční tah.“

Sedl si a vážně se na ni zadíval. „Proč jsi k sobě taková, Bonny?“

„Jaká, drahý manžílku?“ zeptala se bezbarvě. „Copak je v té krabici, drahoušku?“

„Otevři ji a uvidíš.“

„Pane jo! Asi dárek pro tvou půvabnou ženušku.“

Strhla papír a otevřela krabici. Podívala se, co je v ní. Slyšela déšť. Věděla, že by se na něho měla podívat. Nemohla se ale přimět, aby to udělala. Můj svatební den; zapomněla jsem, že jeho také. Sobecká nána bědující sama nad sebou. Vyjmula to z krabice. Krajka na živůtku noční košile byla jako bílá pěna. Na chvíli se na ni zadívala a pak do ní zabořila obličej. Mocný hořký vzlyk ji zaškrábal v hrdle.

Přišel k ní a objal ji. Když byla schopná promluvit, řekla: „Co se... vlastně snažíš udělat?“

„Zabránit ti, aby sis tolik neubližovala, Bonny. Víím, že to není svatba jako z filmu. Je nějaký zákon, že si nemůžeme dopřát tolik, kolik můžeme, i když to není dokonalé?“

„Nezažila jsem nikdy nic dokonalejšího. Chovám se k tobě tak nemožně. Je mi to tak strašně, zoufale líto, Henry. Tak děsně líto.“

„Budeš ji nosit?“

„Samozřejmě.“

Později už byla schopná se smát tak, jak se nesmála léta. Byla to laskavá veselost. Potom, v sešeřelé ložnici, se cítila nezvykle panensky. Musela si vyháňet hořké, ironické myšlenky z hlavy. Jeho velké ruce byly něžné a jemné, vyzářovala z něj hřejivá síla. Něžnost ji podnítila tak, jak by prudkost nikdy nesvedla. Cítila se podivně nesmělá, až stydlivá.

Bylo to celé hezké a dojemné a až potom, když ji políbil na oči, zjistila, že pláče.

„Proč, miláčku?“ zašeptal.

A nemohla mu říci pravdu. Že pláče proto, že lituje těch roků, které jí nechaly tak málo, co by mu mohla dát, a proměnily její vlastní reakce v prázdnotu. Byl veliký a něžný. Milý chlapec. To cítila a nic víc, ať se snažila jak chtěla.

„Proč pláčeš?“ opakoval.

„Protože si myslím, že tě miluji, můj drahý,“ zalhala. A věděla, že ta lež je jako pevný plot, kterým bude obehnaná po dobu, kdy on bude pryč.

V den svého odjezdu jí dal lístek na autobus a dvacet dolarů. Řekl, že změni pojistku a zažádá o přídavky pro ni. Tvrdě ji políbil. Pozorovala jeho široká záda, když odcházel. Už se neotočil.

Za dvě hodiny seděla v autobuse. V telegramu od Henryho otce, Guse Varakiho, stálo: ŘEKNI JÍ ŽE TADY BUDE BYDLET A HOTOVO.

Cesta autobusem byla dlouhá. Noci a tma a míhající se světla a tlumené zvuky spáčů kolem ní. Časné ranní zastávky na místech, kudy projížděli. Nepříjemný, ulepený pocit od spaní na sklopeném sedadle. Chtěla věřit, že ji modrostříbrný autobus odváží z jednoho života do nového. Ale nemůžete se zbavit úplně všeho, stát se schránkou, která se dá znovu naplnit. Všude tam, kam jdete, musíte vzít sebe, vzít všechny své leptavé šťávy a roztříštěné vzpomínky a zažité reakce. Henry se po prvním dnu cesty stal neskutečným. Byl něžnou rukou, která se dotýkala jejího čela a zjišťovala suchou horkost horečky. Velký svalnatý kluk s lehkým krokem. Kluk bez tváře. Kluk, který vstoupil do armády ostatních mužů bez tváře. Měl modré oči, hrubé, světlé, štětinaté vlasy. Paní Varakiová.

Gus a Jana jí přišli naproti na špinavé autobusové nádraží v Johnstonu. To už byla příliš unavená, aby sledovala jejich reakce. Věděla jen, že Gus Varaki je obtloustlý, podsaditý muž, který ji vřele objal, a Jana je obyčejná, statná dívka, která ji políbila. Naložili ji do auta a vezli ji odpoledními ulicemi, sněhem, který tál, hned jak dopadl. Vzali ji do velkého domu a do tohoto pokoje ve druhém poschodí. Jana přinesla jídlo. Po horké koupeli šla spát. Probudila se za soumraku následujícího dne.

Měsíce si budovala ztracenou jistotu. Gus a Jana a Anna a Teena jí v tom pomohly. Walter jakoby si jí nevšímal. Jeho hubená, tmavá, zahořklá těhotná manželka, Doris, byla zřetelně nepříjemná.

Trvalo dlouhou dobu, než se znovu vzchopila. V březnu se opět všechno zhroutilo, když přišel telegram ohledně Henryho. O týden později přišel do sklíčené, zdeptané domácnosti dopis od jeho velícího důstojníka.

Gus přišel k ní do pokoje a netečně se posadil, stopy slz v nehybném šedém kameni svého obličej.

Dvakrát mu řekla, že odjede, než dal najevo, že ji slyší. Pak se na ni pomalu podíval.

„Odjet od nás, Bonny? Ne. Zůstaň.“

„Nejsem vám ku pomoci. Nejsem tu k ničemu.“

„Chceme tě. Co jiného říct?“

Jana jí později ukázala dopis, který Henry napsal svému otci. „Myslím, že se dá dohromady, tati, ale při takovéhle dohodě si nemůžeš být stoprocentně jistý. Kdyby se cokoli stalo, přiměj Bonny, aby zůstala s vámi. Nenech ji odejít. Nemá kam jít. Drž ji tam, dokud se nebude zdát, že to dokáže na vlastní pěst.“

Jana řekla: „To není to, proč Gus chce, abys zůstala, Bonny. Ne kvůli tomuhle dopisu. Je v tom víc. Pro něj jsi jako část Henryho. Ta jediná, co zbyla. My... všichni tě chceme.“

„Vždyť ty nevíš. Ty nevíš, čím jsem byla, když přišel Henry a...“

Jana, která seděla blízko ní, se dotkla Bonniných rtů špičkami prstů. „Pšš, Bonny.“

„Ale já chci, abys věděla všechno.“

„Proč? Chceš se snad trestat? Nebyli jsme slepí. Viděli jsme, že se měníš. Už nejsi, čím jsi byla.“

A tak zůstala a byl červen a naučila se být hrdá na to, jak rychle zvládá práci s velkou pokladnou u výdejní přepážky. Zřídka kdy musela prohlížet zabalené zboží, aby našla cenu. Stálí zákazníci ji znali a ona s nimi mluvila. První břímě zármutku z domu spadlo. Gus Varaki se z něho úplně nevzpamatoval a nezdálo se, že se tak kdy stane. Část života z něj vyprchala. Bonny si pamatovala, jaký byl, když tam poprvé přišla a našla Guse a jeho mladou nevěstu, jak postávali v rohu a mladistvě se spolu smáli, rděli se a odstupovali od sebe, když si jich někdo všiml. Už jí nesahal impulzivně na prsa, neštípal zvesela do

pasu, nehryzal ji s mručením do mladého pevného hrdla. Ztráta syna nějakým podivným způsobem postavila Janu do role dcery, namísto mladé manželky. A Jana už večer, když zavřeli krám, nepozorovala svého manžela z druhého konce místnosti, aby s ním se ztěžklými víčky a zvlácnělými ústy konečně šla po schodech nahoru, když ostatním popřála nepřítomným hlasem dobrou noc.

Jana byla typ dívky, která na první pohled vypadala zcela obyčejně. Trochu příliš široký obličej, bledá pleť, lesklý nos, velmi jemné vlasy ne úplně hnědé a ne úplně blond, pevně stavěné tělo, bledé oči, ne úplně modré a ne úplně šedé.

Ale na třetí pohled, anebo na čtvrtý, jste si začali všimnat kypícího zdraví, hedvábné, planoucí zralosti. Pas a kotníky a zápěstí měla štíhlé a pohybovala se lehce a rychle. Viděli jste jemné, přírodní zvlnění jejích vlasů a vycítili její mírnost, její čistotnost mladého zvířátka, viděli jste něžný a pěkně utvářený spodní ret a pevná, kulatá nadra.

Nebyla zvlášť inteligentní či bystrá. Nejlépe jí vyhovovaly rutinní úkoly a zdálo se, že nemohla dosáhnout dostatečné rychlosti na pokladně. S těžkými pytlí a bednami si však dokázala poradit svižně a lehce. Jedla tolik jako muž. A měla dobrý, spolehlivý a vřelý instinkt na lidi. Byla to dobrá žena pro Guse. Přesto však Bonny vycítila ze zmatku, který často viděla Janě v očích, z jejích častých záchvatů podrážděnosti, že s ní nejedná jako s manželkou. Dostávalo se jí otcovských citů. A Gus chodil ztěžka a moc se neusmíval.

Dnes přišel muž s obličejem klauna. Poručík Rowell. Malý, plešatějící mužík s tlustýma nohama a břichem, úzkými rameny a obličejem, který vzbuzoval veselí. Nos jako knoflík, soví oči, velká pokřivená ústa. Měl vypouklé čelo, které jeho obličej propůjčovalo vzhled ne zrovna nemluvněte, ale spíše něčeho prenatalního, embryonálního.

Byl z místního okrsku. Byla to oblast, kde byly továrny, uličky, sešlé činžáky, kulečnickové herny, mladistvé gangy, maličké neudržované veřejné parky, krámky s bonbony a prkénky loterie, cihlová školní hřiště. Byly tam dlouhé řady stejných domků. Tady se vždycky něco semlelo. Jak se tvrdilo, Rowell byl dobrý polda pro takovouhle čtvrt; slídlil, vzbuzoval strach, byl cynický a neúprosný. Při předchozích návštěvách pokaždé Bonny sledoval.

Dnes prohlásil, bez varování a hlasem, který zastavil všechen hovor a ruch v krámě: „Jsem rád, když v okolí znám každého, Bonny. Kaž-

dého, kdo se přistěhuje. Šetří to čas. Nechal jsem si poslat kopii oddacího listu, abych zjistil jméno, pod kterým jsi působila předtím. Prý Fletcherová. Tak jsem si to ověřil dálnopisem. Jen rutina.“

Nedokázala na něho pohlédnout ani promluvit.

„Co tam na tebe mají, je jen mezi námi dvěma, zlato. Řeknu ti jen tohle: vyhýbej se v noci mým ulicím. Vyhýbej se mým lokálům.“

V nastálém tichu slyšela Tátu zarazit sekáček hluboko do špalku. Vyšel zpoza dlouhého řeznického pultu a řekl: „Poručíku, víte, že mluvíte s mou dcerou.“

Usilovně budete a něco zpoza té klaunské tváře to všechno rozmetá. Jeho ulice. Jeho lokály. Byli tam někteří místní lidé. Rozkřikne se to rychle. Walter Varaki klečel na jednom koleně mezi regály, značil na plechovky ceny a rovnal je na spodní policičku. Rick Stussen, tlustý blondatý řezník, byl za pultem spolu s Gusem a obsluhoval kráječ.

Seděla u lomenicového okna v malém pokojíku ve druhém poschodí a věděla, že je čas vrátit se dolů. Čím déle bude čekat, tím to bude těžší. Deska opět skončila. Zdvihla přenosku, vrátila ji do klidové polohy a otočila vypínačem. Gramofon se zastavil. Byl to dar od Guse a Jany na Vánoce. Další autobus zasyčel na rohu. Směřoval do města. Ke všem těm světlům, k místům rychlého zapomnění. Na nějakou dobu byla mimo mohutnou sílu příboje, zachycená v tišině u závětrné strany pobřeží a bezmocně kroužící. Stačilo jen trochu postrčit a příboj ji znovu zachytí a odnese, pryč z tohoto klidu, pryč od těchto lidí, kteří jí věřili jen proto, že se s ní jeden z nich oženil.

Vstala ze židle, protáhla se a vyhnala ztuhlost ze svých dlouhých nohou, zdřevěnělých sezením v jedné poloze. Prošla chodbou k toaletě ve druhém poschodí, rozsvítila a zkoumala svůj obličej v zrcadle. Podívala se na sebe a spatřila to, co viděl Rowell. Provinilé tajnůstkářství v šedých očích. Rys slabosti kolem úst se zatrpklými naběhlými rty. Výraz děvky. Děvky v bílé pletené vestě, v černých manšestrových kalhotech. Udělala na sebe ošklivou grimasu, vylovila z kapsy kalhot rtěnku a vykroužila si odvážná ústa, odvážnější, než jaká měla v těchto minulých měsících.

Sešla dolů a našla u pokladny Janu v obležení pěti čekajících zákazníků s plnými košíky. Jana jí uštědřila nucený úsměv a vděčně jí udělala místo. Začaly společně vykládat košíky na pult. Bonniny prsty běžaly v staccatovém rytmu po tlačítkách, zatímco Jana ukládala ná-

kupy do pytlíků a krabic. Bonny jednala se zákazníky odměřeně a bez úsměvu.

Brzy bylo po frontě. Srovnala hromádky bankovek v pokladně, provedla pokladní bilanci a rychle sečetla přijaté šeky, přičemž používala pokladnu jako sčítačku.

Přišel Gus, otíral si ruce do zástěry a řekl příliš vesele: „Z ten legrační ksichtu si nic nedělat.“

„To je v pořádku.“

„Chci vidět úsměv.“

„To je v pořádku,“ opakovala bez úsměvu. Další zákazník přitlačil plný vozík. Gus odešel. Bonny bušila do tlačítek tak silně, až jí v prstech bodalo.

Kapitola třetí

Paul Darmond dokončil svou zprávu, kterou každý druhý měsíc posílal kárné komisi, a odhodil žlutou tužku na rozviklaný karetní stůlek. Ráno ji vezme do své malé kanceláře na okresním soudu a nechá ji přepsat na stroji jedním z děvčat ze sociálky. Takhle mu aspoň tu zprávu nedají předělat. Žádné vynechávky. Žádné incidenty. Vstal a protáhl se a zabušil si na hlavu klouby prstů. Byl to vysoký hubený muž s unaveným obličejem působícím mladě i staře zároveň a s pomalými pohyby. Nahmatal prázdnou krabičku od cigaret, zmačkal ji a hodil do krbu plného odpadků.

Bylo devět hodin a cítil se unavený a roztěkaný. Natolik se soustředil na zprávu, že se mu podvědomě dostala do hlavy hřejivá myšlenka na Betty. Ta myšlenka jej přenesla zpátky do onoho bytu, toho předěšlého bytu z doby před více než rokem. A když zprávu dokončil a vzhlédl, byla pro něj opět ná adaptace šokem.

To je zvláštní, pomyslel si, jak tě to pronásleduje. Na pár minut se uvolníš a hned se ti zase vrátí do života. A jako by se to nikdy nestalo – náhlé noční křeče, horečné telefonáty, ječivá jízda sanitkou, doktor Weidemann vcházející pomalu do čekárny, roušku staženou, odlupující gumové rukavice ze svých malých šikovných rukou.

„Mrzí mě to, Paule. Strašně. Těhotenství bylo další zátěží na její ledviny. Měly nějaký funkční defekt, což jsme nevěděli. Vypověděly úplně. Otrávil ji. Krevní tlak jí vystřelil nahoru. Srdce se jí zastavilo; Paule. Je mrtvá. Strašně mě to mrzí, Paule.“

Ale mysl mu znovu a znovu tropila ten zlomyslný kousek a přiváděla ji zpět, jako by se nic nestalo, jako by seděla tam v koutě místnosti a četla, zatímco on dokončoval zprávu.

Pak by řekla svým škádlivým způsobem, bez zlomyslnosti. „Tak co, byli všichni tví svěřenci tentokrát hodní, miláčku?“

„Vzorní.“

Věděla, o co šlo. Věděla, že promovaný sociolog pracující na svém doktorátu vzal tuto špatně placenou práci, jen aby získal praxi ve své hlavní sféře zájmu, a pak shledal, že je oním zájmem šikovně připoután, připoután lidmi, kteří na něm záviseli, aby se za ně bil. Stalo se to mezi nimi poněkud hořkým žertem.

„Mně to nevadí, Paule,“ říkala. „Opravdu ne. Prosím tě, nic si z toho nedělej. Však vyjdeme. Vždycky nějak vyjdeme.“

„Výplata nebude stačit, až se nám narodí dítě.“

„Zapřáhneme ho do práce a bude platit na to další.“

„To se snadno řekne.“

„Nech toho, Paule. Máš rád svou práci. Stavíš lidi znovu do života. To stojíš za trochu počítání a uskrovnování.“

„Proboha, i učením na univerzitě bych vydělal víc.“

Ted' ovšem na platu tolik nezáleželo. Vydal ho za nájem garsonky ve čtvrti, kde žila většina jeho propuštěných, za jídlo hltané v roztočivých hodinách, za benzín do otlučeného kupé. Ted' mu nezbylo nic než práce.

Rozhodl se dojít si na roh pro cigarety. Když scházel ze schodů od domovních dveří, zastavilo před ním policejní auto, v protisměru, a Rowell vystrčil svou klaunskou tvář z okénka. „Jak se daří, Kazateli?“

Paul pocítil tu známou lítost a zlost, která ho vždycky píchla, když některý z jeho lidí uklouzl. Došel k autu. „Kdo je to, Rowelle?“

„Chceš říct, že považuješ za možné, že by jeden ze tvých miláčků mohl sejít z cesty? A přitom všichni vypadají tak svatě.“

„Jen se pobav. Pak mi to řekni.“

Rowellův tón ztvrdl. „Já se mám bavit, Darmonde? To ty se mi staráš o zábavu, s těmi svými šprýmaři.“

„Když je necháš na pokoji, uklidní se.“

„Když je nechám na pokoji, odejdou i s celým okrskem.“

Paul věděl, že to je starý, bezúčelný spor. Rowella nic nezmění. Paul podrobně studoval výsledky experimentální plastické chirurgie, prováděné na nenapravitelných zločincích, aby se zjistil vliv fyziognomie na trestnou činnost. Předpokládal, že Andrew Rowell si během puberty vytrpěl peklo kvůli svému směšnému obličejí. Udělalo to z něho nelítostného, nebezpečného bojovníka. V určité fázi svého dospívání Rowell došel na rozcestí a zvolil si dráhu úspěšného policisty, a ne kriminálního, kterým se mohl stát zrovna tak. Jednou, když byli oba dva v uvolněné náladě, po rozhovoru o jednom případě, se Paul pokusil Andymu Rowellovi svou teorii vysvětlit. Věděl, že nikdy nezapomene, jak mu zbělel obličej, jak z těch sovích očí zjevně číselo vražda.

Rowell pak řekl nuceným, nakráplým hlasem: „Jsou dva druhy lidí. K čertu se všemi tvými teoriemi. Jen dva druhy lidí, Kazateli. Rovní a křiví. Ti rovní nešlápnou vedle. Křiví mohou předstírat, že jdou rovně. Mohou tě splést. Ale mě nikdy neošálí. Nikdy.“

A Paul se mírně dotázal: „Zřejmě si myslíš, že se křiví narodili?“

„Já to vím. A na ulici je poznám. Mám na ně čuch. Od výtržníků až po kšeftáře ve velkém.“

„O čem se mnou chceš mluvit?“ zeptal se Paul mírně teď. Zapomněl na svou zlost a připomněl si, jak překvapivě ohleduplný a účastný byl Rowell po smrti Betty.

„Chci mluvit o té partě od Varakiho.“

„Tady? Nebo chceš jít dál? Právě jsem šel na roh pro cigarety.“

„Naskoč si. Svezu tě tam.“

Paul obešel auto a nastoupil. Rowell zastavil na rohu a on zašel dovnitř, vrátil se s cigaretami a znovu nasedl. Rowell zajel zpět před dům, vypnul motor a otočil se k němu s jednou rukou na jeho opěradle.

„Můžeme mluvit tady, Kazateli.“

„Tak spust’.“

„Nelíbí se mi to. Umluvil jsi starého Varakiho, aby vzal toho smrkáče, co mu rozvází. Toho Locktera.“

„Vern Lockter je dobrý hoch. Měl nějaký ten škraloup. Dva roky se už ale drží. Už se mi nemusí hlásit. Táta říká, že pracuje dobře.“

„Když není v práci, tak se oblíká dost nóbl, Kazateli.“

„No a co? Bydlí tam, stravuje se tam. Takže ušetří peníze a utrácí je za oblečení.“

„Nosí své nóbl oblečení na bowling, na zápasy, do putyk. Zná všechny místní pásky.“

„Ale už přes dva roky se do ničeho nenamočil.“

„Dobrá, dobrá. Nechme ho na chvíli být. Slyšel jsem, že posíláš Varakimu na krk dalšího smrkáče.“

„To je pravda. Pomohl jsem mu. Gus potřebuje dalšího kluka. Má teď víc roznášek. Vern Lockter nemůže zastat všechny práce v domě. Je tam jen Gus a Stussen a Walter Varaki a Vern. Takže tam z polepšovny přijde tenhle kluk. Jmenuje se Jimmy Dover.“

„Znám jeho jméno. Znám jeho rejstřík. Bydlel s tetou. On a dva jeho kumpáni měli za sebou nějaké krádeže a vloupali se do benzínky. Přistihli je a jeden z těch kumpánů chtěl utýct a dostal kulku do hlavy, a tenhle Dover měl u sebe vyskakovací nůž, když ho zatkli. Soud pro mladistvé ho umístil do pasťáku. Odkroutil si dva roky. Je mu osmnáct. Když byl tam, jeho teta zmizela. Nedokázali ji najít. Ale zajímá mě, co na toho Guse máš, že ti tak zobe z ruky.“

„Je to hodný člověk, to je všechno. A Jimmy je fajn. Mluvil jsem s ním o tom před měsícem. Přivezl jsem Guse s sebou a oba jsme s ním mluvili. Starý Gus chce klukovi pomoci.“

„Dobrá. Lockter a Dover. To jsou dva. A ta zrzka je třetí.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se ostře Paul.

„To, co říkám. Mám na ně čuch. Tak jsem se na ni informoval. U sanfranciské policie. Dvakrát jí přišli opilost a výtržnictví. Henry to

musel zdědit od starého. Musel mít napravování v krvi, zrovna jako ty, Kazateli.“

„Předpokládám, žeš jí to hned zčerstva šel oznámit?“ pronesl tiše Paul.

„Udrzuje je to na uzdě, když vědí, že víš, o co běží. Samozřejmě že jsem šel. Nemohla se mi podívat do očí. Starý ji poslal nahoru a ztropil pekelnou scénu.“

„Však jsi taky byl pekelně taktní. Což nechápeš, že je to Gusova snacha?“

„Dělám to pro Gusovo dobro, proboha. Ještě jsem se nedostal k tomu, co mám na srdci. Máš tady tu Fletcherovou, Dovera a Locktera. Všichni bydlí v té ratejně se Stussenem a Varakiho rodinou. Ti tři dají hlavy dohromady a vymyslí nějaký způsob, jak přijít k penězům. Možná je ukradnou Varakiho rodině. Kéž by. To by Guse vyléčilo z té šlechetnosti. Možná to zkusí nějak jinak. Až to udělají, začne moje práce. Jen ti říkám, že se mi to nelíbí a že si na ně na všechny posvítím.“

„Dokud opravdu nějak neuklouznou. Dokud je k tomu nedotlačíš.“

„Jen se nerozčiluj, Kazateli. Všichni uklouznou. Já si držím svůj rajon čistý. Ale je to čím dál těžší. Zase se začal objevovat hérák a tráva. Ústředí mně nedá vydechnout, dealeři zrovna tak. Já jen nechci další problémy ke všem těm, které už mám. A mám až po krk toho, že ty mi dodáváš do okrsku stále nové.“

„Chtěl bych, abys pro mě něco udělal. Netlač na Jimmyho, dokud mu nedáš šanci dostat se nad vodu.“

„Dám mu týden.“

„To je od tebe úžasné, Andy. Velmi shovívavé.“

„Jistě. Pamatuji si Lerrittiho a Mendeze a Conlona.“

„Tři, Andy, z kolika za poslední čtyři roky? Osmdesáti? Devadesáti?“

„Zatím tři. To chceš říct, ne?“

„Jednou poznáš, co chci říct, Andy.“

„Jsem moc hloupej. Nemám to vzdělání. Jsem jen polda, Kazateli.“

Paul vystoupil. „Dobrou noc, Andy.“

„Sázím dvě ku pěti, že do půl roku bude na toho Dovera vystaven zatykač. A příště už nepůjde k soudu pro mladistvé.“

Rowell odjel. Paul stál a díval se, jak zadní světla pomalu zahýbají za dalším rohem. Věděl, že poručík Andy Rowell bude projíždět svým okrskem, dokud ve dvě nebo ve tři ráno nenastane v ulicích klid. Na pár hodin si půjde lehnout a brzo ráno bude opět na stanici. Neměl jiný život kromě služby. Byl ras na své lidi a byl ras i na sebe. Několikrát se dostal do potíží kvůli tomu, že si víc podal někoho, kdo se ,vzpíral zatčení', ale vždy se to urovnalo. Uznávali, že má na starost nejhorší oblast drsného, vznětlivého průmyslového města a udržuje ji v pořádku, jak jen to jde, když musí pracovat se sborem, ve kterém je příliš mnoho politicky dosazených, příliš mnoho protěžovaných. V nočních hodinách se toulal okrskem jako neústupný malý bulterier bez pána, ukazoval svou klaunskou tvář v obávaných lokálech, chladně pobaven tichem, které trvalo, dokud neodešel. Jednou se tři občané rozhodli Rowellovi dokázat, že je to špatný návyk pohybovat se touto oblastí sám. Vlákali ho do uličky a vzali si ho do parády. Dělal, že je v bezvědomí, dokud se nenaskytla příležitost, aby si uvolnil pravou ruku. Vytáhli mu jeho policejní speciál z pouzdra a odhodili do ulice, ale obušek s řemínkem visícím ven měl v pravé zadní kapse. Napůl oslepen vlastní krví, omámen ranami, instinktivně udeřil nejdřív toho správného. Jeden zůstal mrtvý v uličce. Druhého odvezla sanitka. Třetí byl relativně nezraněn. Rowell ho vzal s sebou na stanici, zatkl ho, vsadil do cely a pak šel sám do nemocnice a nechal si sešít rozseknutý obličej a dát do dlahy zlomené zápěstí. Dostavil se do služby hned příští noc a metodicky navštívil každý zapadák v rajonu, s drsným pobaveným úšklebkem na svém zafačovaném klaunském obličejí. A třebaže své muže poslal do ulic ve dvojicích, on chodil nadále vřady sám.

Paul stál na noční ulici dlouho poté, co hlídkový vůz zmizel z dohledu. Kolem prošly dvě mladé dívky, držely se pod paží, šeptaly si a chichotaly se. Ve vedlejším bloku mrkal červený neon. Na rohu se se smíchem rvali dva vojáci. Nový kabriolet, lesknoucí se v pouličním světle, pomalu projížděl úzkou ulicí a v něm mezi dvěma muži seděla dívka a nosově si zpívala. Paul v sobě měl zvláštní neklid, který se jej během posledních pár měsíců občas zmocňoval. Podivný pocit, že život směřuje k něčemu zářivému, veselému, zatímco on stojí na místě a dívá se, jak ho míjí.

Vystoupil po schodech, prošel nezamčenými dveřmi a zahrnul dole-
va do svého malého přízemního bytu se staromódními arkýřovými
okny do ulice, s okenním sedátkem ze zlatého dubu, světlehnědými
krajkovými záclonami, tmavými stěnami a nudným nábytkem.

Pomyslel na Verna Locktera. K Rowellovi hovořil přesvědčivěji,
než sám cítil. Lockter byl vysoký, mohutný mladík s dlouhou úzkou
hlavou, často přecházející do úsměvu. Vyzařovala z něho bystrost a
intelligence. Paul měl dojem, že se Vernu Lockterovi nikdy nepřiblížil.
Lockter říkal až příliš často obyčejné věci. Dostal jsem lekci. Zločin je
pro hlupáky. Každému se podívám do očí. A měl ve zvyku podívat se
vám do očí tak přímo, že to působilo nuceně. Bylo v něm něco bytost-
ně chladného. Paula to tak znepokojovalo, že za ním často zašel. Po-
stava Verna v pracovních šatech, jak sestavuje objednávky, nakládá
dodávku a zametá prodejnu zanechala v Paulovi neodbytný dojem, že
je to role, kterou právě hraje. Nedalo se mu však nic vytknout. Zdálo
se, že Varakiovic ho mají poměrně rádi, ale byla tam stejná rezervo-
vanost, které si všiml u sebe. Paul věděl, že zločinci, pro které už nee-
xistuje naděje, jsou psychopatické osobnosti, muži či ženy narození
bez schopnosti emocionálně rozlišovat dobro a zlo. Umějí je odlišovat
jen rozumově, a tudíž je každý trestný čin v jejich očích přípustný za
předpokladu, že ho provází jen malé nebo žádné riziko trestu. Jsou
obvykle inteligentnější než průměr, mají příjemnější povahu. Hned
pod povrchem, pod vnější slupkou jejich chování, dlí nelítostná, neu-
važující zuřivost zvířete.

Verna Locktera podezíral od jejich prvního setkání. Ve vězení se
choval bezchybně, jak bývá pravidlem u většiny psychopatů. Paul
tušil, že se pod jeho masku dostat nedokáže. Nemohl se ubránit pocitu,
že Lockter hraje svou úlohu. A nezdálo se být logické, že by se Loc-
kter mohl spokojit, po tak dlouhou dobu, rozvážením potravinářského
zboží po městě v otlučené dodávce na boku s vybledlými písmeny,
které tvoří nápis Varakiho výběrový konzum. Ačkoli velkou část Gu-
sova obratu představovali místní zákazníci ze sousedství, nabízel i
vybrané druhy masa a lahůdek a během let si vybudoval rozsáhlou
dodávkovou službu, jak za hotové, tak i na kreditní bázi.

A Lockter byl odsouzen za surové přepadení.

Paul vložil svou zprávu do obálky z manilového papíru. Složil ka-
retní stolek a uložil se ke spánku. Někdo si pouštěl rádio příliš hlasitě.

Neon matně mrkal přes hnědé krajkové záclony. Rozhodl se, že se pokusí setkat s paní Varakiovou, Henryho manželkou, v pondělí, až přivede do krámu Jimmyho Dovera. Pamatoval se na ni. Vyšší děvče, docela hezké, s tichým hlasem a vzdorovitými ústy.

Kapitola čtvrtá

Walter Varaki ležel na posteli s polštáři zmuchlanými pod hlavou. Jasně světlo stolní lampy dopadalo na knihu, kterou četl. Přesně uprostřed úst měl zastrčený doutník. Jen matně si byl vědom Doris, která se pohybovala po místnosti a chystala se jít spát. Četl rychleji než obvykle, aby se dostal k místu, kde si Mike Hammer přivádí do bytu tu udělanou blondýnku. Ten Hammer! Přece byl ještě chlapík, který uměl žít. Na toho si každý dal pozor. Nebo aspoň podruhé určitě. Ten věděl, co na ženské platí. Nebyl uvázán v žádném šestákovém obchodě s potravinami.

„Ty víš, že se mi ty zatracené doutníky hnusí. Řekla jsem ti to už stokrát. Hnusí se mi!“

Pomalů vyjmul nedopalek doutníku ze rtů, otočil hlavu a podíval se na ni tak, jak by to asi udělal Mike Hammer.

„Neotravuj,“ nasadil řezavý tón.

„To je mi ohled.“

„Koukni, spíš ve vedlejší místnosti, protože teď chceš mít v posteli víc místa. Tak proč si tam nepřestěhuješ i šaty a nedáš mi pokoj?“

„Víš, že mi není dobře, a kouříš si tu ty smradlavý doutníky, a mně je z nich na blití Všechno tady smrdí buď jídlem, nebo doutníky.“

Podíval se na doutník. Už vyhasnul sám od sebe. Pečlivě ho odložil do skleněného popelníku. „Uhasil jsem ho.“

„To jsi strašně laskav,“ řekla ironicky Doris.

„Ty máš ale náladu.“

„A jakou bys měl ty, kdybys takhle vypadal?“

Vypadala, jako by měla porodit v nejbližších deseti minutách, ale podle doktora zbýval ještě skoro měsíc. Těch povídaček o tom, jak v těhotenství rozkvétají. Černé vlasy měla jako provázky a jakoby lep-kavé, pokožku samý vřídek. Podíval se na ni a podivil se, jak si ksakru kdy mohl myslet, že ji miluje. Ty řeči, jak je jí špatně. Jemu se zvedal žaludek, jen se na ni podíval. Vždycky měla ostrý jazyk. V těchhle dnech ale nebyla schopná říci nikomu nic vlídného. Jen celý den sedě-la a litovala se.

„V pondělí přijde další kriminálník,“ řekla.

Vrátil se zpátky ke knize. „Jo.“

„Povídala jsem ti, že mu máš říct, aby už sem další nechodili. Budu v tomhle domě vychovávat dítě. Vypadá to, že strávím zbytek života vychováváním dětí v téhle barabizně. Měla jsem vědět, že jen tak mluvíš, všechny ty řeči o tom, že odtud odejdeme a najdeme si jinou práci. Ty nikdy neodejdeš. A já nikdy neodejdu. Ale aspoň mu snad můžeš zabránit, aby to tu zaplnil grázly a děvkami. Nechci, aby Bonny sahala na mé dítě.“

„Uklidni se, vždyť tě proboha uslyší až dole.“

„Je mi fuk, jestli mě uslyší. Tady se mě nikdo nikdy neptá na můj názor.“

„Nemusí se tě ptát, zlato.“

„Tys nikdy nemusel snášet, aby se ten Vern Lockter na tebe díval tak, jako se díval ten první den na mě.“

„Když po chodbě lítáš polonahá, tak co čekáš?“

„Tobě je to prostě jedno, vid’?“

„Doris, prokristapána!“

„Jen do toho, jen si klej. Starý pán tě nenechá odejít. Jsi jediný syn, který mu zbyl. Jeden syn a holka posedlá po chlapech, která je neustále půl noci pryč. Nenechá tě jít. On ne. Nikdy nám nebude platit tolik,

aby sis dost ušetřil a mohli jsme odsud vypadnout. Oba jsme tu uvážení. Proč si to nepřiznat.“

„Proč už nejdeš spát?“

„Aby sis mohl pěkně číst. Abys mě nemusel poslouchat. Abys nemusel předstírat... ale, co.“

„Dobrou noc, proboha! Dobrou noc!“

Zírala na něj, pak vyškubla pyžamo zpoza dveří skříně, odešla do sousední místnosti a bouchla za sebou dveřmi. Dlouze si oddychl a snažil se znovu začíst do knihy. Potřeboval ale pár minut na uklidnění. Odhodil ji stranou, znovu si zapálil zbytek doutníku a nasál kouř hluboko do plic.

Ze všeho, co se dělo, se zdálo, jako by se proti němu všechno spiklo. Bůh ví, že nikdy nechtěl pracovat v krámě. Tak třeba Henry. Ten to zbožňoval. Bylo zvláštní pomyslet na to, že už Henryho nikdy neuvidí. Někde v nenávratné minulosti byly ty dobré časy, kdy tu ještě byla Máma, kdy krám byl v přízemní části domu a kdy Teena byla ještě tak malá, že neuměla chodit. V těch dobách, kdy s Henrym pořádali nájezdy do krámu a Táta se zaměstnanci je honili pryč.

Ne, nikdy nechtěl pracovat v krámě. Zapsal se do těch obchodních kurzů na střední škole, aby mohl odejít od pultového prodeje. Jako by, když jste se nedívali, začalo všechno jít od desíty k pěti. Je už mu sedmadvacet, a brzy mu bude osmadvacet. Zatraceně brzy. Doris udělala velkou scénu, když zahodil čtyři léta služebního postupu u pošty a přišel sem vypomáhat, zatímco byl Henry v armádě. Teď byl Henry v nenávratnu a vypadalo to, že on tu uvázl už provždy. A vypadalo to, že Doris nepřestane sekýrovat, dokud bude živá. Dítětem se to jenom zhoršilo do krajnosti, ještě více to znemožnilo odchod.

Představil si ji, jak leží ve vedlejší místnosti ztěžka na posteli, a bylo obtížné si uvědomit, že to je stejná Doris jako tehdy. Pamatoval si, že se poprvé po ní začal dívat ve třídě psaní na stroji v předposledním ročníku střední školy. Seděla šikmo před ním. Doris Antonelliová. Všechny maličkosti s ní spojené mu rozbušily srdce. Jak seděla tak zpřímá, se žlutou tužkou jakoby zapíchnutou do černých vlasů, jak živé byly její oči a její zvyk rychle se konečkem jazyka dotknout spodního rtu.

Nejprve se spolu začali bavit na chodbách a trvalo dlouho, než s ním šla na schůzku. Rodiče na ni byli velmi přísní. Bydleli kdesi v horou-

cích peklech a pamatoval si, jaké to bylo, tu neuvěřitelnou, ohromující měkkost jejích rtů oné zimní noci za dvojitými dveřmi verandy a jak pak zmeškal poslední autobus a šel celou cestu zpět pěšky sněhem, aniž mu vadil chlad, hlavu plnou dojmů z toho, jak ji svíral v náručí.

Příští ročník byl pro oba poslední a scházeli se večer třikrát, čtyřikrát v týdnu, někdy šli do kina, někdy na procházku, někdy jen spolu seděli v jejím pokoji do té doby, než její otec vystrčil hlavu z kuchyně a několikrát si odkašlal a on musel odejít. Zvláštní, jak si teď vzpomínal, že hovořili a hovořili a hovořili, ale už se nemohl upamátovat, o čem to vlastně mluvili. Možná si měli schovat některé z těch hovorů až na dobu po svatbě. Měli by tak aspoň co dělat.

Tehdy na sňatek nepomýšlel. Chtěl ji mít bez toho. A z jejího chování soudil, že ji mít bude, ale nějak k tomu nikdy nebylo vhodné místo ani čas. Aniž se zdálo, že na to myslí nebo o to usiluje, vždycky se jí podařilo, že nebyli na pravém místě v pravý čas, ale tam, kde byla v bezpečí.

I potom, když ji požádal o ruku a ona řekla ano, budou-li s tím souhlasit i její rodiče, se u ní dál nedostal, až z toho nemohl v noci klidně spát. Její rodiče prohlásili, že musí mít práci a něco našetřeno. Táta a Henry ho škádlili kvůli jeho Taliánci, ale vypadalo to, že ji mají celkem rádi. Doris řekl, že za pult ho živého nedostanou. Měl dvě zaměstnání, žádné nestálo za nic, ona také pracovala, oba šetřili a pak ho přijali na poštu.

Nepustila ho k sobě ani poté, co se konečně vzali. Dokonce mu nedovolila nic víc, než polibek. Byla to velká, parádní svatba. Její rodiče do ní hodně investovali. Bylo tam spousta pití, pár obvyklých šarvátek, a pak je posadili do vlaku do Montrealu. Noc byli nuceni strávit vsedě a dostali se do hotelu v jedenáct dopoledne a ona prohlásila že je bílý den a že až v noci.

A když k tomu konečně došlo, chovala se, jako by byl nějaké zvíře či něco na ten způsob. Chovala se, jako by to bylo něco, co ho musela nechat dělat, protože byli manželé. Když ji během dne byl jen vzal kolem ramen, ihned ztuhla. Nikdy neslyšel o něčem takhle neuvěřitelném.

Nebyla špatná, dokud pracoval na poště, ale od té doby, co se vrátili do krámu a co otěhotněla, byla rozhodně zlá a jedovatá. A po příjezdu

Bonny se to ještě zhoršilo. Díval se na Bonny a Doris ho sledovala, jak se na ni dívá a bylo zle, když šli spát.

Henry byl sice mrtev, ale zařídil si to dobře, když byl na té dovolené a nepřijel domů. Hrome, stačilo se na ni podívat a člověk věděl, že se vyzná. To, jak mluvila a jak byla stavěná. Henry měl vždycky štěstí. Táta se k Henrymu choval pěkně. Bylo vidět, že Henry je jeho oblíbenec.

Všechno se vám hatilo, když jste si nedávali pozor. Bylo to jako výsměch boží mít ty dvě pod jednou střechou. Bonny a Janu. Nastražily to tak, že se na ně musel celý den dívat, a přitom byl ženat se zpropadenou provázkovitou vycpanou gumovou pannou. Nebylo to fér. Nic z toho nebylo fér.

Ale oni to zjistí, všichni. V setmělé místnosti se zvedl, tiše poklekl u prádelníku a polehoučku vytáhl spodní zásuvku. Šátral pod šaty a nahmatal svatební fotografii. On stojící s Doris. Neměla prachžádný důvod ji kdy vytáhnout z bytelného rámečku ze žlutého papíru. Pouhý dotyk mu dal pocit bezpečí. Dotyk a pomyšlení na nové, šustivé padesátidolarovky zastrčené za lesklým snímkem. Teď jich tam bylo dvánáct. A šest set dolarů vystačilo člověku na dlouho.

Trvalo mu od března nashromáždit jich tolik. Nemělo smysl snažit se schovávat před Doris peníze, které mu otec dával každou sobotu večer, když vyplácel ostatní. Doris je chtěla všechny.

Tak na to šel jinak. Spolu s Janou vedli účty tak, jak jim ukázal účetní. Problém nebyl oklamat Janu. To bylo snadné. Problém byl oklamat kasu. Přemýšlel o mnoha různých fíglech. Nakonec našel jeden tak jednoduchý, že musel fungovat. Táta rád vyplácel velkoobchodníky v hotovosti, po předložení účtu, který vkládal do pokladny. Později Walter zanašel účty do knihy. Pozměňoval je a z pokladny si bral rozdíl. Tužkou napsaná jednička se například dala snadno změnit na sedmičku. Některé z účtů byly ovšem vytištěné na sčítačce. Ty se změnit nedaly. Bylo zřejmé, že Táta ztratil hodně ze svého intenzivního zájmu o podnik. Pokles zisku ho tudíž nijak nezneklidňoval.

Zavřel zásuvku a vrátil se k posteli. Dvanáct papírků svobody; než bude Doris muset jít do nemocnice, bude mít možná tisíc dolarů.

Potmě se svlékl a vlezl do postele. Popelník se zarachocením propadl mezi postelí a stěnou. Nechal ho tam. Každou noc usínal se stejným snem. Přecházel nemocniční chodbou. Přišli mu říci, že Doris zemřela

při porodu. Zármutkem byl bez sebe. Museli mu dát sedativa a nechat si ho v nemocnici. Po pohřbu a přiměřeném období smutku se začal ucházet o Bonny. Ta ho litovala. Utěšovala ho. Nechtěl se s ní ovšem oženit. Ne potom, co slyšel, že říká Rowell a jak to říká.

Pak se sen obměnil. Druhý šok ze ztráty snachy a vnuka starého pána zabil. Takže vlastnictví obchodu připadlo jemu, a bydlel v domě spolu s Janou a Bonny.

Pak tu vždycky byla třetí varianta. Doris dítě porodila, ale toho dne, kdy měla přijít domů, on odejel s Bonny. Vydali se na Jihozápad. Tam byl život.

Ve snu je dva viděl. Přijeli na parkoviště jedné z těch luxusních heren a zaparkovali kabriolet. Bonny byla něco jako hosteska. Nechal ji obléknout do dlouhých večerních šatů k tělu, ze zlata a stříbra. A on měl tmavomodrý smoking a kráčeli kolem stolů a jen tak na věci dohlíželi. Ostří hoši se jeho podniku vyhýbali. Věděli, že on není z těch, s kterými si lze zahrávat. Sem tam poslal tučný šek Doris a dítěti.

Dnes ale sny nefungovaly. Dnes nebyly příjemné. Rozsvítil a našel rozečtené místo v knize. Mike si právě do bytu přivedl udělanou blondýnu.

Walter Varaki se uvelebil do pohodlnější pozice a začal chvatně číst. Byl Mikem Hammerem. Obchod s potravinami byl na míle daleko.

Kapitola pátá

Pan Grover Wentle byl velmi přetížený muž. Střední škola byla přeplněná. Učitelský sbor stěží uspokojivý. A jeho sekretářka mu řekla, že slečna Forrestová čeká v předpokoji s disciplinárním případem. To bylo ten den už popáté.

„Kdo je to?“ zeptal se sekretářky.

„Jedna ze starších žaček. Christine Varakiová. Rušila ve studovně.“

Začal unaveně říkat: „Zavolejte ji sem a...“ Přestal a zadíval se na sekretářku. „Teena Varakiová? To musí být omyl.“

„Podle jejího chování si to moc nemyslím.“

„Přineste mi nejdřív její záznamy. Za pár týdnů má maturovat.“

Sekretářka vzdychla a ztěžka odešla. Pan Wentle se posadil a vybavoval si, co ví o Teeně. Chytrá, schopná, milá. Pilná žákyně. Činná v mimoškolních aktivitách. Poněkud robustní blondýnka s veselýma očima, oblíbená u spolužáků i učitelů.

Ve spine, který mu byl donesen, byly překvapivě aktuální údaje. Byla zde klasifikace za každý měsíc. Poslední dobré výsledky měla v březnu. Zámky za duben a květen byly na propadnutí. Odložil spis stranou. „Pošlete ji sem. Řekněte slečně Forrestové, ať se vrátí do studovny. Tam bude boží dopuštění.“

Vešla Teena. Ihned si všiml, že její robustnost je ta tam. Byla mnohem hubenější. Její obličej se zdál povrchní. Posadila se naproti němu, bez vyzvání, a její pohled byl přímý a nepřátelský.

„Tebe jsem tu nečekal, Teeno.“

„Nečekal?“

Její tón ho rozzlobil. Počkal, až se ovládl. „Předpokládám, že mi řekneš, co se stalo.“

„Četla jsem si knihu. Přišla ke mně Forrestová. Není jí nic po tom, co dělám, pokud jsem zticha. Chytila mě za vlasy. Tak jsem vstala a dala jí facku.“

„Chceš říct, že prostě jen tak přišla a chytila tě za vlasy?“

„Věděla jsem, že tam stojí. Řekla mi, abych tu knihu schovala. Neodpověděla jsem jí. Není jí nic po tom, co dělám, pokud jsem zticha.“

Vzala mě za vlasy, abych se na ni musela podívat. Tak jsem jí dala facku a ona mě přivedla sem. Udělám to zas, jestli to znova zkusí.“

„To nejsi ty, Teeno.“

„To už jste jednou říkal.“

„Díval jsem se do tvého výkazu. Učila ses výborně. Co se ti stalo v březnu?“

„Umřel mi bratr.“

„To je mi líto. Nevěděl jsem to. Tohle je velká škola. Je obtížné se o všem –“

„Nemějte péči.“

„Cos to řekla?“

„Řekla jsem nemějte o to péči. Březen už je dávno pryč. Zabili ho v Koreji. To nemá s tímhle co dělat.“

„Se změnou tvého chování?“

„Mé chování je v pořádku. Mně vyhovuje.“

„Druhým se ale možná nelíbí tak jako tobě.“

„Mé chování je moje věc. Chcete mě vyloučit, nebo poslat zpátky do studovny? Obojí mi vyhovuje. Je mi to jedno.“

„Je ti jedno, jestli neodmaturuješ?“

„Celkem jo. V létě mi bude osmnáct. Se školou jsem skončila.“

„Kdyby sis při zkouškách zlepšila známky, jsem si téměř jist, že bys dostala univerzitní stipendium.“

„Mám jít domů, nebo zpátky do studovny?“

Pohlédl do nepřátelských modrých očí a měl pocit porážky. Někdy jste si mysleli, že jste je získali, a najednou byli opět ztraceni. Zdálo se, že jich je víc a víc za těchto pár posledních let. Plní nového vzdorovitého nepřátelství. Plní neúcty. Cítil únavu svých let a své funkce. Kdysi si představoval, že dnes už bude hotový profesor, vedoucí katedry někde na univerzitě s rozlehlým zeleným trávníkem, kamennými gotickými budovami, zvonkohrou při západu slunce.

To byl sen. Realitou byla tahle ošklivá cihlová škola, nepřátelské oči, zloba, oplzlosti. Realitou byla tato dívka, která seděla drze rozvalená, drze hledící.

„Teeno, jestli ti něco leží v hlavě, byl bych rád, kdybys mi to řekla.“

„Leží mi něco v hlavě.“

„A co?“

„Jak dopadne ta povídka. Ta, kterou jsem si četla, když mě Forrestová chytla za vlasy.“

„Jsi ze slušné rodiny, Teen.“

„Chcete mi hrát na citečky?“

„Vrat' se do studovny.“

Vstala a chvíli se na něj bez výrazu dívala, pak se otočila a s pohupováním útlých boků v kostkované sukni odešla z kanceláře.

Dorazila do studovny, zrovna když zazvonilo konec přestávky. Slečna Forestová jí uštědřila pohled upřímné nenávisti. Teena pohled opětovala s netečnou lhostejností, jako se člověk dívá na dveře, okno či židli.

Prošla uličkou, shrábla si knihy ze svého místa a zamířila zpátky ke dveřím. Fitz se k ní připojil.

„Dobrý?“

„Wentle mi v slzách hrál na city.“

„On tě nevyrazil?“

Obrátila se a přes rameno se na něho podívala. „A měl?“

Vyšli na chodbu. Zbývalo pět minut do poslední dnešní hodiny. Opřela se o zeď s knihami v náručí. Fitz se o zeď opřel rukou a pohlédl na ni.

„Mám pár džojntů,“ řekl tiše.

„Kolik?“

„Dost. Ginny má dávky. Děsnou spoustu. Bucky bude čekat s autem. Co ty na to?“

„Chtějí nás s sebou?“

„Proč ne? Chtějí se sjet. A chtějí společnost. Ginny má džojnty a héro. Prej oboje fakt skvělý.“

„Tak proč ne? Jak jsi sám řek.“

Opřel se o zeď i loktem, aby k ní byl blíž. Tam, na chodbě plné lidí, mezi vyučováním, jí vsunul ruku pod knihy v náručí. Zavřela oči a slabě zasténala.

„Za rohem, v Duvalově,“ pronesl se rty těsně u jejího ucha, „hned po zvonění.“

Vytáhl ruku a odešel od ní. Chvíli stála, než jí přešla slabost v kolennou a pak se vydala ke své třídě, kam došla zároveň se zvoněním na hodinu. Došla na své místo, s hlasitým bouchnutím hodila knihy na lavici, sedla si a lhostejně vrátila pobouřený pohled učitele. Třída za-

šuměla šepotem a chichotáním. Učitel vstal a nekonečná poslední hodina začala.

Teena seděla a myslela na Fitze. Myslela na Fitze a na to, co má Ginny, a uvažovala, jestli toho bude dost. Bylo zajímavé, jak se jí ti dva honili hlavou. Fitz. Zvláštní, jak si předtím myslela, že je divný. Vždycky dělal něco nového. A vždycky měl problémy se školou. A stýkal se s holkami, o kterých se mluvilo. Spolu s Buckym. S holkami jako Ginny. Ginny byla fajn.

Jejich dům tolik zatrpkl, když se dozvěděli o Henrym. Jako by z něj vyprchal veškerý život. A z ní také. Veškerý život a veškerá odolnost, takže když se v témže týdnu objevil Fitz, bylo úplně jedno, jestli s ním půjde nebo ne. Bucky jezdil rychle. Děsivě rychle. A Fitz s ní na zadním sedadle. „Ne, zlato. Neděláš to dobře. Podívej. Takhle. Dáš si cigaretu do koutku. Vidiš? Ale musíš nechat rty pootevřené, aby ti s kouřem dovnitř šel i vzduch. Pak vzduch s kouřem natáhneš hluboko do plic. To je ono, holka! Tak a teď znovu. Takhle, zlato.“

„Já nic necítím.“

„To chce čas, zlato. Musíš chvíli čekat.“

Bylo pozoruhodné, jak se tím svět náhle zpomalil. Pamatovala si, jak se podívala na tachometr, ukazoval sto třicet, ale když pohlédla dopředu, viděla každou trhlínu a kámen na vozovce a jako by slyšela každý úder všech válců v motoru. Jako by klidně mohla otevřít dvířka a vystoupit, tak pomalu se auto zdálo jet. Bucky měl pokoj nad garáží. Jeho rodina měla spoustu peněz. Vzpomněla si, jak říkal, že chodí do státní školy, protože ze všech těch škol, které mu vybrali, ho už vyhodili. Místnost nad garáží byla vždycky jeho královstvím. Byla plná dětských věcí. Oni čtyři tam skončili. Vznášeli se. Hudba se zdála být něčím úplně novým. Tóny byly jako pomalé šustění stříbrné látky. Všude bylo šero. Buckyho rodiče někam odjeli. Pokračovala v kouření, jak ji to naučil Fitz. A pak Fitz chtěl, aby sledovala Buckyho a Ginny. Bucky nahřál lžící nad zbytkem svíčky. Zahlédla záblesk jehly. Ginny tam stála s odvrácenou tváří. Několikrát sevřela pěst a Bucky jí pevně držel ruku, až se ukázala modrá žíla, ošklivě vystouplá z něžného předloktí. Ginny měla legrační černé kudrnaté vlasy, nakrátko ostříhané, pěknou figuru a velké vlhké hnědé oči. Celá se třásla.

„Co jí to dělá?“ zeptala se Teena.

„Napichuje ji. Dává jí dávku do žíly.“

Čas se úplně zbláznil. Chvli se vlekl a pak se zas splašil. Zněla hudba. Teena se vznášela. Byla tam jen jedna slabá žárovka a hudba. Seděla s Buckem na podlaze před reproduktorem. Fitz jí dal ještě jednoho džojnta a tehdy odplula velmi daleko a po dlouhé době ji probudil nepříjemný, nemístný pocit nepohodlí. Něco těžkého ji drtilo a byl to Fitz. Pomalá hudba jí ostře zněla v uších. Fitzovy oči byly tak blízko jejím, že rozeznávala jednotlivé řasy. Bucky a Ginny byli někde jinde v místnosti...

Když ji vysadili u jejího domu, Fitz ji musel zavolat zpátky a dát jí její učebnice. Připadaly jí divné, část vzdáleného světa, která ztratila svou důležitost. Vešla do neznámého domu plného neznámých lidí, plného nepovědomých tváří a cizích očí. Hodiny v jejím pokoji ukazovaly čtvrt na jedenáct.

Druhý den ráno se rozpomněla. Vzpomínka ji vyděsila. Tento dům byla skutečnost. Tyhle učebnice. To druhé byl ošklivý sen. Dvanáct bloků ke škole byla nejdelší cesta, kterou kdy urazila, plískanice ji štípala do tváří a ona se cítila pošpiněná a zahanbená. Nechtěla mluvit s Fitzem. Ale uviděla ho ve studovně a přinutila se opětovat jeho pohled. Ginny za ní přišla později, na toaletě.

„Proč koukáš tak vyplašeně, Teeno?“

„Já...jen jsem...“

„Tady raději dávej pozor na jazyk. Mluvili jsme o tobě. Jsi fajn holka, Teeno.“

„Díky, ale já...“

„Z pámbíčkárek se mi chce blejt. Tys to zvládla skvěle. Necouvla jsi.“

„Možná jsem měla.“

„Jen klid. Bylo jen trochu vzrůša. Nic se nestalo. Domluvili jsme další mejdan, co ty na to? Sejdeme se ve tři.“

A najednou šla zase s Ginny a zase jeli rychle, tentokrát po ledu, a skončili v téže zšeřelé místnosti. Od té doby přestaly být domov a škola realitou a už tak zůstaly. Bylo to tak pohodlnější. Když ti na ničem nezáleželo, tak ti uvnitř nezbylo místo, které by ještě mohlo bolet.

Už si nevzpomínala, při kterém srazu je Bucky oba našlehnul. Ne do žíly, jak si dával on a Ginny. Nebylo to jako džojnty. Bylo to něco, co tebou žhavě projelo a explodovalo, pak hned vystoupilo zpátky do

příjemného plujícího tepla, pocitu vlastnění všeho, pocitu, že jsi královnou Hollywoodu, hvězdou představení.

Po dávce se džojnty zdály bez života. Ginny a Bucky jim už neposkytli další dávku zdarma, když se znovu sešli. Prohlásili, že musí pamatovat na svůj těžký návyk. Fitz a Bucky se pohádali. Srovnalo se to a párkrát, když spolu zase byli, dostali každý půldruhé dávky a společně je uvařili a Teena minutu strašně vyváděla, protože Fitz si vzal víc než svou polovinu, ale když si píchla, přestala šílet.

Teď zase každý šílet začal. Učitel si mlel svou. Seděla a myslela na to, co jí Fitz řekl. Džojnty a hérák. Chmurně uvažovala: hérák pro ně a džojnty pro nás. Pro ně masíčko a pro nás lízátko. Ale řekl, že chtějí společnost. Pokaždé, když na to pomyslela, se jí uvnitř něco obrátilo. Už to bylo moc dlouho. Tři dny. Obličej jí svěděl a oči slzely. S jídlem to bylo zvláštní. Vypadalo dobře, ale člověk ho žvýkal a žvýkal a pořád nechtělo sklouznout dolů. Ginny nechala školy minulý měsíc.

Vlekoucí se hodina konečně skončila. Další týden pryč. Víkend na obzoru.

Všichni tři na ni čekali v Buckyho autě, tam, kde jí Fitz řekl, že budou. Přinutila se kráčet k autu pomalu. Držela se, aby neběžela.

Sedla si dozadu vedle Fitze. „Ahoj, lidi.“

„Hvězda johnstonské střední,“ řekla Ginny. „Jak to jde, Teeno?“

„Skvěle. Fakt skvěle.“

Bucky nenastartoval auto. Obrátil se a upřeně hleděl na Teenu. Ginny hleděla také. Znervóznilo ji to. Pokusila se na ně usmát. Měla pocit, jako by se jí úsměv rozsvěcel a zhašel jako jeden z těch letištních majáčků.

„Myslím, že to je v pohodě,“ řekl Bucky.

„Vím, že to je v pohodě. Říkal jsem ti to,“ odvětil Fitz.

„O čem to mluvíte? Co je v pohodě?“

Neodpověděli. Fitz ji poplácal po noze. Bucky nastartoval auto. „Kam jedeme?“ zeptala se Teena přiškrceným hlasem.

„Rodiče se vrátili,“ řekl Bucky. „Jedeme k Ginny.“

„Tví rodiče jsou pryč, Ginny?“ otázala se Teena.

Všichni se tomu zasmáli, což ji rozčílilo, a tak seděla v ponurém tichu. Bucky jel do centra, kolem nádraží, ulic, kde byly útulky, laciné bary a ošuntělé hotýlky. Zajel do jedné uličky a zaparkoval v malém betonovém prostoru za letitou cihlovou budovou. Vyšli zadním scho-

dištěm do třetího poschodí. Vzduch byl nevětraný a páchl zatuchlinou. Ginny odemkla dveře do malé místnosti s jedním oknem a všichni se tam nacpali. Bylo tu stěží místo na proleželou postel, prádelník a židli.

„Skromný, ale lepší než nic,“ řekla Ginny. „Sedni si na židli, Teen.“

„Jasně. Píchnem si to tady?“

„Může bejt,“ odpověděl Bucky a vrhl na ni chladný, pokřivený úsměv. Bucky a Fitz seděli na posteli vedle sebe. Ginny se opírala o okenní rám a zkrřížila ruce.

„Proč na mě všichni takhle koukáte?“ zeptala se nervózně Teena.

„No, to je tak...“

„Bud' zticha, Fitzi,“ řekla Ginny. „Já to zařídím. Potřebuješ dávku, Teen?“

„Ach bože, Ginny! Jako by po mně všude něco lezlo.“

„Kolikrát ses na náš účet sjela zadarmo?“

„Božítku, jak to mám –“

„Hodněkrát, děvče. Možná si myslíš, že to roste na stromě? Myslíš si, že to dostáváš zadarmo pro svý modrý oči? Je čas, aby sis na svý dávky začala vydělávat, drahoušku. Jako hodná holčička.“

Teena přejížděla pohledem z jednoho na druhého. Všichni se na ni dívali s chladným očekáváním. „Co to všechno má znamenat?“

Ginny pokračovala: „Udělala jsem si pár známostí, od té doby, co jsem sekla s tou podělanou školou. Mám teď dobrý zdroj. Mohu ti to zařídit pokaždé, když budeš chtít. A ty se teď můžeš začít starat o svou část dohody.“

„Jak?“

„Na týhle chodbě je pokoj. V tom pokoji je chlápek. Kámoš kámoše. Popsala jsem mu tě. Zaplatil za tebe, zlato. Zaplatil mně. Na tobě zbývá, abys tam šla a byla k němu milá. Až se vrátíš, bude na tebe čekat dávka.“

Teena měla pocit, že se jí uvnitř něco stahuje. „Někdo... koho neznám.“

„Myslíš si snad, že jsi lepší než já?“

„Ne, Ginny. Ne, ale...“

„A jaký je v tom rozdíl? Ten člověk je v pohodě. Pokoj třicet osm, Teen.“

„Já... nemůžu.“

Ginny přistoupila těsně k ní, tak blízko, že o ni zavadila nohou. Vytáhla vrchní zásuvku prádelníku. Otevřela malou krabičku a přidržela ji před Teenou. „Všechno tvoje, až se vrátíš, zlato.“

Teena se objala rukama. Pocítila chlad. „Já... prostě nemůžu.“

„Je to těžké jen poprvé, Teeno,“ pronesla vlídně Ginny. „Získala jsem styky. Tady je to bezpečné. Měla bys být schopná si na svůj návyk vydělat maximálně čtyřmi nebo pěti... schůzkami do týdne.“

„Nezapomeň, že já z toho mám dávku taky,“ řekl znepokojeně Fitz.

Teena se na něho podívala. Hleděl napjatě na Ginny, ústa sevřená. „Protožeš ji přivedl?“ řekla Ginny. „Věčně se nepovezeš zadarmo. A máš větší spotřebu.“

„Zatím,“ pronesl tiše Bucky.

„Ty mlč,“ řekla Ginny. „Tohle vedu já.“ Pohlédla na hodinky. „Už abys tam šla, děvče.“

„Dej mi napřed dávku. Pak to udělám.“

„Výslovně řekl, že nechce mátohu, Teeno. Dostaneš ji potom.“ Všichni se na ni stále dívali. Pomalu vstala. Měla pocit, že se zlomí, když se pohne příliš rychle. Přinutila se myslet na to, jaké to bude potom. Přinutila se myslet na plamen, lžíci a jehlu a nádherné napětí posledních několika vteřin čekání. Napůl zaslechla Fitzovo úlevné oddychnutí. Vyšla do chodby. „Tudy,“ ukázala Ginny. „Třicet osm.“

Pohybovala se chodbou jako ve snu. Knoflík od dveří pokoje číslo 38 ji zamrazil v ruce. Otočila jím a pomalu otevřela dveře. Byla to místnost jako Teenina. Na posteli seděl podsaditý muž s pleší. Měl malé tmavé oči. Držel cigaretu zmáčklou mezi palcem a prostředníkem. Ostře na ni pohlédl, zaculil se, cvrnkl cigaretu na zeď a postavil se: „Pojď dál a zavři dveře, zlato.“

Teena se otočila, přičemž mu instinktivně přibouchla dveře před nosem a dala se do běhu. Utíkala chodbou pryč. Když byla u schodiště, zaslechla neurvalý výkřik. První křídlo schodů seběhla tak rychle, že skončila na zdi a rukama jí projela bolest. Vzlykala hrůzou, takže skoro neviděla. Slyšela, jak ji Ginny zlostně, pronikavě volá. Opřela se do těžkých požárních dveří, které se otevřely do zářivého červeného odpoledne. Běžela uličkou a zabočila směrem k nádraží. V běhu hlasitě štkala a když si pak uvědomila, že se lidé zastavují a dívají se za ní, zpomalila do rychlé chůze a odvracela tvář od těch, které potkávala. Ohlédla se a zdálo se jí, že zahlédla Fitze, jak stojí daleko vzadu na

chodníku. Když dorazila domů, tiše vyšla po schodech do svého pokoje a zavřela dveře. Lehla si na postel. Pokaždé, když zavřela oči, ho viděla. Viděla jeho odpudivou postavu, jeho plešatou hlavu lesknoucí se potem.

Pak v myšlenkách neklidně zalétla zpátky k pohledu na krabičku, kterou jí nastavila Ginny. A plíživá žádost se ozvala znovu, horší než předtím. Koulela hlavou ze strany na stranu. Přitlačila si pěsti silně k čelu.

Byla tam krabička a čarovně, lákavě se třpytící jehla a lžíce, spečená a zčernalá rozkoší a rozteklý zbytek svíčky. Mohla dělat, že se to druhé dělo někomu jinému. To něco nepatrného a nedůležitého, nezbytného k získání něčeho, co by nádherně ukončilo tu vtíravou potřebu, to svědění, ty žilkovité oči.

Zaslechla Janin vlídný, klidný hlas. „Telefon, Teeno! Jsi tam, Teeno? Teeno!“

Teena si položila předloktí na ústa a zakousla se, až to bolestí téměř nemohla vydržet. Jana přestala volat. Teena pohlédla na hluboké bílé vrypy na paži, které začaly pomalu červenat. Sevřela pěst a udeřila se do stehna, kolik jen měla síly. Bolest jí zaplavila svaly a dostala do nohy křeč. Uvažovala, zda dali Fitzovi dávku stejně. Nejspíš ne. Teď už bude napůl bez sebe. Najednou si vzpomněla na džojnta, kterého měla schovaného ve své skřínce na šperky. Předtím ho nechtěla, chtěla jen pád do sladké mdloby, tak, jak to způsobí jehla, tak, jak ji naposled našlehnul do žíly Bucky; pak natáhl krev do stříkačky a prudce jí to prásknul znovu.

Ruce se jí třásly a na jeden hrozný okamžik si myslela, že tam není. Pak prsty nahnátla vyschlou tyčinku. Když ji vytahovala, trochu se z ní usypalo. Udělala si z papíru lopatičku, pořádně se nadechla a zastavila třes v rukou na tak dlouho, než posbírala každíčké vlákno a nacpala je zpátky do neforemného papírového válečku. Lehla si na postel, vzala zápalku, škrtna a chvilku ji nechala rozhořet, pak ji přiložila k papíru. Dýchala tak rychle a silně a zhluboka jak mohla, aniž odejmula cigaretu od úst. Rudě zbarvený bod se jí plynule přibližoval ke rtům. Pokračovala, až musela cigaretu stisknout nehty za růžek na samém konci, dokud jí nezaštípál na rtech poslední hluboký vtah.

Zde v domě se obávala onoho charakteristického zápachu. Ale tohle byl stav nejvyšší nouze. Vstala a vyhodila nepatrný špaček, který ji

pálil do konečků prstů. Otevřela víc okna a vrátila se zpátky k posteli. Bylo to, pomyslíla si, jako dostat cukrovou vatu, když chcete biftek. Jako pošimrání peříčkem, když chcete, aby vám na srdce udeřil buchar.

Mučivá potřeba opožděné dávky se pomalu přelévala pod povrchovou úlevou džojntu, ale byla přeci trochu vzdálenější. Byla natolik vzdálená, že nebyla nucena vstát a vrátit se k tomu muži v pokoji. Byla natolik vzdálená, že se jí, po chvíli, podařilo zabrat a upadnout střemhlav do vysíleného spánku.

Kapitola šestá

Rick Stussen, velký, tlustý, světlolasý řezník, sám sebe viděl jako přívětivého člověka, který se bez vlastní viny dostal do překérní situace, jakoby předurčené k neustálému zhoršování, dokud se mu nakonec celý svět nezříjí na hlavu. Těmito úvahami trávil hodně času. Sedával ve své malé komůrce vzadu v přízemí domu Varakiů a říkal si, že najde způsob, jak se z toho vymotat. A pokaždé mu myšlenky zabloudily do minulosti a on užasl nad tím, jak se mu to proboha vůbec mohlo stát. A někdy se rozplakal. V takových chvílích mu svazek bankovek schovaných za uvolněným koncem podlahové lišty nebyl žádnou útěchou.

Bylo mu čtyřicet a nevěděl, kam se ty roky poděly. Přišel do krámu, když mu bylo šestnáct, když byl Walter ještě mrňous, který se batolil kolem a všude se pletl. V šestnácti, stejně jako dnes, byl veliký a

blondatý, s poměrně drobnýma růžovýma rukama. Tehdy bydlel v druhém patře, protože krám zabíral většinu přízemí. To byly dobré roky. Od šestnácti až do příchodu války.

Stal se tak součástí něčeho. A předtím ničeho součástí nebyl. Leda šedivých dvorků, kde jako by pořád přšelo, a pořád na něco čekal a sestry se šustěním chodily kolem. Plakal, když mu ubližovali, takže pořád vymýšleli nové způsoby, jak mu ublížit.

V rodině Varakiů to bylo jiné. Stal se součástí něčeho podstatného. V šestnácti jste mohli vypadnout z domu, když jste měli práci.

Za rok či za dva po tom, co začal pracovat, přišly špatné roky; Gus tehdy málem o svůj obchod přišel. Na všechno tu byl jen Gus, Máma a on.

Bylo pěkné se na všem podílet a tvrdě pracovat a vidět, jak rostou děti, Walter a Henry. Teena přišla až později. S dětmi vždycky dobře vycházel. Pomáhal. Hlídal je, když byly malé a Gus s Mámou si chtěli vyrazit.

Nechtěl, aby se to všechno změnilo. A to bylo to zvláštní. Lidé si na vás vždycky něco našli a snažili se vás dostat právě z toho jediného místa, kde jste cítili teplo a něhu a bezpečí a kde vám nikdo neubližoval.

Jediné těžké bylo zvyknout si na lidi v krámě, co přišli nakupovat. Gus mu nedal pokoj, dokud se nenaučil, jak se na to musí. Usmívat se a mluvit nahlas a prohodit něco o počasí a snažit se zapamatovat si jejich jména. Jakmile jste na to přišli, nebylo to nijak obtížné. Měli jste pocit, že se schováváte. Schovávali jste se za širokým úsměvem a hlasitými slovy. Vzpomínal, jak se zpočátku několikrát, když byl sám v umývárně, náhodou podíval do zrcadla a spatřil tam ten široký úsměv, aniž by si ho byl vůbec vědom.

To Máma na něho naléhala. „Musíš si najít děvče, Ricku. Je čas se po nějakém poohlédnout. Musíš si najít děvče a oženit se.“

„Až přijde čas,“ říkával s úsměvem. „Jistě. Až přijde čas.“

Pokračovala v tom, až si pomyslel, že by to možná měl udělat. Šlo o dívku ze sousedství. Byla jediná, která se mu jakžtakž líbila, protože byla štíhlá a čistounká. Vzpomněl si, jak mu vstoupila horkost do tváře, když ji požádal o schůzku. Několikrát si spolu vyšli. Nedotkl se jí. Zdálo se, že je s ním ráda. Usmívali se na sebe, byli samý žert a smích. A Varakiovi si ho kvůli ní dobírali. Stalo se to, když spolu byli

pošesté. Naposled. Vzal ji na verandu a chystal se jí vyprávět o filmu. Vztáhla k němu ruce, chytla ho za ramena, prudkým pohybem se k němu přitiskla a ústy se mu tvrdě přilepila na rty. Divoce od ní odskočil, takže oba málem upadli. Stála a nic neříkala. Z chodby za ní zářila lampa. Dívala se na něho a pak šla dovnitř. Celá rodina přestala v krámě nakupovat. Nemohl Gusovi a Mámě říci, co se stalo. Byl z toho trochu vyděšen a zároveň znechucen. Jako jednou, kdysi dávno, v domě, kde vyrůstal. Jedna ze sester mu tehdy vrazila silný políček a on musel za trest dva dny nosit takové jasné červené rukavice, i u jídla. Dívčina ústa se mu nějak spojila s oním ponížením a červenými rukavicemi. Takže po čase s Márou přestali o děvčatech mluvit.

Povolali ho, když mu bylo třicet, a poslali do Fort Devonu, kde strávil dva a půl roku předváděním porcování masa. Nebylo to tak zlé, jako tenkrát, ale skoro tak zlé. Dosáhl hodnosti seržanta a dostal vlastní pokoj, což trochu pomohlo. Ponechal si ten úsměv a hlasitou řeč a smích. Věděl, že by pro něho bylo lépe, kdyby to uměl už dávno předtím. S nikým se nespřátelil. Jednou týdně psal Gusovi, Mámě a dětem. Teeně bylo tehdy kolem sedmi, Henrymu dvanáct, Walterovi asi šestnáct.

Když se vrátil, všechno bylo nějak úplně jiné. A nikdy už to nebylo jako předtím. Během těch dvou a půl let nějak ztratil něco důležitého, co před válkou měl. Něco se mu vymklo z rukou. Práce byla stejná. Byl dobrý řezník a věděl o tom. Dokonce lepší než Gus. Dům byl stejný. Všichni byli ale trochu vzdálenější. Sedával s nimi v malém obýváku v poschodí a měl pocit vyčleněnosti, jak tak seděl a usmíval se a přikyvoval tomu, co řekli. Cítil se proto nesvůj a odcházel si lehnout nebo jen tak se projít. Přemýšlel, jestli u něho pobyt v armádě nezpůsobil nějakou roztěkanost či co. Jako při té přednášce, kterou jim dávali při propouštění.

Hodně se procházel a byl hodně sám. Čtení mu nikdy neposkytovalo žádné potěšení. Takže když se neprocházel, nepracoval, nespál nebo nejedl, seděl ve svém pokoji.

Když postavili nový krám, nastala spousta práce. Jako kdyby se jeho postavením daly události do pohybu. Moc rychle do pohybu. Máma onemocněla a zemřela. Pak přišel ten Vern Lockter a dostal na starost rozvážku. Walter nechal práce na poště a vrátil se s Doris, která mu nikdy neopětovala úsměv. A často je slyšel se hádat. Henry odešel

na vojnu. Anna, která nikdy nepromluvila, přišla vařit a uklízet. Gus si vzal Janu. Přišla k nim bydlet Henryho žena. Henryho zabili. Všechny ty věci se děly příliš rychle a on chtěl vztáhnout ruce a zastavit je.

Ale opravdová patálie, přízračná patálie, začala poté, co u nich nastoupil Vern Lockter. Napřed se vše zdálo v pořádku. Zdálo se, že opravdu bude mít přítele, někoho, s kým si bude moci povídat, podle toho, jak Vern chodil k němu do pokoje a vykládal. Nevypadal jako jeden z těch, které zavírají. Vern často přišel, uvelebil se u něj v pokoji a začal ze sebe sypat vtipy. Rick jim všem nerozuměl, ale stejně se vždycky smál. A Vern používal spoustu slov, která Rick nikdy předtím neslyšel. Bylo zvláštní, jak měl napřed dojem, že Vern je jen mladý kluk, a jak se to nějak změnilo, takže, pokud na to zrovna nemyslel, jako by Vern byl starší. Řekl Vernovi o sobě hodně. Mluvil o tom, jaké to bylo v tom domě tehdy. A jaké to bylo před válkou. A o tom, co dělal za války a tak. Mluvil o tom, jak mu v mládí ubližovali. Začal Vernovi vyprávět, jak to bylo s tou dívkou, ale Vern se na něho začal dívat tak divně, že se to pokusil obrátit v žert.

Nemohl si přesně vybavit, jak začal s Vernem navštěvovat různé podniky. Pravda, Vern měl hodně známých.. Naučil ho spoustu věcí. Hrát kuželky a tak. Pak tu byl ten podnik, kam začali chodit hrát šestákový poker. Jakmile do hry pronikl, zalíbila se mu. Karty v ruce s oblibou rozprostíral velmi pomalu, takže se mu objevovaly jedna po druhé.

Všechno bylo mnohem lepší než před Vernovým příchodem. Pořád nemohl pochopit, proč ho Vern ten večer před hrou nevaroval. Bylo to v novém podniku. Vern prohlásil, že cítí, že bude mít štěstí a šli do nového pokerového baru. Byl pěkně zařízený, na stole zelené sukno a žetony příjemné do ruky. Hráli tam čtyři muži. Moc toho nenamluvili. Vypadali důležití. Vern řekl, že je to soukromý klub.

Jeden z mužů řekl: „Souhlasíte s pětadvaceti a padesáti, pánové?“

Vern vzal Ricka Stussena pod paží a odvedl ho stranou. „Myslíš, že na to stačíš?“

„Jasně. Jasně, že na to stačím, Verne.“

„Tak hodně štěstí, bráško.“

Byla to velmi klidná hra. Muž, který předtím mluvil, byl bankéř. Přisunul Rickovi i Vernovi sloupek žetonů. Rick sáhl po penězích, ale muž řekl: „Vyrovnáme se později, pane Stussene.“

„Jasně,“ odpověděl s úsměvem Rick. „Jasná věc.“

Rickovi dělala starosti výše sázek, ale když shrábl první bank na flush vedený králem, začal se cítit velkoryseji. Vyhrál další bank a pak přišla dlouhá řada mizerných rozdání a jeho žetony se rozplynuly. Když už byl slušně zadlužen, bankéř mu podal dva další sloupky, jeden s červenými a jeden s modrými žetony, a poznamenal si opět něco na papír.

Viděl, že Vern prohrál a pak vyhrál. Všichni muži hráli s velkým soustředěním. Rickova druhá hromádka žetonů se neúprosně vytrácela, s jediným, dočasným zvratem v podobě malé výhry. Muž mu dal třetí sloupek žetonů a Rick pronesl nervózní omluvu: „Při takovémhle štěstí by to asi měla být poslední várka.“ Pomyslel si, že při dvaceti dolarech za každou to bude dost drahý, šedesátidolarový večer.

„Možná bys už měl přestat,“ řekl Vern a vypadal znepokojeně.

„Třeba se panu Stussenovi štěstí obrátí,“ podotkl bankéř. Byl to malý mužík s červeným obličejem a načechranými bílými vlasy. Na tváři a na nose měl fialové žilky.

„Zkusím ještě jednu hromádku,“ rozhodl se Rick.

A poslední hromádka začala neutěšeně ubývat, zmenšována vklady na nákup karet, jež nevydaly ani na mizerný pár.

Zbývalo před ním už jen několik žetonů a rozdával muž po Rickově levici. Rozdával velmi rychle. Rick sebral svoje karty a pomalu je rozložil. Eso, trojka, eso, eso. Sevřelo se mu hrdlo. Pomalu vysouval poslední kartu, až se ukázala její hodnota. Eso. Bože, ať zůstanou ve hře, řekl si. Ať zůstanou ve hře.

Muž po levici rozdávajícího otevřel hru. Vern, další na řadě, vyrovnal. Následující muž složil karty. Bankéř zůstal ve hře. Rick řekl: „Musím přeci trochu polechtat štěstí.“ Přihodil dva modré žetony.

Otvírající tiše odpověděl: „Jdu do toho taky. Je to na vás.“

„Tuhle hru jsem, mám dojem, otevřel já,“ pravil další muž. „Zbavme se padavek.“ Zvýšil.

Vern odhodil karty na stůl a znechuceně prohlásil: „Pak tedy jsem padavka.“ Dva další zůstali ve hře.

Rick vzhlédl: „Raději si vezmu další sloupek, prosím.“

Muž mu podal žetony a udělal si znaménko.

Rick řekl: „Zkusím to znovu.“

Rozdávající už nezvýšil. Zaúpěl a vyrovnal. Muž, který otevřel, znovu zvýšil.

Hráč vlevo od Verna, který předtím karty složil, poznamenal: „Moc vydatné na můj žaludek, pánové.“

Bankéř vyrovnal a Rick s tichým jásotem opět zvedl. Bylo to už poslední zvýšení, které směl učinit. Otvírající měl také právo ještě jednou přisadit a využil ho. Bankéř vyrovnal a Rick vyrovnal. Zbyli ve hře čtyři. Rozdávající, muž, který otevřel, bankéř a Rick.

„Karty, pánové?“ zeptal se rozdávající.

„Budu hrát s těmihle,“ řekl další.

„Z neměněných karet jsem nervózní,“ ozval se bankéř. „Vezmu si jednu.“

„A pro mě také jednu,“ dodal Rick a odložil trojku.

Po výměně byl limit dva modré žetony a tři zvýšení na hráče. Rick si pomyslel, že dolary se tam doprostřed snášejí s potěšující hojností. Rozdávající ihned složil. Zbyl jen Rick, bankéř a otvírající. Bankéř zvýšil, Rick zvýšil, otvírající zvýšil, bankéř zvýšil. Dva dolary dorovnávaly. Rick vsadil tři. Každý z mužů učinil plný počet povolených zvýšení. Jelikož otvírající zdvihl sázku jako poslední a jak bankéř, tak Rick vyrovnali, rozložil svůj list na stůl a pravil: „Čtyři rozkošné desítky, pánové.“

„Čtyři bíga,“ vyhrkl radostně Rick a pleskl jimi na stůl. Sáhl po banku. Bankéř mu sevřel zápěstí malými, chladnými, silnými prsty. „Ne tak rychle, pane Stussene.“

„Co se děje? Čtyři esa jsou lepší než desítky i lepší než barva.“

„Mám tenhle druh barvy, pane Stussene. Podívejte se ještě jednou.“

Rick se podíval znovu. Přehlédl to, protože karty nebyly seřazeny za sebou. Trojka, čtyřka, pětka, šestka a sedmička pikové. Čistá sekvence.

„Je kruté takhle prohrát, pane Stusseme,“ řekl bankéř. Shrábl žetony; s chřestěním dopadaly do dřevěné přihrádky před ním. „Velmi kruté.“

„Skončil jsem,“ pronesl sklesle Rick.

„Myslím, že já také,“ přidal se muž, který rozdával. „Tohle rozdání už nepřekonáme. Pojdme se vyrovnat.“

„Co vám tam zbývá, pane Stussene?“ zeptal se bankéř. Rick pohlédl na stůl. Byl jako omámený. „Tři modré. Jeden červený. Jeden a pětasedmdesát.“

„A vy, pane Locktere?“

„Můj původní vklad a pět modrých.“

„Takže dvě a padesát.“

„To byla strašlivá prohra,“ obrátil se k Rickovi Vern.

Rick vynutil úsměv. „Prohrál jsem čtyři sloupky. Všechno až na jeden a tři čtvrtě.“

„Tady máte, pane Locktere,“ řekl bankéř. Škulbl každou odpočítanou bankovkou. „Jedna, dvě, tři, čtyři, pět. Dvě stě padesát dolarů. V pořádku?“

„Ano, pane.“

Rick se zeširoka usmál. Páni, to byl dobrý fór. Zdálo se, že si jeho úsměvu nikdo nevšiml. Každý zřejmě usilovně počítal. Dva z ostatních tří hráčů platili bankéři. Muž, který naposled rozdával, byl vyplacen ve stovkách a padesátkách, do výše dvanácti set padesáti dolarů, zatímco Rick seděl a pořád se automaticky usmíval.

„Vypadá to, že jsem vyhrál nejvíc,“ pronesl malý, bělovlasý bankéř. „Pane Stussene?“

„Ano?“

„Váš dluh podle všeho činí přesně sedm tisíc osm set dvacet pět dolarů.“

„To je... to snad...“

Všichni se na něho dívali. Ztěžka polkl, usmál se a řekl: „To byl... snad omyl, doufám. Myslel jsem, že vklad je dvacet pět centů. Padesát centů.“ Znovu polkl a zasmál se. Nikdo jiný se nesmál. „Takovéhle peníze nemám.“

„Řekl jsem ti, proboha, jaké jsou sázky!“ vyhrkl Vern.

„Říkal jsi centy, Verne. Centy!“

„Řekl jsem dolary. Kčertu, myslel jsem, že na to stačíš. Říkal jsi mi, že si šetříš prachy už od šestnácti.“

„V bance mám necelých jedenáct stovek.“

Bankéřův výraz se změnil. Už nevypadal tak mile a přátelsky. Jeho oči byly jiné. „Tohle mi lidé prostě nedělají, Stussene. Nedělali a dělat nebudou.“

„A co? Co nedělají?“

„Aby sem přišli a snažili se o velkou ránu, aniž by měli dost peněz na možnou prohru. Tohle nikomu neprojde. Myslím, Locktere, že byste si možná měl svého nemožného přítele vzít stranou a povědět mu o životních realitách.“

Rick šel s Vernem do rohu. Vern spustil: „Bože, tys dělal ale pěkného hlupáka! Myslel jsem, žes to věděl. Přihodím svých dvě stě padesát, toseví, ale moc to nepomůže. Kolik máš u sebe?“

„Jen dvaapadesát dolarů, Verne. Opravdu.“

„Ty nevíš, kdo je ten chlap?“

„Zapomněl jsem, jak se jmenuje.“

„Karshner. Říkají mu Soudce. Nikdy žádným soudcem nebyl. Dělá pro jednoho mocného člověka tady ve městě. Nejmocnějšího. Karshner jen luskne prsty a přijde si pro tebe pár hochů a pohřbí tě v nehašeném vápně, Ricku. Vzchop se a přestaň mi brečet na rameni.“

„A co mám dělat?“

„To nevím. Třeba tě ušetří. Třeba tě jen vyprovodí nadlouho do nemocnice.“

„Proč? Vždyť to byl omyl. Já jsem to nevěděl. Proč?“

„Prostě jako výstrahu pro jiné, kteří by třeba měli chuť zkusit totéž. Řekl jsem ti, že to nebude lehká hra. Kdybys vyhrál, tak by sis ty peníze vzal, co?“

„Ne. Jen tolik, o kolik jsem hrál.“

„To čekáš, že ti budu věřit?“

„Je to pravda. Přisámbohu.“

„Počkej tady. Zkusím si s ním promluvit. Nebude to nic platné, ale zkusím to.“

„Verne. Musíš mě z toho dostat. Musíš.“

„Přestaň fňukat.“

Stál v tmavém koutě poblíž kulečnickového stolu a díval se, jak se Vern vrací ke kuželu zářivě bílého světla nad zeleným stolem a sedá si. Neslyšel, o čem mluví. Najednou čtveřice mužů vstala a odešla z místnosti; Vern zůstal sedět. Rick slyšel jejich hlasy, slyšel, jak se jeden z nich zasmál, když scházeli po schodech. Opatrně zamířil zpět ke stolu.

„Co... co řekli?“ „Hele, zklapni!“

„Verne, musíš mi to říct.“

„Jasně. Řeknu ti to. Já jsem tě sem přivedl. Takže to, co čeká tebe, schytám taky, ty hlupáku. Myslí si, že v tom jedeme oba.“

„Ale já jim povím, že jsem v tom sám.“

„Ty si myslíš, že uvěří jedinému slovu z toho, co řeknem? Ani náhodou.“

„A co udělají?“

„Povím ti, co řekli. Řekli, že se máme modlit. Vědí, kde nás najít. Pak je napadlo, že jeden z jejich přátel potřebuje s něčím píchnout. Kdybychom se na to hodili, mohli bychom si to tímhle způsobem odpracovat. Když ne...“ Vern pokrčil rameny.

„Když ne, tak co?“

„Pošlou na nás profíky, Ricku. Hochy, kteří vědí, jak tě ze tří čtvrtin zabít a pěkně dlouho tu prácičku protahovat.“

„Udělám cokoli, Verne. Cokoli.“

To se stalo před dlouhou dobou. Skoro před dvěma roky. Věděl, že nikdy nezapomene na hrůzu z nejistoty těch dvou následujících dnů. Když Vern konečně přišel s tím, že ho zkontaktovali a oznámili mu, že se rozhodli je použít, Rick z vděčnosti téměř plakal.

Jejich úkol byl jednoduchý. V pondělí se Vern po své první roznášece vracel do krámu s balíčkem, který si někde opatřil. Neřekl, kde nebo jak k němu přišel. Obvykle to byla malá krabička, o málo větší než krabička od cigaret. Uvnitř byly malé balíčky ve tvaru válečků těsně zavinuté v celofánu a přelepené lepicí páskou. Musel krabičku schovat někde v prostoru, kde pracoval. To nebylo těžké. Skryší bylo hodně. V rozříznutém praseti visícím v mrazáku. Za kráječem masa. Spousta míst. Těžké bylo naučit se seznam. Nejdřív devět jmen. Devět malých balíčků v krabičce každý týden. Vern ho nutil, aby ta jména opakoval znovu a znovu, až je mohl odříkávat i ze spaní.

Fungovalo to takhle: Přišla telefonická objednávka. Walter nebo Jana nebo Doris nebo někdo jiný ji přijal a vypsál – kompletně se jménem a vším. Rick ve svém oddělení vyřizoval zakázky, obsahující maso. Kdykoli narazil na jedno z těch devíti jmen, vyřízl v objednané porci malou kapsu a tam vložil jeden z válečků. Pak maso zabalil, převázal, zvážil a napsal cenu a jméno na hnědý balicí papír. Těch devět lidí vždy objednávalo telefonicky a platilo v hotovosti.

První týden byl příliš přemožen úlevou, než aby se zamyslel nad tím, co vlastně dělá. Stačilo, že musí dbát na to, aby ho při tom nikdo

neviděl, a pamatovat si ta jména. Ale když týden skončil, přišlo mu, že to musí zjistit.

V domě Vern nechtěl mluvit, tak se šli v neděli projít. Zašli do jednoho malého parku a posadili se na lavičku stranou od lidí.

„Tak co máš na srdci?“

„Ty balíčky v mase, Verne. K čemu jsou? Co to děláme?“

Vern mu uštědřil pohled plný nevěřícího opovržení. „To seš tak blbej, ty moulo?“

„Promiň, Verne. Chtěl jsem to prostě vědět.“

„Slyšels někdy o fetu? Dávce? Koksu? Héráku? Háčku?“

„O fetu? Jasně. Přece jsou feťáci. Berou drogy a jsou to kriminální živly. O tom vím.“

„Tak co asi je v těch balíčcích?“

Rick na něho zíral. „Copak tě nezavrou, když to někomu dáš?“

„Zavrou tě, když to u tebe najdou, chytráku.“

„Takže těch devět lidí, to jsou feťáci?“

„Ne. Ne. Proboha, v každém balíčku je tolik, že... Koukni. Asi bys fakt měl vědět, co děláš. Tohle je ještě nerozdávkové. Surovina. Těch devět lidí jsou dealeri. Ti prodávají zákazníkům. My jsme uprostřed, mezi dodavatelem a dealery. Jde o to, že spich je nebezpečný. Tak říkají tomu, když dodavatel kontaktuje dealera, dá mu zboží a dostane peníze. Celý obchod je jen za hotové, z ruky do ruky, odshora až dolů. My provádíme takový manévr. Vymyslel jsem to. Teda, někdo vymyslel, že nejnenápadnější člověk na světě je ten, co rozvází zboží. Mám důvod k tomu, abych jezdil po celém městě. Všude chodím s taškami plnými nákupů. Mám u sebe peníze, protože také inkasuji. Mám účty. Představ si, že mě nakrásně prohledají. Budou se šťourat v kusu syrového masa? Perfektní zástěrka. Já ani nepřijímám objednávky po telefonu. Dealeri mi platí ihned, jinak jim nedám zboží. Co s ním dělají potom, je jejich věc. Rozředí ho, nadávkují a prodávají se zhruba stoprocentním ziskem – někdy větším, podle toho, nakolik se jim to podaří rozředit, aby jim to ještě prošlo. Používají práškový cukr a další příměsi. Rýžovou moučku. Je to skvělý dodávkový systém a oni jsou ochotni za to zaplatit. Chci říct, že jsou ochotni zapomenout na ten náš malý problém.“

„Odkud to dostáváme?“

„O to se snad starat nemusíme, nemyslíš?“

„Ale to, co děláme, je přece špatné, ne? Myslíš ty drogy, ty jsou pro lidi špatné, ne?“

Vern ho poplácal po rameni. „Musíš se na to dívat takhle. Kdybychom to nedělali my, dělal by to někdo jiný. Nemám pravdu?“

„To... hm, asi ano.“

Vern mu podal tři desetidolarovky. „A co je tohle?“ zeptal se Rick.

„Strč to do kapsy. Usoudili, že odvádíme dobrou práci. Je to malý dárek. Dostal jsem také. Něco malého bude každý týden.“

Každý týden pak dostával padesát dolarů. Měl jakýsi pověřivý strach peníze uložit do banky nebo je utratit, tak je schovával k trámu za uvolněnou podlahovou lištu. Jména, která musel znát nazpaměť, se měnila. Na seznamu se objevila nová. Změnil se i počet jmen. Jednou jich bylo skoro dvacet. Dvakrát, aniž by mu sdělili důvod, nepřišla žádná krabička, žádné balíčky. Tehdy se Vern choval nervózně. A když se to znovu rozběhlo, začalo to pomalu. Dva, pak tři, pak pět balíčků týdně. Postupně jejich počet přesáhl tucet a úměrně s tím se zlepšovala nálada Vernovi. Rick si navykl to dělat, aniž by na to musel příliš myslet. V kapse zástěry měl stále několik malých lesklých válečků. Některé dny se objevila tři jména. Nebo jedno. Nebo žádné. Poker už nikdy nehrál. Už nikdy nešel večer s Vernem do města. Zneklidňovalo ho být večer venku. Stíny vypadaly příliš tmavé. Někdy se mu zdálo o muži s červeným obličejem. Soudci Karshnerovi. Soudce seděl na vysoké stoličce, shlížel dolů na něho a podával mu černou kuklu. Říkal mu, aby si ji nasadil a bude po všem.

Změnil se dům i krám. Walter byl nevlídný a mlčenlivý. Starý pán byl od smrti Henryho sešlý, ubitý, bez života. Teenu nebylo moc vidět. V poslední době chodila často pryč. Ta nová, Bonny, byla fajn. Rick se na ni rád díval. Líbily se mu její vlasy a vždy jí věnoval ten nejkrásnější úsměv. Henry si dobře vybral, myslel si. Ne jako ta Doris.

Nejlepší bylo, když měl hodně práce. Pátky a soboty. Dnes to za nic nestálo. Neděle. Seděl ve svém pokoji. Z malého rádia se linula smutná hudba, jako kapající voda. Gus řekl, že zítra přijde do práce nový hoch. Hoch na výpomoc. To bylo dobré. Bylo třeba dělat věci, které Rick neměl rád. Vynášení odpadků, zametání, mytí velkých výloh, třídění vrácených lahví, aranžování zeleniny na pultech. Hoch bude moci jezdit s Gusem na farmářský trh na severním okraji města, ještě před svítáním, a nakládat zásoby, které Gus, po chvíli přátelského

smlouvání, nakoupí. Vždycky tu bylo tolik drobností. Vyčistit stroj na mletí masa. Uklidit odřezky. Mastnou tužkou napsat ceny na plechovky. Stále doplňovat stoh papírových sáčků. Stále udržovat v čistotě sklo před masovým pultem. Vzpomněl si, když sem poprvé přišel, jak rád dělal každou maličkost, jak byl rád, že kolem sebe cítí teplo domova. To se všechno změnilo, všechno teď bylo jinak. Teď už nebyl chlapec Rick, ale řezník Rick, co bydlí v malé přízemní místnosti za kuchyní. Bylo mu čtyřicet.

A jsem kriminálník, pomyslel si. Mohou mě zavřít. Bylo by to jako v tom domě z dětství a jako na vojně. Dlouhá čekání a šedivý déšť a kámen.

Seděl na posteli v červnovém nedělním odpoledni. Malé růžové dlaně měl sevřené mezi koleny. Debussy, kterého mu newyorská filharmonie dodávala prostřednictvím malého reproduktoru v zeleném stolním rádiu z umělé hmoty, zněl poněkud plechově. Neuvědomoval si, že má na rtech svůj navyklý úsměv. Myslel na dítě, které se brzy narodí Doris. Třeba to dům změní. Třeba to přinese zpět teplo. Třeba bude všechno jako kdysi. Velký dům se zdál být velmi tichý. Anna nebyla v kuchyni.

Podíval se na fotografii, připíchnutou na protější zeď. Krám za starých časů, všichni stojící před ním. Tři děti, Máma, Gus, Rick. Všichni se usmívali. Jako by všichni už dávno zemřeli. Hudba zněla jako šedivý déšť.

Kapitola sedmá

Vern Lockter stál v koupelně ve druhém poschodí s ručníkem přes ramena, aby si nezamáčel svou novou košili. Byla to lehká, modrošedá košile z egyptské bavlny, jemné jak hedvábí, ušitá v Anglii. K ní si vzal světlé flanelové kalhoty, tak světle šedé, že byly téměř bílé – kalhoty s malými sežehlenými záhyby a černými postranními švy. Měl úzký zelený pásek z látky s malou zlatou přezkou a odpovídající zelené plátěné boty s podpatky ze silné surové gumy a zlatými dírkami na tkaničky.

Pustil vodu, počkal, až bude teplá, a pak sklonil hlavu k umývadlu, nabral vodu do dlaní a začal si ji vtíral do vlasů tak energicky, až ho bolela kůže. Zastavil vodu a otevřel zrcadlová dvířka toaletní skříňky a vyndal štíhlou lahvičku vody na vlasy. Nalil si trochu do dlaně, zlehka promnul ruce a pak vodu vetřel do mokrých vlasů. Hřebenem si sčesal lesknoucí se vlasy nejprve rovně dopředu, takže mu visely před očima, a pak zpátky, přičemž při každém zabrání hřebenu pohlavil hlavou. Začal od temene a postupně se propracovával, už jemněji, až ke konečkům vlasů, sahajícím hodně přes uši. Otřel hřeben cípem ručníku, vrátil ho do skříňky a ručník pověsil na svůj věšák. Ze skříňky vzal malou tubu, nanest na prst nepatrně vazelíny a uhladil si obočí. Silně se leskla a téměř se stýkala u kořene jeho nosu. Vytáhl ubrousek a do sucha si otřel konečky prstů. Prohlédl si nehty; byl spokojen. Pozorně se na sebe zadíval do zrcadla. Látka košile byla tak jemná, že se mu kapsa prohnula pod tíhou čerstvé krabičky cigaret. Přendal si cigarety do pravé kapsy kalhot a v duchu si připomenul, že je tam musí dát vždy, když si obleče tuto košili.

Cítil své hladké, pevné a obratné tělo pod oblečením. Není nad každodenní běhání nahoru a dolů po schodech se stovkami kil nákupů, pomyslel si. Sevřel pěst, ohnul ruku v lokti a díval se na práci dlouhých svalů předloktí. Po celé délce paže se mu kroutily černé chlupy; až k zápěstí husté, na hřbetě ruky pak řidší. Malé černé chomáčky měl i mezi klouby prstů. Kdysi s tím měl problémy, maličko ho to uráželo. Pak přišla jedna studentka a označila to za „nanejvýš příznačný a úchvatný druhotný sexuální rys“. Musela mu to zopakovat a vysvětlit

a on si frázi uložil do rozsáhlého rezervoáru své paměti. Později si na tento popud přinesl z veřejné knihovny čtyři knihy. Freuda, Junga, Adlera a Stocklona. Prokousal se jimi během týdne. Shledal je pozoruhodně užitečnými. A zjistil, že opakují mnoho věcí, které se už o lidech zčásti naučil; i to, jak u nich vyvolat požadovanou reakci.

Po dvacet minut byl soustředěn sám na sebe. Teď se napřímil a zaměřil své smysly vně. Bonny byla nejbliž, ve svém pokoji venku na chodbě. Od jejího příchodu měla koupelna v druhém poschodí postřehnutelný ženský charakter. Kosmetika, zubní kartáček uložený v držátku, jiný druh pasty, než užíval on. A vzácně i dlouhý, lesklý, tmavorudý vlas. Jednou ho zdvihl, pomalu ho protahoval mezi palcem a nehtem ukazováčku, až se nakonec smrští do maličké pružiny barvy mědi. Tím, že byla blízko, si jí byl neustále vědom. Pronikla do jeho snů. V duchu ji pronásledoval a jako ti, kdo promýšlejí burzovní strategie, odhadoval své šance na úspěch. Nedospěl k žádnému jasnému závěru. Faktory ve hře se jevily příliš proměnlivými. Měl pocit, že je to proto, že je z jiného světa. Přesazená tam, kam nepatří. To ho mátl. Zcela zjevně byla zkušená, znalá, protřelá a nedělala si iluze. A přesto bylo na jejím myšlení něco mlhavého.

A tak se s těžkým srdcem rozhodl prozatím zdržet všech pokusů navázat bližší kontakt. Vycitoval z její osoby nejen vnitřní zmatek a osamělost, ale i nebezpečnou lhostejnost k následkům svých činů.

Bylo by stupidní ohrozit šanci na úspěch nějakou nepředložeností. A stupidita byla jediná trestuhodná. Za ni už zaplatil jednou a nehodlal platit podruhé.

Stálo ho měsíc usilovného přemýšlení, než objevil v této obchodní činnosti něco, s čím by bylo možné jít na trh. Trvalo mu týden, než provedl kontakt poté, co v něm nápad uzrál. Předložil ho Karshnerovi jako službu, kterou byl ochoten prodat. Karshner mu řekl, že na takové hrátky se o něm příliš ví. Je zapotřebí počkat, až se zbaví Paula Darmonda, Kazatele. A dodal, že Gusův krám není dobrá základna, jelikož je tam Rowellovi přímo pod nosem. Ale návrh předal byt s výhradami výš a přišel s předběžným souhlasem, za předpokladu, že řezník bude pevně začleněn. Vern vysvětlil plán, jak ho dostat. Karshner namítl, že to je příliš komplikované, a navrhl, aby z něho udělali uživatele. Vern řekl, že to je pro něho stejně nepřijatelné, jak kdyby měl brát drogy on sám. Prostě to není bezpečné. Karshner prohlásil, že

to navrhl jen proto, aby vyzkoušel Vernovu inteligenci. Vern opáčil, že test už dělal a že zjištěný inteligenční kvocient 140 není až tak nejhorší. Karshner odsekl, že už se jednou do průšvihů dostal a jestli to se mu zdá hodně chytré. Vern řekl, že tehdy jednal bez rozmyslu a teď už tak nejedná.

Karshner diskusi uzavřel s tím, že bude souhlasit za předpokladu, že se mu vějička bude zamlouvat. Stussen se chytil až příliš lehce. Dále bylo třeba dohodnout odměnu za poskytované služby. To chvíli trvalo. Výsledná dohoda, vyhovující všem stranám, zněla na třicet dolarů za donášku, se zaručeným minimem tří set dolarů týdně. Peníze se samozřejmě nesměly ukládat do banky nebo volně utrácet. To by vzbudilo pozornost. Odměna se co týden měla vyplácet i řezníkovi, aby udička vězela tím pevněji.

Nejchoulostivější částí plánu bylo zabezpečení pondělní transakce, při které Vern ráno předával tržbu z minulého týdne, po odečtení svého podílu, výměnou za zboží na tento týden. To byla nejrizikovější chvíle, největší slabina operace. Z obou stran hrozilo sledování a zásah v okamžiku kontaktu. Muselo se vybrat bezpečné místo pro převoz zásilky zpět do krámu a bezpečné místo na ukládání peněžních částek, které v dobrém týdnu mohly dosáhnout výše až deseti tisíc. Pro obé se dala použít tatáž skryš a zdálo se logické, že by se měla nacházet někde v autě. Musela být však natolik dobrá, aby ji neobjevil jiný, nezasevěný řidič, a dokonce ani mechanik při případném servisu.

Vernovy návrhy se jim nelíbily a ty jejich se zas nelíbily jemu. Nakonec se do palubní přihrádky dodávky zabudovala falešná stěna. Přihrádka se tím zkrátila, ale ne natolik, aby to osoba, která ji otevřela, postřehla. Zadní stěna byla opatřena asymetrickým čepem a silným zatlačením vpravo se dala odklopit. Předání se uskutečňovalo u čerpací stanice, kde Vern pravidelně tankoval ještě před dohodou. Pánská toaleta tam byla malá, páchnoucí a vcházelo se do ní ze strany zvenčí. Odmykala se klíčem na téměř třicet centimetrovém prkénku, pověšeném u dveří stanice. Vysoko na stěně toalety byl umístěn starý držák na papírové ručníky, otlučený a rezavý. Používal se ale menší, novější držák, na kratší role papíru, který byl pod ním. Bylo velmi nepravděpodobné, že starý držák bude někdo chtít odstranit. Měl nahoře zvýše-

né okraje, takže tam vznikl zapuštěný obdélníkový prostor, který zespoda nebylo vidět.

Každé pondělí Vern během jízdy vytáhl z palubní přihrádky vyinkasované peníze, tlustý svazek bankovek, ze kterých si už oddělil svou provizi. Nacpal si ho do kapsy, dodávku nechal u pumpy, vyzvedl si klíč a šel na toaletu. Zamkl za sebou, sáhl nahoru pro krabičku a na její místo dal peníze. Krabičku strčil do kapsy, spláchl, pustil vodu a, jako přidaný detail, si ještě po cestě upravoval pásek. Jakmile se zase rozjel, vložil krabičku do tajné přihrádky. Když skončil rozvážku a vrátil se do krámu, tak ve vhodné chvíli předal krabičku Ricku Stussenovi.

Během transakce měl pocit, jako by mu kůží vytahovali všechny nervy a jako by se už nikdy neměl dostatečně zhluboka nadechnout.

Když vysvětloval distribuční síť Stussenovi, tak ji zjednodušil, vynechal jeden článek v řetězu. Operovali blízko vrcholu, blízko hlavnímu zdroji, jedinému v Johnstonu. Zásoboval dodavatele, ne dealery. Čím blíže ke konečnému spotřebiteli, tím to bylo nebezpečnější a lidé byli neopatrnější a rizikovější. Úkolem dodavatelů bylo zásobovat dealery a každý z nich měl své rafinované metody, jak jim zboží předávat. Konečná výměna, mezi dealerem a uživatelem, byla amatérská, primitivní záležitost, kdy šlo zboží z ruky do ruky v předsálích laciných kin, na školních hřištích, v ošumělých krámcích, u pochybných zápasnických ringů, v městských autobusech. Bylo to nebezpečné, protože příliš mnoho dealerů také drogu užívalo; stali se jimi proto, aby si mohli zajistit dodávku pro sebe. Byli nepředvídatelní. A pro nutnost stýkat se s dealery byla nezáviděníhodná i práce dodavatelů. Ale zisky na všech stupních distribuce byly tak velké, že se tento risk v jejich očích vyplatil. Vern dodavateli pohrdal. Pohrdání se ukázalo jako opodstatnělé během dvou neblahých incidentů, kdy do města vtrhla federální policie a za spolupráce s místním sborem obrátila dodavatelskou síť vzhůru nohama. Sebrali hodně dealerů, dostali i většinu dodavatelů, ale na této úrovni, téměř zákonitě, také skončili. Dodavatelé byli organizací nepřetržitě sledováni. Věděli, že při první známce užívání budou okamžitě odstaveni a na jejich místo přijde další. A také věděli, že kdyby se při výsledku sesypali a vyzradili zdroj a způsob operace, tak je dříve nebo později postihne ošklivá nehoda. Ať už ve vězení nebo venku.

Bylo to příjemné, teď i předtím, fungovalo to hladce a čas od času kápala i nějaká ta prémie. Ve sklepech, v té části podlahy, která nebyla vybetonovaná, měl Vern skříš. Tři zavařovací sklenice, zahrabané do země, přikryté udusanou černou hlínou, v nichž byly napěchované srolované bankovky. Bylo dobré na ně myslet. Zvlhlé nebo zplesnivělé peníze by mohly přinést potíže. Pod každé víčko, utěsněné zavařovací gumou a přitlačené pružinou, ještě nakapal vosk. Všechno bylo v použitých bankovkách nižších hodnot. Čtvrtá sklenice, ukrytá za hromadou veteše, které se léta nikdo nedotkl, se pomalu plnila. Až bude plná, bude v ní skoro čtyřicet tisíc.

Přemýšlel o novém problému, o pasti, do které se tolik z nich chytilo. Vycítili sice hrozící nebezpečí, ale nedokázali včas přestat. Zaslepovalo je totiž pomýšlení na přitékající peníze. Ještě trochu víc. Už jen trochu. Pak toho nechám. To byla slepota, která všechno mařila. Člověk musel být ostražitý i vůči tomu nejmenšímu mráčku na obzoru. Pak zapomenout na peníze. Zvážit riziko. Odhadnout své šance. A kdyby vypadaly špatně, zmizet, a to rychle.

Odtrhnout se zrovna teď by bylo obtížné. Fungující dodávkový systém těm nahoře velmi vyhovoval. Vnukal jim až přílišný pocit bezpečí. Takže k tomu, aby ho propustili, by jim nestačil žádný důvod – a zvláště ne ten jeho. Tomu by se zasmáli. Ideální by bylo rozbít celou organizaci na kusy, aniž by ohrozil sám sebe. To se nedalo provést nějakým podrazem. Měli příliš dlouhé ruce. Jejich moc sahala příliš daleko. A nechat za sebou Stussena by téměř automaticky znamenalo zatykač.

Situaci by perfektně vyřešilo, kdyby Stussen odpadl. A sice kdyby odpadl úplně – navěky. Pak by nebylo možné pokračovat. Doba potřebná na to, aby se znovu všechno zorganizovalo stejným způsobem, by byla příliš dlouhá. Trh se musel zásobovat. Takže by byli nuceni vrátit se k původnímu, riskantnějšímu způsobu zásobování dodavatelů. A tím by automaticky skončil i jistý Vern Lockter.

Ale Stussen neodejde poslušně ze světa jen proto, že jemu by to vyhovovalo. A vraždy páchali pitomci. Čili k odstranění jednoho pitomce bylo nezbytné přesvědčit jiného pitomce, že by měl takovou věc provést. Čímž se v úvahách dostal zpět k Janě, kde však ztroskotal na Stussenově naprosté asexuálnosti.

Byl to zapeklitý rébus a on s nervózním vzrušením zvažoval jeho jednotlivé aspekty a možná řešení. Byl si jistý, že nějaké nalezne.

Ale nejdřív bylo nutné tento nový problém analyzovat a zjistit, jestli třeba nezveličuje jeho důležitost. Byl si vědom toho, že se v minulosti provinil hloupou nedbalostí: na chvíli selhala jeho ostražitost vzhledem k okolí.

Před dvěma dny, v pátek večer, šel nahoru po schodech a náhle se zastavil na odpočívadle v prvním poschodí. Zcela znehybněl a nozdry se mu rozšířily – ke svému úžasu totiž ucítil lehkou, příjemnou vůni trávy. Stál a během několika vteřin věděl. Ta holka. Teena. V poslední době je mnohem tišší. A často pryč z domu. A je hubenější. Dost se změnila po smrti toho Henryho, Gusova miláčka Henryho, toho nádivy v uniformě. V pátek si řekl, že to je bezva. Jestli ta holka jede na trávě, tak by se to dalo rozšířit odshora přes dodavatele k dealerovi. Dostat ji. Dostávali je na trávu a postupně navykli na hérák. S trávou se dalo skončit bez odvykačky. S háčkem ne. A postrašit ji natolik, aby zůstala poslušná. Kdyby si navykla na hérák a začala vyvádět, ten neveselý chlap s neveselým obličejem by ji tvrdě zmáčkl. A mohl by ji zmáčknot natolik tvrdě, že by něco povolilo.

Takže si v sobotu dal práci a důkladně si Teenu prohlédl. A zjistil, že už je za trávou, že už má návyk. Možná jen relativně malý, ale rozhodně to potřebovala. Příznaky bylo možné vidět v začervenalých očích, úsporných pohybech, zívání, mnutí nosu. V sobotu večer byla pryč a dnes ji ještě nespatriil, ale doufal, že to sehnala. Dalo by se s ní líp mluvit.

Šel z koupelny chodbou ke schodišti a cestou zaslechl tlumenou hudbu, kterou si Bonny věčně pouštěla na tom svém gramofonu. Slyšel, že se do ní navezl Rowell. To ho nepálilo. Tímhle směrem se může navážet, jak je mu libo. Vern si pro Rowella schoval tentýž výraz, který použil na Paula Darmonda. Výraz bystrého mladíka, který dostal lekci. Přímý pohled a plachý úsměv. Darmond to zbaštil. Rowell to zbaštit odmítl.

Když myslel na Rowella, představoval si jeho klaunský obličej na zemi a sebe, jak po něm dupe a otáčí se na podpatku. Při té představě se mu zdvihla ramena a dýchání zpovrchnělo. Ne. Tohle bylo pudové. To byly žlázy, ne hlava. Zbavit se všeho, co nejde z hlavy. Zbavit se toho, co vámi dokáže s hukotem proletět jako černý plamen. To se mu

stalo posledně, když roztříštil džbánek a bodl odlomenou rukojetí a cítil, jak skleněné střepy deformují a rvou měkkou tkáň obličeje, který se vám vysmíval, který vás podráždil.

Plamen rychle uhasl a on se tiše kradl ze schodů, cítil pružnost svého těla, cítil se napjatý, ve střehu, se všemi smysly dokořán otevřenými, intenzivně si uvědomoval sama sebe v prostoru, v čase, v přesném bodě času. Bonny nahoře. Walter, Doris, Gus, Jana a Anna pryč, všichni v kině na odpoledním představení. Rick Stussen dole ve svém malém pokojíku u kuchyně.

Šel potichu chodbou k jejím dveřím a když pomalu otáčel knoflíkem, přitiskl ucho k lakované výplni. Slyšel zavržení postele, jak se pohnula, slyšel tlumené zakašlání. Otevřel nehlučně dveře, vstoupil dovnitř a rychle je za sebou zavřel, než stačila pohoršeně vyjeknout překvapením.

„Nechod’ sem!“

„Už jsem tady. Chci s tebou mluvit.“

Měla na sobě pyžamo a župan, vlasy rozcuchané, obličej sinalý. Posadila se, utáhla si pevně pásek županu a mimoděk si s rychlým ženským pohozením hlavy odhrnula prsty vlasy s čela.

„Vypadni! Do mého pokoje nesmíš. Budu křičet!“

„Nepotřebuješ spíš dávku, Teeno?“

Ramena se jí pomalu nahrabila. Působila zničeně, jak tam seděla. „Dávku? Nevím, co tím myslíš.“

Udělal dva rychlé kroky, popadl ji za levé zápěstí a prudce jí vyhrnul rukáv. „Dávku. Ránu. Pecku. Nášleh. Jak tomu říkají ve vaší partě, zlato?“

Upřela zrak na podlahu. Pustil zápěstí a ruka jí ochable klesla. Rukáv částečně sklouzl dolů.

„Jak už je to dlouho?“ zeptal se a posadil se vedle ní na postel.

„Pět dnů.“

„Zkoušíš to zlomit?“

„Proboha, ne!“ Pořád hleděla do země. Slabě ucítil zatuchlý zápach z jejích úst. „Jaks to poznal?“

„Jako kdybych otevřel noviny. Víím, co se děje, protože umím číst.“

„Tolik to vidět není.“

„Jen pro ty, kdo nevědí, co hledat. V pátek jsi tady v pokoji kouřila trávu. Ucítil jsem to.“

„To bylo jediné, co se mi podařilo sehnat.“

„A včera večer jsi nemohla udělat kontakt?“

„Nemohla jsem nikoho najít. Je mi zle. Je mi hrozně zle, Verne. Měla jsem kontakt v pátek a nešla jsem tam. Pořád na to musím myslet.“

„Nešlas tam, když jsi tři dny neměla?“

„Byla jsem pitomá. Pořád si říkám, kéž bych tak mohla obrátit zpátky kalendář a byl zas pátek.“ Prudce se otočila k němu v náhlém prozření a zaryla mu své ostré nehty do zápěstí. „Podle řeči se vyznáš. Nemáš něco, Verne? Nemáš? Nevíš, kde bych mohla udělat kontakt? Prosím tě, Verne. Prosím tě, nebo chcípnu.“

„Nech toho a radši mi odpověz. Koliks toho měla naposled?“

Pootočila se a napůl zády k němu. „Půl druhé dávky.“

„Do žíly? Jo. Viděl jsem novej vpich. Holka, chceš s tím přestat?“

„Teď jo.“

„Jak to myslíš, teď?“

„Chci i nechci. Nevím, jak to vysvětlit. Někdy myslím na to, co to se mnou dělá. Chci říct, jak po tom vypadám. Pak toho chci nechat. Ale ne naráz. Postupně. Pak... Do hajzlu, Verne. Co zbyde, když to udělám? Co mi zbyde? Jeden způsob života jsem si zničila a pak už je jen ten druhý. Nic mezi tím.“

„Na co jsi myslela, než jsem sem přišel?“

„Že se zabiju. Přemýšlela jsem o různých způsobech.“

„To by byla pěkná pitomost.“

„Lepší než to, jak mi je. V pátek jsem si zničila jediný kontakt. Nevím, jak si udělat další.“

„Třeba bych ti něco zařídil.“

Rychle se k němu otočila a spatřil, že si to vyložila po svém, přímo jí to prýštilo z očí. „Udělám, co budeš chtít, Verne. Cokoli, přísahám.“

„Tak jsem to nemyslel. Byl bych rád, kdybys s tím přestala. Budeš se jinak cítit, až se vyhrabeš ze dna. Vždyť je ti proboha sedmnáct a vypadáš na pětadvacet.“

„Já vím.“

„Budu se správnými lidmi mluvit až zítra. Pak se třeba pár dní neozvou.“

„Nevydržím to tak dlouho. Nevydržím.“

„Nemyslím kvůli dávce. Myslím ohledně toho, jak tě z toho dostat. Když všechno půjde dobře, tak budeš dělat, že ti je zle a –“

„To nebude tak těžký.“

„Bud' zticha a poslouvej. Dělat, že ti je zle a třeba seženu správného doktora. Takového, co by to nevyžvanil vašim. Prostě jim řekne, že... že jsi se nervově zhroutila a musíš si jít na nějakou dobu odpočnout. Podstoupíš léčbu.“

„Ne.“

„Říkám ti, podstoupíš léčbu. Není to tak těžké. Postupně tě odvyknou. Dají ti jiné drogy na zmírnění abstáku.“

„Všichni říkají, že je to hrozný.“

„Chci od tebe závazný slib, že budeš dělat to, co ti řeknu.“

„Já to tak dlouho nevydržím. Zblázním se. Udělám něco hrozného.“

„Třeba ti, když mi to slíbíš, seženu tolik, abys to přechkala.“

Chytla ho za ruku. „Můžeš? Hned teď. Seženeš?“

„A co ten slib?“

„Jistě, Verne. Udělám to. Řekla jsem ti, že udělám všechno.“

„Fetácký slib. Sama víš, jakou má cenu.“

„Přisahám, Verne.“

„Neodejdeš z domu, dokud nepřijde doktor?“

„Ne, Verne. Ne. Sežen mi pořádnou dávku. Silnou. Potřebuju ji.“

„Máš tu nádobíčko?“

„Ne. Litovala jsem, že nemám. Chtěla jsem si píchnout vzduch do žíly. Říkají, že tím se dá zabít snadno.“

„Přestaň takhle mluvit.“

„Dobře, Verne. Všechno, co si přeješ.“

„Je ti jasné, že příšerně riskuju. Dělán to proto, že mi tvůj otec dal šanci. Nechci, aby se kvůli tobě trápil.“

„Pospěš si, Verne. Máš mé slovo. Běž mi to sehnat.“

Vyšel na chodbu a tiše za sebou zavřel. Uvědomoval si všechny rozměry rizika, které podstupoval. Nicméně se to jevilo jako menší risk, než ji nechat v tomhle stavu šílet, zkoušet se zabít nebo obnovit svůj kontakt a přejít postupně na tak velké dávky, že skončí buď v márnici nebo na policii. V každém případě by to vyčenichal Rowell. Takhle – a nahoře jistě pochopí nutnost spolupráce – se nikdo nic nedoví, děvče půjde na léčení a bude si myslet, že je to z dobrého srdce.

Věděl, že možná není času nazbyt. Musel však vybrat toho nejbezpečnějšího dodavatele. Prošel potichu kuchyní a zamířil do krámu. Kolem nástěnných hodin svítil nepřetržitě červený neon, jako noční osvětlení. Zpod pultu vytáhl telefonní seznam a vyhledal číslo.

Kapitola osmá

Po čtvrtém zazvonění se na čísle, které Vern Lockter vytočil, ozvala žena. „Je to paní Fallmarková?“ zeptal se opatrně Vern.

Odpověď byla obdobně opatrná. „Ano. Kdo volá, prosím?“

„Paní Fallmarková, tady je Varakiho výběrový konzum. Kontrolovali jsme naše záznamy a zjistili, že do objednávky, kterou jsme vám včera dovezli, nebyly zařazeny konzervy kočičího žrádla. Zaplatila jste za ně spolu s ostatním zbožím, ale my jsme je zapomněli přibalit.“

„Ale já jsem si jistá, že –“

„Tady je Vern, paní, od rozvážky.“

„Aha. Zůstal bys, prosím tě, chvíli u aparátu? Půjdu se přesvědčit. Jsem si téměř jistá, že jsem je uklízela.“

Stál ve ztichlém krámu se sluchátkem v ruce. Vrátila se k telefonu. „Byla bych přísahala, že jsem je vyndavala.“

„Nechtěli jsme, aby vám chyběly, paní.“

„Dodáš je tedy v pondělí?“

„Milerád vám je přivezu hned. Stejně jedu tím směrem. Budu tam za čtvrt hodiny.“

„Tak dobře.“

Zavěsil, potěšen tím, jak to zvládl. Na její sobotní objednávce byly čtyři plechovky kočičího žrádla. Jestli odposlouchávají telefon, bude to souhlasit. Vložil plechovky do papírového sáčku, prošel domem k zadnímu vchodu a nasedl do dodávky.

Paní Fallmarková bydlela se svým mladistvým manželem ve vilové čtvrti, která kdysi bývala elegantní. Dům byl v pseudomaurském stylu, s cementovou omítkou ve fádním odstínu žluté. Zahnul na příjezdovou cestu a zaparkoval za zaprášeným novým buickem. Odnesl sáček na zadní verandu a zaklepal na dveře z drátěného pletiva. Vnitřní dveře byly otevřené. Zpoza rohu kuchyně vykukovala kočka na skrčených nohou a krátkou chodbou se na něho dívala.

Paní Fallmarková přišla ke kuchyňským dveřím. „Přines to hned dovnitř, Verne,“ řekla. Byla to mohutná matrona s modrofialovým přelivem na šedých vlasech. Měla je vždy tak pečlivě nakadeřené, že vypadaly jako vytesané z kamene.

Vešel dovnitř a položil sáček na kuchyňský stůl. Kočka ho následovala.

„Co to má znamenat?“ spustila žena zhurta. „Co tu děláš v neděli? To se mi zatraceně nelíbí.“

„A mě zatraceně nezajímá váš názor. Chci čtyři dávky a jehlu.“

„Neprodávám po dávkách.“

„Teď ale ano. A nejedná se o prodej. Je to dar.“

„Kdo si myslíš, že jsi, Verne?“

„Hoch od rozvážky. Tohle je výjimečná situace. Dostal jsem příkaz seshora. Vyzvednout to od vás. Nechtějí, abych kontaktoval žádné dealery. Řekli, abych šel za vámi. A jen tak mimochodem, kdyby došlo k tomu, že by se měli obejít bez vás anebo beze mě, koho myslíte, že by si vybrali? Pusťte z hlavy to, že rozvážím nákupy. Bud do tří minut dostanu čtyři dávky a jehlu, nebo budete bez zboží.“

„Silné řeči!“

Přistoupil ke dřezu, opřel se o něj a zapálil si cigaretu. Pohlédl na hodinky. Kočka se mu z boku třela hlavou o nohu. „Jak je vám libo,“ řekl.

„Výjimečná situace?“

„Zákazník, který by mohl ohrozit distribuční systém.“

Ztěžka se otočila a odešla z kuchyně. Za pár minut byla zpátky. Podala mu novou injekční stříkačku v pouzdře z umělé hmoty a kartonu,

tak jak přišla z drogerie. Zálepka byla roztržená. Povytáhl kartonové víko, uviděl dávky a opět pouzdro uzavřel.

„Díky za vaši ochotu, paní Fallmarková.“

„Jdi k čertu.“

Přistoupil až k drátěným dveřím a vyhlédl ven. Ulice byla prázdná. Nasedl do dodávky a jel zpátky do krámu. Byl pryč čtyřicet minut. Viděl, že staříčkový Varakiho sedan stojí za krámem. Načasování se ukázalo špatné. Když stanul ve dveřích, zavolal na něj Gus. „Verne? Verne, jsi to ty?“

Došel k obývacímu. „Věřte tomu nebo ne, musel jsem s rozvážkou. Dlužíte mi přesčas, Táto. Volala ta paní Fallmarková a řekla, že jsme jí do včerejší rozvážky zapomněli dát kočičí žrádlo.“

Walter dřepěl před televizorem. Ohlédl se přes rameno. „Co to kruci kecá! Tu objednávku jsem dělal já. Kočičí žrádlo jsem tam dával. Čtyři konzervy nebo šest. Už jsem zapomněl.“

Vern se usmál a pokrčil rameny. „Tak je někam založila. Tak jsme přišli o čtyři konzervy kočičího žrádla. Je to dobrá zákaznice.“

„Každý týden velká objednávka,“ souhlasil Gus.

„Bude dobrý program, Verne,“ řekl Walter.

„Já si půjdu zchrupnout. Měl jsem špatnou noc.“

Vrátil se do kuchyně a pustil hlasitě vodu do sklenice. Za zvukovou kulisou bouřící vody v dřezu vytáhl ze stříbrného šuplíku lžici a strčil si ji do kapsy. Odešel do svého pokoje v druhém poschodí a chvíli tiše postál, dokud se mu poplašené srdce neuklidnilo. Jak procházel chodbou, stále ještě slyšel hrát Bonnin gramofon.

Vyšel z pokoje, zavřel za sebou dveře a sešel, jak nejrychleji a nejtíšeji uměl, do prvního patra. Slyšel mechanické salvy smíchu od televize v přízemí. Doufal, že je to tam dole udrží.

Vstoupil do pokoje Teeny a ta vstala z postele napnutá jako struna. S hlasitým výdechem zašeptala: „Máš to?“

Přikývl. Šel k jejímu toaletnímu stolku a otevřel pouzdro. Stála blízko něho, tak blízko, že slyšel její zrychlený, namáhavý dech. Složil dohromady stříkačku a krátce podržel ostrý konec jehly v plameni svého zapalovače.

„Umíš to udělat?“ zeptala se šeptem.

„Viděl jsem, jak se to dělá.“

„Nikdy jsem si to nedávala sama. Musíme být proboha opatrní.“ Odešla ke skříni a vrátila se s úzkým červeným páskem, který si pevně utáhla kolem levé paže nad loktem. On mezitím nasypal bílý, nepatrně nažloutlý prášek na lžici. Hořící zapalovač postavil na roh nočního stolku. Chvějícím se hlasem řekla: „Ty vař a já naplním stříkačku. Až ti řeknu, tak to odstav z plamene, nebo se to vyvaří. Pak vem rychle jehlu a udělej to.“

Prášek se žářem hýbal, měnil, rozpouštěl.

„Ted!“ vydechla. Odstavil lžici z plamene. Ruce se jí silně třásly. „Prosím tě, Verne, drž to pevně.“ Naplnila stříkačku, podala mu ji a několikrát sevřela pěst. Zjizvená žíla modře vystoupila z mléčného záhybu lokte. Obrátil jehlu vzhůru a trochu zatlačil, až se na hrotu objevila nažloutlá kapka.

„Dělej,“ řekla. „Proboha, honem!“

Bylo mu divně, lehce nevolno, když vsunoval hrot do žíly. Propíchnout kůži bylo těžší, než si myslel. Zkousl si ret a díval se, jak usilovně pohybuje ústy. Vypadala jako načrtnutá slabými šedými linkami na světlém papíře. Pomalu zatlačoval píst, až jí vyprázdnil obsah kalibrované trubice do krve. Vytáhl jehlu a pozoroval ji.

Stála vypnutá, oči napůl zavřené. Bledý horní ret se jí vysunul přes zuby, což jí dodávalo divokého, dráždivého výrazu. Na okamžik se jí zorničky obrátily vzhůru a objevilo se bělmo. Červený pásek pomalu, jako had, sklouzl na podlahu. Lačnické nervy se sytily drogou a hojily. Změnila barvu. Podívala se na něho a oči měla něžné a ústa měkká. „Ach, Verne. Ach, drahoušku!“ pronesla ospalým, lenivým hlasem. „Ach, jak jsem to potřebovala!“ Zamířila k posteli a vypadala, spíš že pluje než kráčí.

Stál tam a zažíval vytříbený pocit moci, pocit výsostné dominance. Cítil se po tom významnější a silnější než kdykoli předtím. Tímhle se dá jiná lidská bytost ovládat naprosto a beze zbytku. Seděla zarudlá na kraji postele, kolébala se ze strany na stranu v rytmu hudby, kterou slyšela jen ona, a dívala se skrze strop. Bylo to, pomyslel si, jako styk s ženou, jenže zhuštěnější, intenzivnější.

Připomnělo mu to něco, co se mu přihodilo kdysi dávno, tam v tom vzdáleném městě s haldami strusky, s řadami stejných začouzených domků, postavených na náspu hlubokého příkopu, v tom městě, kde byl uhelný prach hluboko vryt ve tvářích mužů s mohutnými rameny.

Každý den po škole spolu v příkopě bojovaly dvě party kluků, dole mezi tvrdošíjným plevem a dvacetiletým nánosem odpadků, shazovaných ze zadních verand domků. Házeli po sobě kameny, stříleli z praků a vzduchovek. Vern byl sám, nenáležel ani do jedné party, špehoval na obou stranách, pohyboval se příliš rychle a tiše na to, aby ho někdo zasáhl. Pečlivě zamířil, střelil a zmizel v křoví, spokojen s tím, že za sebou nechává výkřiky bolesti a vzteku.

Našel kus zaostřené ocelové tyče, půl centimetru silné a přes půl metru dlouhé. Vložil ji zkusmo tupým koncem do praku a podařilo se mu ho natáhnout natolik, až se hrot dostal mezi vidlice. To odpoledne se plížil k bitevním řadám se vzrušeným očekáváním. Vyhlížel zpoza hromady odpadků a uviděl, překvapivě blízko, hned pod sebou, chlapce ležícího na břiše a mířícího hlavní vzduchovky. Vernovi bylo deset, tomu chlapci čtrnáct. To tehdy nevěděl. Druhý den o něm psali v novinách. Ostří ocelové tyče mu vniklo horní částí boltce do hlavy. Chlapec pustil vzduchovku, ryl obličejem v zemi, hrabal kolem sebe rukama. Vern ho pozoroval, jak se vyhrbil jako jedna z těch zelených housenek, chvíli byl bez hnutí a pak se pomalu složil na kamenitou zem. Při žádném z pohybů se ocelová tyč neuvolnila. Vern ji vytrhl a běžel zpátky domů, směrem k vysokému hliněnému náspu. Šel roklí, aniž ho kdo zahlédl, a po cestě zapíchl tyč hluboko do hlíny. Zbývajících pár centimetrů pak zatlačil podpatkem tenisky. Vylezl na střechu kůlny a oknem do svého pokoje, očistil si hlínu z šatů a sešel pomalu po schodech do kuchyně. Matka na něj zůstala koukat. „Myslela jsem, že jsi šel ven.“

„Ne. Prohlížel jsem si knížku.“

„Jestli jdeš ven, nechod' do toho příkopu. Je tam plno špíny a ti kluci ti nabančí. Jsou moc velcí, aby sis s nimi hrál.“

Zůstal na náspu. Slyšel výkřiky a za čtvrt hodiny k němu dolehl je-kot sirény. Pak se vydal dolů. Druhá parta se rozprchla. Nemohli chlapce dostat z rokle. Nakonec si ho jeden ze zřízenců sanitky přehodil přes rameno. Chlapcova volná ruka se bezvládně klátila. Na krku měl dlouhé vlasy; potřeboval ostříhat. Vern to napjatě sledoval. Měl z toho všeho stejný pocit jako teď, když pozoroval děvče sedící na posteli, jak se pomalu kolébá, ponořena do svého vlastního světa.

Hleděl na ni a pomyslel si, jak příjemné by bylo v tomhle pokračovat, shánět to pro ni, aby k tomu docházelo znovu a znovu. Pokaždé zblízka sledovat tu její bouřlivou proměnu.

Rozebral stříkačku a vložil zpět do pouzdra. Zapalovač už uhasl. Zaklapl ho a dal si ho do kapsy. Mechanické úkony ho zase uklidnily a potlačil v sobě nutkání. Čekal, že bude protestovat, že si náčiní zase odnáší. Vypadalo to, že si ani nevšimla jeho odchodu. Zavřel za sebou dveře, když se předtím ujistil, že na chodbě nikdo není. Sešel dolů zadem, prázdnou kuchyní a po schodech do sklepa. Schoval náčiní vedle nenaplněné sklenice za hromadou starého haraburdí.

Ten příjemný pocit, který měl, když ji pozoroval, v něm vyvolal touhu něco podniknout. Den skoro končil, když zadem vyšel do ulice. Konečky prstů nahmátl zadní kapsu kalhot. Upamatoval se, že má v peněžence padesát dolarů.

Na rohu chytil autobus do centra. Když přejížděl neviditelnou hranici Rowellova okrsku, ulevilo se mu. Zrovna tenhle večer nechtěl, aby na něho Rowell kápl. Jedinkrát uděláte chybu a už vám nikdy nedají pokoj. Zítra Darmond přivede toho nového chlapce. Až se současný problém urovná, bude možná zajímavé kluka oklepnout. Třeba se ukáže užitečný. A třeba bude možné přenést část rizika ze sebe na něj. Minimalizovat riziko. Maximalizovat profit. Zvážit všechna pro a proti. Nejednat bez rozmyslu.

V duchu začal sestavovat dopis, který zítra ráno nechá spolu s týdenní tržbou nahoře v držáku na ručníky.

Kapitola devátá

V pondělí ráno za pět minut deset stál Paul Darmond vedle stánku s novinami a pozoroval lidi, přicházející východem od vlaku, jehož příjezd před pár minutami ohlašovali.

Viděl, jak Jimmy Dover vyšel do budovy nádraží, jak si na zem položil odřenou tašku z modrého plátna na zip a jak si s hranou nedbalostí zapálil cigaretu, zamáváním uhasil sirku a pak se pomalu, obezřetně rozhlédl po nádražní hale. Vypadal vytáhlejší a neohrabanější než v plátěném oblečení, které nosili v polepšovně, a Paul si uvědomil, že to bylo proto, že chlapci během pobytu zesílila hrud a ramena a šedé sáčko s vybledlou sportovní nášivkou mu už bylo malé.

Paul si uměl představit, jak probíhala jeho cesta vlakem sem, jak se asi snažil vypadat ležérně, když vyhlížel z okna ven. Hoch ho uviděl, zdvihl tašku a bez úsměvu přišel k němu.

Paul vykročil, aby se s ním přivítal. Tohle je kritická chvíle, jejich první setkání mimo školu. Určí charakter jejich budoucího vztahu. Fakt, že se chlapec neusmál, když ho spatřil, bylo třeba mít na paměti.

Usmál se a napřáhl ruku. „Dobrý den, Jimmy.“

„Dobrý den, pane Darmonde.“ Uchopil nabízenou ruku trochu plaše a rychle ji pustil.

„Dáš si kávu?“

„Jasně. To jo.“

Šli do nádražní restaurace a sedli si na dvě stoličky u baru. „Měls dobrou cestu?“

„Celkem jo.“

„Nedáš si radši kolu?“

„Stačí kafe.“

Způsobili to každému z nich. Přinutili je vybudovat si bariéru obezřetnosti, něco, za čím by se schovali, odkud by poočku vykukovali a za co by se mohli kdykoli rychle přikrčit. Dospívání pak stavělo vlastní zdi, v těch na svobodě i v těch v kleci. Tenhle chlapec měl pohledný obličej. Hranaté rysy. Pevnou bradu. Symetrická obočí. Carsey z ústavu ho doporučil na předčasné propuštění. Carseyho doporučení byla obvykle spolehlivá.

Servírka přinesla kávu. Na chlapci bylo vidět napětí, jako by očekával něco nepříjemného. Paul věděl, jak se o něm jednou vyjádřil. Samaritán. Moralista. Člověk, který ho mohl poslat zpátky při jakémkoli opravdovém nebo domnělém uklouznutí. Nadprůměrně inteligentní, řekl o chlapci Carsey.

Rozhodl se vsadit na jeho inteligenci. „Tohle je chvíle, Jimmy, kdy ti mám vysvětlit rozdíl mezi dobrem a zlem a zeptat se tě, jestli se ti dostalo ponaučení nebo něco v tom smyslu.“

Hoch rychle otočil hlavu a podíval se překvapeně na něho. „Cože?“

„Pověz, máš dnes po ránu náladu na přednášku?“

Spatřil náznak úsměvu, okamžitě potlačeného. „Myslím, že ne, pane Darmonde.“

„Carsey ti bezpochyby dělal kázání, jak nesmíš zklamat mě ani jeho ani Varakiho.“

„To teda jo.“

„To se tak dělá. Apelujeme na váš smysl pro odpovědnost. Je to vlastně, Jimmy, vědomě podstupované riziko. Vzpomeň si na některé kluky tam od vás, kteří by byli příliš rizikovní. Jsou tam takoví?“

„To bych řekl!“

„Určujeme stupeň rizika na základě mnoha faktorů. Vzali jsme v úvahu nepřilíš dobré prostředí, ze kterého pochází i nešťastnou smrt tvých rodičů. Posuzovali jsme tvou adaptaci na školu, tvou inteligenci, tvé vůdcovské schopnosti a povahu. A po zvážení toho všeho jsme se rozhodli riziko podstoupit. Obyčejně máme dobrý odhad. Nezmýlíme se často. Když se to stane, věnují tomu velkou publicitu. Tebe jsme ohodnotili jako nepřilíš rizikového. Takže si nechci pohrávat s tvými city. Jak tohle všechno pociťuješ, je tvoje soukromá věc. Když to vyjde, budeme rádi. Když ne, budeš jedním z té nepříznivé statistiky. Rozumíš, co chci říct?“

„No... myslím, že jo.“

„Čili dnes žádné přednášky, Jimmy.“ Všiml si, že něco z obranné tenze v chlapci povolilo. „Klidně se na cokoli zeptej.“

„Jak často se vám budu muset hlásit, pane?“

„Nebudeme z toho dělat pravidlo. Kdyby ses dostal do problémů, můžeš se se mnou spojit. Já se občas zastavím v krámě. Nesmíš změnit zaměstnání nebo bydliště, aniž bys mě o tom informoval.“

„Zajímala by mě jedna věc. Nerozumím tomu, proč mi pan Varaki nabízí bydlení a práci.“

„Před čtyřiceti lety se Gus Varaki dostal do velkého průšvihů. Kdosi mu podal pomocnou ruku a on to v průběhu let tímto způsobem splácí. Vzpomínáš si, že jsem se zmiňoval o Vernu Lockterovi, když jsme spolu naposled mluvili? Gus si vzal Verna pod křídla před dvěma roky. Od té doby tam bydlí. Je už si svým pánem, tak jako budeš do roka i ty. Vyhýbá se malérům. Jezdí s dodávkou. Svého řezníka, Ricka Stussena, si Gus přivezl před čtyřicet lety ze sirotčince. V březnu ale ztratil jednoho ze svých synů. Ještě se z toho nedostal. Tak si to nijak neber, kdyby se někdy choval trochu divně.“

„To je zlý.“

„Bylo to v Koreji. Ty půjdeš k odvodu příští rok, až se dostaneš zpod mé péče.“

„Třeba pak budu moct narukovat.“

„Proč, Jimmy?“

„No, já mám jen rok střední školy. To není moc. Je dost těžké zvládnout práci a ještě večerní školu. Chci s tím ale něco dělat. Četl jsem, že prodloužili ten zákon o vzdělávání v armádě. To by mi dalo možnost se chytit, teda až bych odešel do civilu.“

„Kde se v tobě vzala taková touha po vzdělání?“

Jimmy zlostně hleděl do kávové sedliny. „To asi díky té bandě idiotů v pastáku.“

„Umiš se ovládat, Jimmy?“

Hoch na něho pohlédl. „Co tím myslíte? Jasně. No jo. Já se nerozčiluju často.“

„Je tu ten poručík od policie jménem Rowell.“

„Slyšel jsem o něm.“

„Krám je v jeho okrsku. Nechá tě být tak asi týden. Pak se zastaví a bude velmi nepříjemný. Bude se tě snažit zranit. Bude tě chtít tak vytočit, aby ses ho pokusil praštit. Pak tě bude moci poslat zpátky a mně se vysmát do tváře. Domnívá se, že by nikdo neměl být propuštěn dříve, než mu vyprší celý trest, a ani pak se mu to nelíbí. Tvrdí, že taková jako ty stejně nebudou ničím jiným než kriminálníky. A dělá všechno pro to, aby dokázal, že má pravdu.“

„Mě nevytočí, pane Darmonde.“

„Tak se tedy pojď ubytovat, Jimmy.“

Při cestě do západní části města jel Paul pomalu a vyprávěl Jimmymu o lidech, kteří bydleli v tom velkém, starém, chátrajícím domě. Když v duchu prošel jejich výčtem, měl dojem, že někoho vynechal, ale zároveň věděl, že tomu tak není. Jako by v tom domě něco chybělo. Něco, co by tam mělo být, aby to pro Jimmyho Dovera bylo vhodné místo, kde by opět nabyl jistoty a sebedůvěry. Jako by tam převládala jednotvárnost, ovzduší porážky. Uvědomil si, že do domácnosti Varakiů stále bezděčně počítá zesnulou matku a syna. Najednou ho přepadl neodbytný pocit, že možná dělají chybu, že Gus už nemá to, co nabízí – onu atmosféru soudržnosti a domácího tepla, o kterou se v minulosti dělil.

Když ale dorazili, Gusovo vřelé přivítání dalo Paulovi na jeho pochybnosti zapomenout. Gus hlasitě hovořil svou zkomolenou angličtinou a poklepával Jimmyho po ramenou, když ho představoval ostatním. V krámě byl Walter, Bonny, Rick a Jana. Jen Walterovo uvítání se zdálo být trochu chladné.

V kuchyni Anna chlapce obdařila vážným, majestátním pokývnutím. Doris v obýváku byla kousavě zdvořilá. Vern byl na rozvážce. Gus šel před nimi namáhavě do schodů a při tom hovořil: „Půjdeš do druhého patra, Čímý. Pokoj ne velký, ale čistý. Dobrá postel. Bonny a Vern jsou v druhém patře. Já a žena a Walter a Doris a Anna a moje Teena, všichni v prvním patře. Rick v zadním pokoji, úplně dole.“ Gus mu pyšně ukázal pokoj a zeptal se: „Líbí, Čímý?“

„Je bezva, pane Varaki.“

„Žádný pane. Jsem Táta. Nebo Gus. Nejsem žádný pán. Vybalíš, a dnes žádná práce. Prohlídneš všechno. Podíváš na sousední domy. Zítra ne moc práce, žádný strach.“ Gus chvíli stál a Paul viděl, jak mu oči zbezvýrazněly, jako by hleděl do dálky. Zdálo se, že z něho život vyprchal.

„Pěkný pokoj, Gusi.“ ozval se Paul.

„Hm? Ach, jistě. Doufám, že chlapci líbí. Tady prosté jídlo. Spousta jídla, žádný strach.“ Šťouchl Jimmyho do žeber. „Vezmu tě zítra na trh. Ráno, ještě tma. Naučíš něco nové, co?“

„Jasně.“

„Pojď teď dolů, seznámíš s mou Teenou. Dnes nešla do školy. Není jí dobře.“

„Tak bychom ji možná neměli obtěžovat,“ řekl Paul.

„Žádné obtěžovat.“

Šli za ním chodbou o patro níž a Gus hlasitě zabušil na Teeniny dveře. „Teeno! Pojd’ seznámit s novým chlapcem, Čímým.“

Slyšeli její nezřetelnou odpověď a za chvíli se dveře otevřely. Teena stála bez úsměvu ve dveřích. Uplynulo mnoho týdnů od té doby, co ji Paul viděl a její vzhled ho ohromil. Trvalo jen okamžik, než zažil další, mnohem větší šok. Spatřil to už mnohokrát. Mdlý pohled rozšířených zorniček. Zhrublou pleť, matné vlasy, náměsíčný výraz. Zdálo se neuvěřitelné, že to Gus nevidí. Připouštěl však, že se měnila postupně, zatímco Gus byl ponořen do sebe, ponořen do nekonečného truchlení nad svým synem. Ihned věděl, že musí něco udělat, a to rychle.

„Teeno, tohle je Čímý Dover.“

„Ahoj,“ řekla bezbarvě.

„Ahoj,“ opáčil bez úsměvu Jimmy.

„Potřebuješ nový chlapec, na chození do kina, hm?“ zahlaholil Gus, natáhl ruku a žertem, nemotorně, dloubl dceru do žeber.

„Nech toho!“ okřikla ho vysokým, pronikavým hlasem. Prudce se otočila a zabouchla jim dveře před nosem.

Gus se nejistě vydal chodbou, pokusil se o úsměv a prohodil: „Dnes myslím necítí dobře.“

Paul se obrátil a viděl, že Jimmy pořád ještě stojí a zírá na zavřené dveře. Na tváři měl zvláštní, zamyšlený výraz.

„Jimmy!“ zvolal Paul.

Zdálo se mu, že se hoch otrásl, jako pes, když vyleze z vody. Odtrhl se od dveří a šel chodbou ke schodišti. Paul mu řekl: „Běž nahoru a vybal si, Jime. Chci si promluvit s Gusem.“ Jimmy vyšel pár schodů; zastavil se a otočil, když Paul dodal: „Potom už budu muset jít, Jime. Mnoho štěstí.“

„Díky, pane Darmonde.“

Gus po cestě dolů do přední haly mlčel. Vešel do obývacího pokoje. Doris už byla pryč. „Mluvit tady?“

„Jistě, Gusi. Neposadíte se?“

„Ovšem. Myslím, že on dobrý chlapec, ten Čímý.“

„Jde o něco jiného. Jak se chová v poslední době Teena?“

„Mladé dívky, mají nálady. Moc nesměje. Hodně schůzek, asi je oblíbená. Moc zhubla a Anna má starost, že nejlí.“

„Nemáte ji zřejmě pořád na očích, vidíte?“

„Ne. Pořád ne. Ale proč taky? Je hodné děvče. No... asi na ni nedohlížím dost. Potom, co zemřel Henry, jsem...“ Rozhodil rukama v bezmocném gestu a nechal je ztěžka dopadnout k bokům.

„Gusi, dostala se do maléru.“

Gus na něho zíral s omluvným úsměvem, v očích zmatek. Úsměv se mu pomalu vytrácel a velké ruce se sevřely v pěst. „Do maléru! Chceš říct, že čeká dítě? Že ji nějaký kluk –“ Začal se zdvihát.

„Sedněte si, Gusi. Tohle je horší maléru.“

Gus dosedl a opět se mu vrátil napůl plachý, napůl zmatený úsměv. „Horší? Paule, co může být horší? To je žert že?“

„Bere drogy, Gusi.“

Jeho úsměv přestal vypadat přirozeně, nicméně mu zůstal na rtech. „Který blázen řekl ti takovou lež, Paule?“

„Nikdo mi to neřekl. Poznal jsem to, jakmile jsem se na ni podíval. Každý, kdo s nimi nějak přišel do styku, by to poznal.“

„Ne, Paule. Má Teena ne. To ne. Je hodná holka.“

„Bohužel ano, Gusi. Je to tak. Na středních školách je toho teď strašně moc. I mezi děvčaty. Víc než kdy předtím. Dostává se toho sem spousta. Začnou to brát a pak musí shánět peníze, aby mohli pořád pokračovat. Teena to bere, Gusi. Bůhví co ještě začala dělat, když jste na ni nedohlížel.“

Paul pozoroval jeho obličej. Viděl, jak dostal kamenný výraz. Gus vstal, zamířil k přednímu oknu a vyhlížel přes verandu do ulice, ruce spojené za zády. Paul přišel k němu a položil mu jemně ruku na rameno.

„Špinavost,“ ozval se tiše Gus. „Taková špinavost.“ Trochu se pootočil, takže Paul uviděl jeho mokrou tvář. Zdvihl zatatou pěst. „Najdu toho, kdo prodal a zabiju.“

„To Teeně nepomůže.“

„Vím, odkud brala peníze. Všiml jsem. V krámě něco ne v pořádku. Stejný prodej, stejné ceny, menší tržba. Ta věc... kvůli tomu krade. Vlastnímu tátovi, co?“

„Udělají všechno na světě, aby drogu dostali, když už mají závislost.“

Starý pán se odvrátil od okna, obličej smáčený slzami. „Řekni, co mám dělat, Paule. Co můžu udělat teď? Moje chyba. Celou dobu jsem

myslel na Henryho. Henry je mrtvý. Radši jsem měl myslet na Tee-nu.“ Zlomil se mu hlas. „Co mám dělat, Paule?“

„Nechtěl bych ji předat úřadům k standardní léčbě. Nejlepší klinika, o které vím, je Shadowlandské sanatorium. Znáám doktora Foltze, jeho ředitele. Odvádějí tam dobrou práci. Je to asi patnáct mil odtud. Ale stojí to hodně peněz, Gusi.“

„Peníze může mít každý. Dceru ne.“

„Nepůjde tam dobrovolně. Jestli zjistí, co hodláte udělat, uteče odtud bůhví kam, a kdoví co se jí může stát, než ji najdeme. Jako všichni ostatní nebude chtít mluvit o svých dodavatelích, dokud nebude mít příležitost dát si nervy do pořádku. Pak promluví. A tak seberou jednu malou skupinku a zatímco je budou sbírat, vzniknou dvě další.“

„Já si vezmu řemen. Bude mluvit, to se vsaď.“

„Tak počkejte. Nebudete ji bít. To nepomůže ničemu ani v nejmenším. Budeme se snažit to udržet co nejvíc v tichosti. Dám vědět ve škole a třeba zachytí stopu, mezi mládeží, se kterou se stýká. Promluví taky s Rowellem a on dohlédne, aby vyslechli její přátele.“

„Toho ne, Paule. Prosím tě, ne. Ta ostuda.“

„Řeknu mu, aby o tom nemluvil.“

„Tak jako nemluvil s Bonny, co?“

„Vím, Gusi, mrzí mě to. Chci si s ní pohovořit.“

„Všechno šlo k čertu, Paule.“

„Tak všechno napravíme, Gusi. Hlavně dohlédněte, aby neodešla z domu. Já zavolám Foltzovi a zjistím, jestli bude chtít někoho pro ni poslat, nebo jestli ji mám přivést sám.“

„Z krámu ne.“

„Půjdu zavolat z budky.“

Paul vyšel na ulici, zavřel se do telefonní budky v drogerii a vytočil číslo doktora Foltze.

„Doktore, tady je Paul Darmond. Mám pro vás pacienta.“

„Jaký případ je to tentokrát, Paule?“

„Drogy. Ještě skoro dítě, je jí sedmnáct. Dcera mého přítele. Zaručuji se za něho, pokud jde o placení...“

„O tom nemluv. Je ochotná spolupracovat?“

„Nevím. Pochybuji. Přišel jsem na to náhodou před pár minutami.“

„Jak je na tom tělesně?“

„Dost zničená. Hubená jak tyčka. Jmenuje se Christine Varakiová. Její otec má obchod s potravinami na Sampson Street.“

„Dostává se jich k nám příliš mnoho, Paule. Je to pro mé lidi náročné. Obvykle se první týden pokusí aspoň jednou o sebevraždu. Můžeš ji přivést sám?“

„Řekl bych, že jo.“

„Vezmi si ještě někoho s sebou. Někoho statného. Vypadají neduživě, ale pohybují se rychle. Jestli dostane podezření, mohla by ti strhnout volant.“

„Dobře. Jak dlouho si tam pobude? Chtěl bych informovat jejího otce.“

„Záleží na stupni její závislosti a nakolik ji droga poznamenala. Řekl bych tak dva měsíce. To je zhruba průměr. Jestli bude chtít vědět, kolik to bude přibližně stát, řekni dvanáct set. To by mělo pokrýt všechno. A přijít za ní mohou až po dvou týdnech. Pošlu mu poštou formulář, ať ho vyplní, podepíše a pošle zpátky. Vlastně ne, mohu ho dát tobě.“

Když se vrátil, Gus pořád ještě seděl v obýváku. Předal mu získané informace.

„Rád bych se do toho pustil co nejdřív, Gusi. Budu potřebovat někoho s sebou. Chcete jít vy?“

„Já... nechci vidět, co...“

„Chápu. Někoho ale vzít musím. Waltera?“

„Radši ať ještě neví.“

Paul si vzpomněl, jak Jimmy Dover stál před Teeninými zavřenými dveřmi. Rychle řekl: „A co toho nového, Gusi? Souhlasil byste s tím?“ Uvědomil si, že nabídku vyhrkl bez uvážení.

Gus se zamračil. „Dobrá, proč ne. Možná bude radši, když to bude chlapec stejně starý.“

Jimmy Dover seděl na posteli a díval se z okna. Když Paul vešel, rychle se otočil. Začervenal se. „Zrovna jsem se odhodlával, že zajdu dolů, pane Darmonde.“

„Umíš si nechat věci pro sebe?“

„Ano, pane.“

„Potřebuju, abys mi pomohl, Jime. Všiml sis, jak zvláštně se Teena chovala?“

„To teda jo. Dost mi to bylo divný.“

„Právě jsme zjistili, že užívá drogy.“

Dover slabě hvízdal. „Feťáčka!“

„Odvezu ji okamžitě do sanatoria za městem. Možná se bude dost bránit. Budu muset řídit, a tak budu možná potřebovat, aby ji někdo držel.“

„Mě? Chcete, abych vám pomáhal já?“

„Myslíš, že ji neudržíš?“

„Jasně že jo. Jen jsem si myslel...“

„Víš, kde jsem zaparkoval. Běž počkat u auta. Já se ji zatím pokusím dostat bez přílišných scén do nějakých šatů a dolů ze schodů. Problém nastane v autě, až zjistí, že jedeme špatným směrem.“

Paul sešel do prvního patra a chodbou k Teeniným dveřím, kde tiše zaklepal.

„Kdo je to? Co chcete?“

„To je Paul Darmond, Teeno. Zavolali mi sem z policejní centrály. Chtějí, abych tě přivezl do města.“

„K čemu?“

„Sebrali nějakou dívku kvůli krádeži. V sobotu večer. Ta dívka tvrdí, že v tu dobu byla s tebou. Chtějí, abys tam přijela a udělala výpověď.“

„Jak se jmenuje?“

„Neudala jim jméno.“

„A jak vypadá?“

„To mi neřekli. Prý tvrdí, že je tvá dobrá přítelkyně.“

Následovalo dlouhé ticho. „Obleču se a za chvíli jsem dole.“

Paul sešel do přízemí a řekl Gusovi, aby šel zpátky do krámu, pryč z dohledu. Báł se, že by ho jeho výraz prozradil.

Za tři minuty sešla Teena pomalu se schodů; ruku nepřítomně šinula po zábradlí před sebou.

Kapitola desátá

Paul usedl za volant, Teena si sedla doprostřed a nakonec nastoupil Jimmy a zabouchl dveře.

„Myslím, že to je holka, co znám, a jmenuje se Ginny,“ řekla Teena. Paul nastartoval. „Dobrá známá?“

„Docela jo.“

„Byla jsi s ní v sobotu večer?“

„Řeknu jim to tam, až budu vědět, kdo to je.“ Paul zahlédl, jak se úkosem podívala na Jimmyho. „Proč jedeš taky?“

„Stejně bych tam musel. Ušetřím si tak cestu.“

„Tebe právě pustili, co?“

„Jo. Jsem čerstvě venku. Proč?“

„Jen se ptám.“

Paul zahrnul ze Sampson Street do Crown Avenue a pokračoval po ní na východ. Musel zastavit na červenou. Teena hleděla přímo před sebe, ruce složené v klíně. Paul se podíval přes ni a pokývl rychle na Jimmyho. Jimmy nenápadně posunul ruce trochu blíž k ní.

Když naskočila zelená, Paul zahrnul doprava. Teena nějakou chvíli nereagovala, pak se napřímila. „Proč jedete tudy? Do města se přece jede rovně.“

„Musím se někde stavit,“ odpověděl nenuceně Paul. „Není to velká zájžd'ka.“

Znovu se opřela o sedadlo. „Aha.“

Mlčela, když je mýjely bloky domů, přerušované ulicemi. Dojeli až na konec města a pokračovali dál. Znovu se narovnala. „Tohle je nějaký divný. O co vám jde? Kam mě vezete?“

„Jenom klid, Teeno.“

„Co to má znamenat, jenom klid?“ Její hlas nabyl na pronikavosti. „Kam mě vezete?“

„Tam, kde se o tebe starají, kde tě uzdraví.“

Alespoň tři vteřiny seděla klidně a pak se vymrštila s překvapující razancí. Jimmymu se podařilo ji chytit za zápěstí. Sehnula se, aby ho kousla do hřbetu ruky, ale včas jí pod bradu nastavil loket. Supěla a

usilovně se bránila. Hrábla levou nohou po pedálech a Jimmy jí zahákl své velké chodidlo kolem holeně a strhl ji zpět.

„Udržíš ji?“

„Mám ji, pane Darmonde.“

„Nepůjdu tam! Nezůstanu tam!“ znovu se vzepjala, tak prudce, že se téměř vykroutila z Jimmyho sevření, a pak náhle dopadla zpátky na sedadlo a těžce oddychovala. „Řeknu, že vy dva jste mě zatáhli na zadní sedadlo a znásilnili. Odpřísáhnu to. Na bibli.“

„Znásilnit feťačku?“ odvětil drsně Jimmy. „Nedotkl bych se tě třímetrovým klackem. Dělá se mi špatně, když tě musím držet.“

„Kroť se, Jime,“ ozval se Paul.

„To zrovna. Po tomhle abych si dal horkou koupel. Dej se vyléčit a možná se na tebe bude dát koukat. Teď jsi, holka, totiž dost odporná!“

Zhroutila se na své uvězněné ruce a otrásala se křečovitými vzlyky. Jimmy od jejích útlých ramen ochable vzhlédl k Paulovi a přimhouřil oko. Vtom zařval, jak ho kousla do ruky. Vyškubl ji a ona se naklonila přes něj a sáhla po klice. Dal jí facku a znovu ji popadl za zápěstí. Po několik dalších mil jim nadávala, pak zmlkla.

Než dorazili do sanatoria, odpor z ní vymizel. Projeli bránou z tepaného železa a pak do strmého kopce štěrkovanou cestou k hlavní budově. Po rozlehlých trávnících se ve dvojicích a trojicích procházeli lidé.

Přivedli ji k příjmu, kde se na ni usmála mohutná žena: „Christine Varakiová? Ahoj, zlato.“

Teena si odplivla.

Ženin úsměv se nezměnil. Zvedla telefon, vytočila linku a řekla: „Dorothy? Můžete převzít to Varakiovic děvče?“ Chvilí poslouchala a zavěsila. „Sestra hned přijde dolů, zlato. Zdá se, že především potřebuješ vydrhnout mýdlem a šamponem.“

„Především potřebuju dávku, buďte.“

„Pane Darmonde, formuláře jsou v téhle obálce. Doktor Foltz vám vzkazuje, že se omlouvá, ale je zaneprázdněn.“

Statně vyhlížející zrzavá sestra s bojovně vystrčenou čelistí dorazila s klapáním podpatků, které se rozléhalo po hale. Podívala se pozorně na Teenu. „Jejda, děvče, řekli mi, že na tom budeš zle. A ty zatím máš jen slabý návyk. Tak pojď.“

Teena s ní odešla s překvapivou povolností. Teprve když ušla tak dvanáct metrů, se ohlédla. Její bledý obličej se zdál drobný a ona vypadala bezvýrazná a tenká vedle sestry zářící bělostnou jistotou.

Vrátili se k autu. Když vyjeli na silnici, Paul řekl: „Nebyl jsi trochu moc hrubý?“

„To pro mě kdysi udělal jeden kluk.“

„A co, Jime?“

„Když jsem tam byl ani ne týden. Měl jsem ramena. Předváděl se. Mistr světa. Jeden z kluků, jmenoval se Rick, mi srazil hřebínek. Podal si mě za prádelnou. Vytlouk mi duši z těla. Ukázal mi, že jsem jen frajírek. Šestnáctiletý frajírek. Člověk se pak hned vidí trochu jinak. Já jsem jí udělal totéž. Doufám, že jsem to nepřehnal.“

„Myslím, že ne.“

Pár mil jeli mlčky. Pak se Jimmy zeptal: „Jezdí sem městský autobus?“

„Nějaký autobus sem jede.“

„Zajímalo by mě, jestli by někomu vadilo, kdybych se na ni přijel podívat, až ji trochu uklidní.“

„Nepředpokládám, že by jim to vadilo.“

„Její známí jsou pravděpodobně na drogách taky. Nepřiblíží se k tomu místu na míň než deset mil. Někdo by ji měl navštěvovat. Myslím kromě její rodiny.“

„Myslíš, že to pomůže?“

„Řekl bych, že bývala hezká.“

„Moc.“

Jimmy promluvil znovu, až když zaparkovali před krámem. Zasmál se a prohodil: „Je to zvláštní.“

„Co.“

„To je první holka, se kterou jsem za poslední dva roky měl možnost mluvit.“

„Bude se o tom mluvit jako o nervovém zhroucení, Jime.“

„Jasně. Rozumím.“

Vešli dovnitř a Paul vyhledal Guse, sdělil mu, že všechno proběhlo bez problémů a předal mu formuláře. Gus pravil, že se to rozhodl říci Walterovi, a ten že mu s těmi papíry pomůže.

Paul věděl, že se Walter svěří Doris. A že Doris bude tuhle novou senzaci lačně hltat s příjemným pocitem vlastní nadřazenosti. A že v

ní neuvidí tu tragédii, ale jen selhání svého okolí, další slabost, které bude moci využít ke zdůraznění vlastní neposkvrněnosti, použít ji jako kladívka k elegantnějšímu zatloukání záchytných hřebíčků nekonečného přediva své konverzace. Během týdne se všichni ze sousedství dozví, co se stalo.

Bonny byla za pultem, oblečená do světlé pletené vesty a šedých kalhot. Nikdo nebyl v dohledu, když k ní přišel. Vzhledla k němu. „Ano?“

„Rád bych s vámi mluvil. Musím na pochůzku, která by neměla dlouho trvat. Tak za tři čtvrtě hodiny budu zpátky. Třeba bych vás mohl pozvat na oběd?“

„Čmucháte všichni najednou, co?“

„Takhle to vůbec není, Bonny.“

„A jak to tedy podle vás je? Nedali vám odznak, abyste mi ho mohl ukázat?“

„Chci s vámi mluvit,“ opakoval tvrdošíjně.

„Takže vlastně nemám na vybranou, vidíte?“

„Máte. Ale třeba byste si raději myslela, že nemáte.“

„Salonní řeči, pane Darmonde.“

Věnoval jí zdrženlivý úsměv a vyšel k autu.

Wentle byl na seznamu při jeho pravidelných návštěvách téhle velké školy. Paul na něj čekal v kanceláři. V rozích stály zaprášené vlajky. Na stěně visel obraz zamyšleného Lincolna. Bylo slyšet hlučení z chodby, šoupání nohou stěhujících se mezi třídami, klábosení, bublání a hlasitý smích.

Wentle vstoupil dovnitř a maska autority mu opadla do opuchlé únavy. „Nazdar, Paule. Někdy si říkám, že bys mohl klidně dělat mou práci. Problémy se zdají být zhruba stejné.“

„Ne, díky. Mám náběh na vředy, Grovere.“

„Vypadáš, jako by ses chystal podráždit můj vřed.“

„Stát se to může. Jsem tu kvůli té Varakiovic dívce. Teeně.“

„Nějaký problém? Chceš, abych ji nechal zavolat z hodiny?“

„Není tady. Tohle pololetí už tu nebude, Grovere. Je v Shadowlawnu, dnes ji přijali.“

„Drogy?“ zeptal se Wentle, oči bez výrazu.

„Ano.“

Grover Wentle vstal, přešel k oknům a zadíval se na plochou střechu tělocvičny. „Mělo mi to dojít už minulý týden. Taková změna v chování. Měl jsem trvat na tom, aby ji sestra vyšetřila. Disciplinární problémy. To k ní nesedělo.“

Odvrátil se od okna. „Ach bože, Paule, nestačí, že jsou přecpané třídy a že se těžko shání učitelé. Máme teď přes pět tisíc studentů. Rozpočet tak stěží na udržení chodu. Dospívání, to krásné období života. Chceme jim umožnit i mimoškolní akce. A je tak málo učitelů, ochotných dělat dozor. Nedostanou za to zaplacení. Kristepane, jak strašné údobí to je, když se utrhnou ze řetězu. Věci, ze kterých by se ti zvedal žaludek. Zjistili jsme, že používali aulu, několik z nich, jako ubikaci, když chodili za školu. Ta bitka s noži před dvěma týdny. Rozmnožování pornografie na školním cyklostylu. Pochází ze slušných rodin, dostanou se mezi tahle mlýnská kola a myslí si, že se musí přizpůsobit. Když nechťejí, tak je označí za maminčiny mazánky. Proboha, Paule, i bez těch drog by ses musel snažit do úmoru, abys to tu udržel v kázni. Děvče jako Teena! Mělo mě to napadnout.“ Hořce se usmál. „Už to docela dobře umím odhadnout, Paule. Není divu, mám hodně cviku. Co se s těmi dětmi stalo? Co se to děje se světem?“

„Je to jako kyvadlo. Třeba se zas přehoupne zpátky. Třeba se už začalo pohybovat zpátky.“

„Už by brzy mělo, Paule. Co mohu udělat v té záležitosti Varakiové?“

„Chci vědět, s kým se v poslední době stýkala.“

Wentle sepal ruce konečky prstů k sobě a zamračil se. „Mohu zavolat jedno děvče. Není nijak zvlášť sympatická, ale už nám pomohla předtím.“

Wentle dal z jedné třídy zavolat Miriam. Byla to všední dívka s očima jako sova a tenkými rty. Seděla velmi zpřímá na židli vedle Wentleova psacího stolu. V jejím chování jako by se mísila arogance holky z polepšovny s tajným vzrušením donašeče.

„Miriam, můžeš nám říci, s kým se stýká Teena Varakiová?“ Olízla si úzké rty špičkou jazyka, oči za brýlemi se jí zúžily. „S divnými lidmi, pane Wentle. S Ginny Delaneyovou. Ta vyletěla před časem. Myslím, že Teenin kluk je Hobart Fitzgerald. Říkají mu Fitz. Ten má pořád průsvihy. Teena mu dovolila, aby... na ni sahal na chodbách.“ Miriam se lehce začervenala. „Párkrát jsem je náhodou zahlídla. Pak

je tu Charles Derrain, kterému se říká Bucky. Ulelvá se ze spousty hodin. Už ho vyhodili z jiných škol. Teena mívala fajn kamarády. Ted' je stejná jako tihleti. Divná. I sprostá. Jako by jí bylo všechno fuk. Už nedělá vůbec úkoly a –“

„Děkuji ti, Miriam,“ přerušil ji jemně Wentle.

Děvče se zdvihlo. „Má průšvih?“

„Bojím se, že ano, ale to jen čistě mezi námi. V tomhle pololetí už neprijde. Nervově se zhroutila.“

Miriam popotáhla nosem. Pohlédla úkosem na Paula a krátkými rychlými kroky odešla.

Když se dveře zavřely, Wentle řekl: „Učitelé mají moc práce na to, aby stačili všechno sledovat, Paule. Víím, že to pro Miriam není nic dobrého, když ji takhle používáme. Přichází a nabízí informace sama od sebe.“

„Můžeš mi dát adresy těch jmenovaných?“

„Ovšem. Co s nimi budeš dělat?“

„Předám je patřičným lidem. Tohle dělám mimo úřední rámec. Pořád strkám nos do záležitostí jiných.“

„Jsem rád, že to děláš.“

„Nejhorší na tom je sdělovat to jejich rodičům. Ještě že k tomu nedochází často. Přijdeš zřejmě o další dva studenty, Grovere.“

„A k tomu z vyšších ročníků. A pravděpodobně se už nevrátí. Rodiče nebudou dávat vinu sobě, ani svým dětem. Budou vinit školu. A mě. Je to zvláštní. Většinou když jsou to děti z dobrého, trvalého, šťastného manželství, tak do průšvihu nespadnou. Teena bude asi výjimkou z tohoto pravidla.“

„Ne, Grovere. Její otec se oženil znovu. Bratra, kterého měla moc ráda, v březnu zabili. Nikdo na ni od té doby nemá čas. Myslím, že to pro ni doma bylo příliš skličující. Nebude stačit vyléčit ji z návyku. Musíme odstranit i emoční příčiny, jinak v tom během několika týdnů pojede znovu.“

„Nechám ti zjistit ty adresy.“

Bylo čtvrt na dvě, než se vrátil zpátky do krámu. Jak krácel ke dveřím, podíval se oknem a uviděl u pokladny Janu. Uvědomil si, že ze všech lidí, kteří tam žili a pracovali, toho nejméně ví – nejméně může soudit – o Janě. Bylo zřejmé jen to, že na ni reaguje skrz naskrz mužsky. Namluvila toho velmi málo, v jejím mlčení však nebyl žádný

postranní úmysl, žádná mazanost. Vypadala solidně, nekomplikovaně. Viděl, jak se kouše do rtů a pomalu mačká tlačítka pokladny při sčítání objednávek.

Když stanul ve dveřích, Bonny se vydala ze zadní části prodejny směrem ke vchodu; k Janě prohodila něco, co nezachytil. Chladně si ho měřila. Pořád měla na sobě světlý svetr, ale z kalhot se převlékla do sukně z hrubé látky.

„Trvalo to déle, než jsem myslel. Za jak dlouho se musíte vrátit?“

„Neměla bych být pryč déle než hodinu.“

Její chování se změnilo. Byla pořád chladná, ale nebylo v ní tolik otevřeného nepřátelství. Zabouchl dvířka na její straně auta, obešel ho a usedl za volant. Vytáhla z kabelky cigarety.

„Mám chuť zajet trochu dál odtud, Bonny. Na Willow Falls Road je restaurace, kde se dá jíst venku na terase.“

„Dobrá.“

Malé kupé se poklidně prokousávalo křižovatkami. Když vyjeli z města, objevily se kopečky porostlé červnovou zelení a vzduch voněl travou a ozonem. Díval se přímo před sebe, nicméně koutkem oka viděl její obrysy; její klidný obličej a vlasy jako tekutá měď, lesknoucí se na zeleném pozadí krajiny.

„Je dobře z toho vypadnout pryč,“ řekl.

„Pokoušela jsem si vzpomenut, kdy jsem naposled šla po venkovské silnici,“ odpověděla Bonny. „Bože, to už je dávno.“

„Myslel jsem, že nebudete chtít jet.“

Věděl, že se k němu otočila, ale nepodíval se na ni. Náhle se jí z hrda ozval vřelý, hluboký zvuk. Ne zasmání. Skoro uličnický projev pobavení. „Nechtěla jsem. Šla jsem za Gusem. Řekla jsem mu, že Rowellova návštěva mi už tenhle týden stačila. Požádala jsem ho, aby vám vyřídil, že mě máte nechat na pokoji. Víte, co udělal? Popadl mě za ramena. Jeho oči vypadaly, jako když přivřete plyn. Skoro mi vytřásl zuby. Řekl, že jsem jeho dcera a jsem z jeho domu a že udělám to, co mi řekne. Řekl, že s vámi půjdu a budu s vámi mluvit a přestanu dělat hlouposti. To mě překvapilo a skoro i vyděsilo. Když se uklidnil, pochopila jsem, o co běží. Jste zřejmě něco jako rodinný přítel, pane Darmonde.“

„Gus je velmi loajální člověk. A já jsem mu právě... prokázal službičku.“

„Ohledně Teeny? Řekl něco o Teeně, čemu jsem nerozuměla. O co tam vlastně jde?“

„Řeknu vám to, až dostaneme něco k jídlu. Je to hned tamhle nahore. A říkejte mi prosím Paule, ano?“

Byla to malá restaurace na svahu kopce, čistá, v zářivých barvách, s naškrobenými servírkami a kostkovanými ubrusy. Na maličké terase ve stínu bílého mřížoví porostlého révou stály čtyři stolky. Nedaleký potok se zurčením chvátal přes hnědé kameny.

Když Paul krácel za Bonny k nejzazšímu stolu, všimal si toho, jak jde, jak se jí pohupuje sukně na pevných, ladných bocích, jak rovně se jí zdvihají záda z útlé křivky pasu, i toho, jak se jí ohon vlasů těžce zhoupl, když se otočila, aby na něho pohlédla a s jedním obočím tázavě zdviženým ukázala na stůl.

„Jistě,“ řekl a přidržel jí židli.

Pohlédla na potok a na révu nad sebou, kterou prosvítalo modré nebe. „Tady je ale krásně, Paule.“

„Vodíval jsem sem svou ženu, když jsme si to mohli dovolit.“

„Vodíval?“

„Zemřela, je tomu přes rok.“

„Odpusťte. To jsem nevěděla.“

„Není důvod, proč byste to měla vědět. Doporučuji jejich kuřecí taštičky. Uvnitř je kuře.“

„Představte si!“ A znovu se jí vydral ten vřelý zvuk z hrdla. Když měla živý obličej, byla neobyčejně hezká. Jen když byla její tvář bez výrazu, zdála se tvrdá, s nádechem vzdoru.

Objednali si a při jídle hovořili o běžných věcech; vyhýbali se všem závažným tématům, jako kdyby se na tom předem výslovně domluvíli.

Kapitola jedenáctá

Thomas Arthur Karshner se probudil ze spánku, ze snů z doby před třiceti lety. Jeho ložnice zářila žlutým slunečním světlem, dopadajícím na stažené rolety, a on věděl, že je pozdě. Ležel zcela nehybně a znovu si promítal ten živý sen. Věděl, že brzy vybledne, a chtěl si ho uchovat co nejdéle. Bylo zvláštní, jak se mu v těchto několika posledních letech minulost vracela v stále živějších barvách. Zřejmě znak stárí.

Ten sen byl o Caroline. Mladé, vřelé, živoucí, půvabné. Ne o tom silném, korpulentním tělu, které pohřbil ve čtyřiatřicátém, ale o mladší Caroline z let hned po válce. Ve snu hledala něco v tom newyorském bytě, kde bydleli. On jí při tom pomáhal. Neřekla mu však, co vlastně hledají. Jakousi cennou věc, kterou někam založila. Její ztráta ji z neznámého důvodu vyděsila.

Sen vyprchal, byt zmizel a z veškeré Carolininy vřelosti zbylo jen těch pár značně vybledlých fotografií štíhlé ženy v neelegantních, z módy vyšlých šatech. Ležel a uvažoval, co by si Caroline myslela, kdyby to věděla. Jak by hledal slova, aby vysvětlil to, k čemu došlo.

Víš, drahá, začalo to tak nepozorovaně. Nebylo nic, co by mě varovalo. Toho muže mi ukázali; musím říct, že zlo může mít jistou přitažlivost. Bylo to v době, kdy spoustu z nich dostali za daňové úniky, když už jim nemohli dokázat nic jiného. To ho znepokojovalo. Nevěděl jsem, že jeho zároveň upozornili na mě jako na člověka, který dokáže s čísly divy. Začal jsem mu trochu pomáhat Babilo mě to. Propůjčovalo mi to mezi známými proslulost, která mi dělala dobře. Víš, Caroline, on není ten typ, aby tě nechal na pokoji, když umíš poskytovat služby, o které stojí. Jeho záležitosti byly už tehdy velmi spleť. Chtěl mě využít pro další drobné úkoly, samozřejmě všechno legálně. Musel si však být jistý, že mi může věřit. A on uvažuje velmi přímočaře, pokud jde o osobní vztahy. Důvěryhodná osoba je ta, která by si netroufla ti uškodit. Dostal mě se samozřejmou jistotou, s jakou zkušený jezdec sedlá koně. Vzpouzel jsem se udidlu a on mě chlácholil tím, čemu říkal ‚roční honorář‘. Brzy bylo zcela jasné, že mu vadí, když něco dělám pro někoho jiného. Práce pro něho byla stále méně

legální, až nakonec samotný fakt, že ji vykonávám, byl stejně kompromitující, jako by bylo faktické zdokumentování mých prohřešků. Dlouhou dobu jsem byl přesvědčen, že jsem uvízl v pasti. Ale dokonalé polapen jsem byl až ve chvíli, kdy jsem si začal uvědomovat její výhody. Oplátkou za služby přesahující zákonný rámec jsem měl přepychový život: restaurace, víno, brandy, doutníky, tělesné rozkoše na požádání a pocit moci.

Ve vztahu k sobě mi dovoluje různá privilegia. Mluvit s ním jako se sobě rovným, téměř. Je to velmi podobné tomu, jako když se někdo baví tím, že si udělá přítele ze svého komorníka. Já jsem komorníkem jeho rozptýlené domácnosti. Zařizuji, urovnávám spory, spravuji finance, přijímám zprávy. Musím vymýšlet malé lsti, abych udržel domácnost stále v chodu. On se tak může věnovat řízení obchodní činnosti. Já dodávám jeho světu řád.

Jsem v tom velmi dobrý, Caroline.

I když je třeba v Las Vegas, Acapulcu, Miami nebo New Yorku, ví, že v jeho nepřítomnosti všechno běží tak, jak má.

Říkají mi Soudce, Caroline. Vypěstoval jsem si uhlazené soudcovské způsoby, opepřené několika silovými prvky, které jsem pochytil od něho. Nepoznala bys mě.

Nemám se špatně, Caroline. V posledních osmi letech začal přicházet na chuť zákonným investicím. A já vlastním stohy akcií v osmi z jeho legálních společností. Má síť motelů. Dvě velká předměstská nákupní centra. Hotel v turistickém středisku. Malý řetěz prodejen alkoholu. Kancelářské budovy. Bytové jednotky.

Udržujeme si však i většinu původních zdrojů nelegálního zisku. Drogy, prostituce a hazard. Pěkné trio. Vzrušení na prodej. Poslední dobou si, Caroline, ráno říkám, že jsem starý a unavený, a jasně vidím vlastní špínu. Přesto však s nádechem jisté melancholie vím, že během dne ve mně začne vzrůstat příjemné vědomí vlastní chytrosti a obratnosti, že pocítím chladnou pýchu na své umění jednat s lidmi a své manažerské schopnosti, že v průběhu toho dne najdu někde drobný nedostatek a užiji moci, kterou mé postavení přináší, a bude mi to dělat dobře.

Ty jsi tu slabost viděla, vid' Caroline? A kvůli ní to nakonec zhořklo. A on ji viděl také a šikovně ji využil ve svůj prospěch.

Karshner pomalu vstal z postele a stál ve svém modrobíle pruhovaném pyžamu jako buclaté, červenolící dítě. V koupelně přejížděl po zarudlé tváři čile bzučícím holicím strojkem, jehož teplá hlavice mu s jemným chřoupáním odkusovala bílé strnisko. S hekáním se spustil do vany s horkou vodou a namydil si opotřebované, zplihlé tělo. Rázně se vyfrotýroval, vykartáčoval si bílé vlasy, oblékl si bílé nylonové spodky, černé hedvábné ponožky, ručně šité boty z kordovánu, těžkou lněnou francouzskou košili krémové barvy s nenápadnými safírovými knoflíčky do manžet, uvázal si sytě hnědou pletenou vázanku a navlékl lehký, světle šedý letní oblek. Z nočního stolku sebral peněženku z aligátorí kůže, útlý svazek malých bankovek, zlaté pero a zlatý přívěsek na klíče a vložil je do příslušných kapes.

Vyzbrojen do nového dne zavolal dolů do kanceláře. Již dva lidé mu volali. Napsal si ta dvě telefonní čísla do poznámkového bloku a zavěsil. K hovorům použil druhého telefonu, když napřed stisknutím malé vypínače linku zapojil. Před vytočením prvního čísla se zarazil. Nebylo to vhodné číslo na volání z tohoto telefonu. Svět elektroniky učinil telefonování riskantním. Držel sluchátko v ruce, prst znehybněný v dírce prvního čísla, pak pokrčil rameny a číslo vytočil. Ozvala se žena.

„Tady Karshner,“ řekl.

„Ano, jistě. Počkejte chvíli.“

Telefon převzal muž. „Soudče, musím se s vámi setkat.“

„Velmi zajímavé. Jestli o to tolik stojíte, tak za čtyřicet minut budu končit se snídání v grilu Walton, poslední box nalevo. Mohu vám dát pět minut.“

Box měl tmavé obložení, ubrus byl zářivě bílý. Stěny oddělující boxy byly nízké. Mladé děvče mu nalilo druhý šálek kávy. „Děkuji vám, zlato,“ řekl Karshner a zlehka se několikrát dotkl rtů těžkým ubrouskem. Když děvče odcházelo, uviděl Brahka, jak se blíží širokou uličkou mezi boxy, na sobě odpudivě nápadnou košili. Přičilo se mu, že musí mluvit s Brahkem, přičil se mu jakýkoli kontakt se svalnatými mladíky organizace. Brahko byl tmavý a měl pohledný – vlastně skoro ušlechtilý – výraz v horní části obličeje. Ale brada se mu slabošky ztrácela směrem k límci a velké zažloutlé zuby si Brahko mohl zakrýt, jen když podivně zkroutil rty, jako by se chystal hvízdát. A samozřejmě nosil příliš nápadné košile.

Posadil se s poněkud přehnanou srdečností. „Dobré jitro, Soudče.“

„Nevolejte mi, prosím, Brahko. Nemám to rád. Kdo je ta žena?“

„Žádný strach, Soudče. Je v pořádku. Je to fajn holka.“

„Nevolejte mi. Je to jasné?“

„Zavolal jsem vám, když jsem dostal tohle. Bylo to dnes ráno přidané k tržbě. Mrkněte se na to.“

Karshner rozložil list papíru, vědom si toho, že ho Brahko pozorně sleduje. Nedovolil, aby se mu během čtení výraz změnil. „Ten mladík píše překvapivě dobře,“ poznamenal. „Je to sympaticky obezřetný mladý muž. Mohl byste se od něho učit, Brahko.“

„Myslel jsem, že byste měl, Soudče, vědět o všem, co by mohlo narušit systém.“

Karshner se nenechal přerušit a pokračoval. „Obezřetný, ale jen do jisté míry. To, že včera pomohl té mladé dívce v nesnázích, bylo neuvěřitelně hloupé. Řekl bych, že je nevyvážený. Uvědomil jsem si to, když trval na tom melodramatickém způsobu zapojení svého komplice. Je však docela výkonný.“

„Můžete s tím něco udělat?“

Karshner zapálil růžek dopisu a položil ho do skleněného popelníku. Když papír shořel, rozeťrel zbytky popela koncem vyhořelé zápalky.

„Informoval jste mě, Brahko.“

„Jasně, ale ptám se, zda s tím něco uděláte?“

„Je politováníhodné, že jeden z vašich... cílových zákazníků je členem téže domácnosti. To by mohlo přilákat nevítanou pozornost. V tom má ten mladý naprostou pravdu. Avšak řešení, které navrhuje, je stejně překombinované a výstřední jako způsob, kterým získal ke spolupráci toho řezníka.“

„To nechápu, Soudče.“

„Jeho vlastní chování ohrožuje operaci ve větší míře než závislost té holky. Řekl bych, že musíme uvažovat o nových způsobech distribuce.“

„A co pro to uděláte?“

„Jestli se ta holka bude léčit, Brahko, tak dříve nebo později oznámí, že jí náš mladý muž opatřil dávku. Oznámí také svůj další zdroj nebo zdroje, ale to nás nemusí zajímat. Co nás zajímá je, že až se to děvče začne kát, našemu mladíkovi se dostane nežádoucí pozornosti.“

Brahko pomalu přikývl. „Chápu. Neměl jí to shánět.“

„Správně. Tím, že to udělal, snížil hodnotu, kterou pro nás má, a svůj vlastní návrh učinil neproveditelným. Kroky, které podnikneme, musí být přímočařejší. Mám dojem, že tuhle záležitost můžeme svěřit Guillermovi. Ten už zařídí, co je třeba.“

Brahko na něho zíral. „Ale vždyť podle toho dopisu je tý holce teprve sedmnáct.“

„Nemyslím si, že to v minulosti Guillermovi zabránilo v akci. Domnívám se, že byste ho měl kontaktovat, Brahko. Předpokládám, že bude celkem svolný. Řekněte mu, že by bylo moudré předat ji jedné ze vzdálenějších poboček. Norfolk, Memphis, Jacksonville. A měl by ji přimět, aby zanechala pár řádek na rozloučenou. Něco krátkého, odevzdaného. ‚Nepokoušejte se mě přivést zpátky.‘ Guillermo zná obvyklý postup. A možná i dopis, který se pak odešle z nějakého vzdáleného místa.“

„Je hodně mladá.“

„Brahko, měkkost vašeho srdce mě překvapuje. Nebo možná nechcete přijít o jednoho ze svých zákazníků?“

„Možná byste to měl napřed prověřit, než to nařídíte, Soudče.“

Karshner chvíli nehybně seděl. Díval se na Brahka v naprostém tichu, až ten se neklidně pohnul a řekl: „Jen jsem myslel, že tu třeba je nějaký jiný způsob, jak –“

„Nějak to nezvládáte, Brahko. Ten telefon. Neznámá žena. Vaše zřejmá nervozita. Nutíte mě ke zvažování, zda na svou práci stačíte.“

„Soudče, já jsem jen –“

„Sejděte se s Guillermem ještě dnes, Brahko. Můžete jít.“ Brahko vstal. Karshner ho sledoval, jak odchází, a pak mávl na servírku, aby mu přinesla další kávu. Ukousl špičku svého prvního dnešního doutníku. Uvažoval, jaké asi je to mladé Varakiovic děvče, a pak vypudil tu myšlenku z hlavy. Bylo mnohem bezpečnější o nich uvažovat jako o činitelích v nějaké dlouhé, složité rovnici. Ten mladý muž, Lockter, může být odstraněn stejně hladce, a beze škod. I kdyby ho sebrali a on vypovídal třeba deset dnů, nemohl by jim říci nic, co mohlo být využito jako důkaz proti komukoli výše postavenému v organizaci. Lockter mohl potopit dodavatele, ale ti se dali najít vždycky. Byl to ten starý neměnný cyklus nabídky a poptávky. Kdyby se dodávkové kanály zhroutily, tlak poptávky by zpětně zvýšil cenu až do takové výše, že by noví překupníci byli ochotni to riziko podstoupit.

Guillermovi lidé to děvče zvládnou bezchybně, použitím drogy, stejným způsobem, jako se vábí kotě na hadřík, přivázaný na niti. Dopil třetí šálek kávy a poněkud zalitoval, že neřekl Brahkovvi, že zkontaktuje Guillerma sám. Měl by tak příležitost mu dát osobně najevo, že by tuto drobnou laskavost ocenil. Už dlouho po něm nic nechtěl. Déle než kdy předtím.

Byl tu přirozeně problém, jak to sdělit Lockterovi. Zvláštní mladík. Měl kolem sebe jakýsi třpyt, jako od čepelí nožů. Chybující mladík. Měl příliš rád intriky jen pro intriky. Mělo by se mu říci, že se mu situace vymkla z rukou, a měl by být také upozorněn, že poskytnutí drogy té holce bylo neuvěřitelně stupidní. Kdyby toto malé sousto dostal Rowell, dlouho a s potěšením by s Lockterem hovořil.

Pamatoval si okamžik, kdy mluvil s Rowellem naposled. Při vzpomínce mu tváře matně zahořely. Rowell ho v hotelové hale zatáhl z dohledu, do rohu za veřejné telefonní automaty.

„Pacinky nahoru, Soudče.“

„Nedotýkejte se mě!“

„No tak, Soudče,“ řekl Rowell chlácholivě a podrobil ho osobní prohlídce, kterou pojal jako brutální hru. Pohrával si s ním s lehkostí, získanou dlouhým cvikem: loktem pod bradu, až mu zuby prudce zcvakly, ostrým kolenem mu drtil stehno, pěstí ho udeřil silně do ledvin, až mu klobouk spadl na zaprášenou podlahu, oči se mu zalily slzami a zalapal po dechu.

„Tohle mi nemůžete dělat!“

„Ale jdi, právě jsem to udělal, Soudče. Budeš vyžadovat zvláštní zacházení, až ti budu dávat pouta? Myslíš, že jsi lepší, než všichni ti malí smrkáči ve tvé organizaci? Mně připadáš úplně stejný, Soudče. Proč mě nesoudíš, co? Počestný občan napadený brutální policií. Proč mi neřekneš, že se postaráš, aby mi ten odznak vzali nebo tak něco? Není to obvyklá taktika? Běž si radši zvednout klobouk, Soudče.“

Začal se pro něj shýbat a pak se rychle otočil, aby neměl Rowella za zády. Sebral klobouk, oprášil si ho o rukáv a pospíchal po schodech dolů k postrannímu východu z hotelu, pronásledován Rowellovým smíchem. Ta příhoda mu připomněla školní dvůr z dávných let. Tommy Karshner v bezmocném pláči. Často ho zatáhli dovnitř kruhu a ze všech stran do něj strkali, dokud neupadl.

Soudce nechal na stole své obvyklé štědré spropitné a zdvihl se z boxu. Bylo skoro poledne. Rozhodl se, že se vydá na krátkou procházku, aby strávil těžkou snídani, pak se staví ve svých úřadech, kancelářích firem Johnston Service a Development Corporation, prohlédne poštu a potom zajde do váženého Johnston Athletic Clubu na koktajly před obědem a možná pár partiček bridže. Další hodina v kanceláři v brzkém odpoledni by měla stačit na vyřízení rutinních záležitostí. Při chůzi opět pocítil doznívající lítost, že se nerozhodl kontaktovat Guillerma osobně. Bylo lehce ponižující obrátit se na něj pouze s takovouto prosbou. A náhle si uvědomil, že by bylo ideální použít jednoho z Guillermových lidí na předání zprávy Lockterovi. Možná bude nejlepší ty dvě záležitosti – informování Locktera a zprostředkování výletu mladé dámy – vyřídit současně. Znamenalo to méně kontaktů. Prodloužil mírně krok, stáhl břišní svaly a s přimhouřenýma očima vyrazil přímo proti červnovému slunci.

Kapitola dvanáctá

Nad kávou Paul pronesl s náhlým úšklebkem, který mu změnil obličej: „Říkají mi Kazatel.“

„Já vím,“ řekla Bonny. „Jsem připravená.“

„Na co?“

„Na litanii o povinnosti, kterou mám sama k sobě, k Bohu, vlasti a Varakiům.“

„Strkám nos do cizích věcí, Bonny. Lidé mě přitahují. Nejvíc mě přitahují, když jim masky příliš nepadnou.“

„Masky?“

„Připomínáš mi děvče ze společnosti, které se snaží hrát levnou děvku v podřadném filmu. Když zapomeneš na roli, začínáš být přesvědčivější.“

„Ve své pravé podobě? Potěš Pánbůh!“

„Tys chvíli studovala, že?“

„Mám tři roky vysoké. Proč?“

„Nejspíš jsi snila o světlech ramp?“

„Jste chytřejší, než vypadáte. Ano. A říkali mi, že mám talent.“

„A byla jsi tím vzácným jevem, známým jako hodná holka?“

Pohlédla na svou ruku, kterou měla sevřenou v klíně.

„Moc hodná holka,“ odvětila. „V devatenácti ještě panna. Sny o budoucím štěstí. Mělo to být vznášení se na tom nejnačechranějším růžovém obláčku, až se to konečně stane. Ukázalo se, že je to dost funkční úkon. Velmi upachtěná záležitost, víte.“

„Snažíš se mě šokovat, Bonny?“

„Nijak zvlášť.“

„Možná ano. A patřilo by to k tomu.“

„K čemu?“

„K následkům toho ohromného, absurdního závaží viny, se kterým kráčíš.“

Prinutila se pohlédnout na něho. „Viny? To je zajímavá myšlenka. Hmm. Hezká zápletka.“

„Šokovat mě. Vytěsnit mě. Jakákoli obrana je k tomu dobrá. Dalším krokem bude nějaké velké gesto. Aby sis dokázala, že srdcem jsi děvka, kterou jsi byla a nepřestaneš jí být. Tak.“

„Prosím vás, buďte zticha!“

„Budu, Bonny. Ale napřed ti povím příběh. Pravdivý. V Johnstonu žil se svou matkou třicetiletý muž. Měl IQ, řekl bych, asi tak sedmdesát. Prostě jen veliký, prostoduchý, neškodný chlap, který se živil parkováním aut. Dobře totiž řídil, jako většina slaboduchých. Nekouřil ani nepil. Jednoho dne ho pár jeho kamarádů opilo. Z hecu. Odpotácel se domů, rozzlobil se na matku, když mu to vytýkala, a ohnal se po ní. Jen jednu ránu. Zabilo ji to. Měl dost polehčujících okolností, aby dostal jen krátký trest za zabití. Šel do vězení a začal vedení přivádět k

šilenství. Nemohli totiž přijít na to, odkud to má. Pořád ho sledovali. On se ale přesto každých pár dnů zlinkoval. Motal se a vrávorál a někde se svalil. Nakonec mu nějaká chytrá hlava dala fouknout do balonku. Neměl v sobě ani kapku alkoholu. Pocit viny, Bonny. Byl opilý vinou. Tím, že se ocejchoval za opilce.“

Zírala na něj. „Tak to není. Víím, co jsem zač. Zatraceně dobře víím, co jsem zač.“

„Ne. Nevíš, co jsi zač. Předem sis vybrala tuhle nálepku. Coura. A já si prostě nemyslím, že ti sedí.“

„Že to není má pravá tvář? Aha. Já jsem vlastně převtělením Johanky z Arku. Překypuji potlačovanou touhou kráčet bosa zarosenou travou a hovořit s ptáčky.“

„Kdyby ses hodnotila správně, Bonny, tvé chování by nemělo takové výkyvy. Teď je to jednou tak, jednou onak.“

„Možná na to nejdeme dost zpříma, Paule. Možná bude lepší otázka, kterou položíím já vám. Jaký je v tom rozdíl? Co máte za lubem? Třeba to hraju, třeba ne. A co má být?“

„Jestli to hraješ, Bonny, pak na to musíš myslet a nemůžeš si všímát těch ostatních. Jestli je to hra, pak se v ní vyžíváš, vychutnáváš její patos a tragédii. A to je zatraceně sobecké.“

„Jste vedle. Takovéhle výtky si líbit nenechám.“

Vstala. Pohlédl na ni s naprosto odlišným výrazem. „Sedni si, Bonny.“

„Poslyšte, já –“

„Sedni si. Nešlo mi o tvou osobu. Teena zbožňovala Henryho. Ten zemřel. Co jí zbylo? Truchlící stařec. Zmatená mladá manželka. Těhotná rejpalka. Mrzutý bratr. Stará Anna. Vern Lockter. A ty. Ale ty ses příliš zaobírala sama sebou, než abys vůbec viděla její osamění, natož něco pro to udělala. Takže ji sdílíš s těmi ostatními. Novou nálož viny, Bonny. Domnívám se, že kdyby ses pokusila porozumět její situaci a sprátelit se s ní poté, co Henryho zabili, byl bych ji nemusel dnes ráno odvézt do sanatoria, aby ji léčili z drogové závislosti. Bylas příliš zahleděná do svých drobných bolístek, než abys viděla opravdové peklo, které se vytvářelo přímo před tebou. A jestli Teena přijde do nezměněné domácnosti, Bonny, tak bude to vyléčení pouze dočasné. Až ji pustí, chci, abys tam byla, a chci, aby ses dala dohromady a přestala hrát tu pitomou hru sama se sebou. A zatímco je pryč, můžeš si

to zkoušet na tom novém chlapci, Jimmym Doverovi. Je to dobrý kluk, ale bude potřebovat trochu podepřít. Někoho, kdo by mu pomohl držet se nad vodou. Nenamlouvej si, že se probírám tvým nitrem z péče o tvou osobu. Snažím se pomoci Teeně, protože ona to potřebuje víc, než to potřebuješ ty, teď nebo kdy jindy.“

Když přestal mluvit, zurčení potoka se zdálo najednou být příliš hlasité. V uších jí znělo podobně jako před omdlením. Viděla se, na jednu dlouhou drtivou chvíli, s krutou objektivitou. Viděla všechnu sebe-lítost, zaslepené sobectví, dramatizování své situace. Ty páteční hodiny, když seděla sama ve svém pokoji a slyšela zvuky autobusů, se jevily tak mučivé, až byly sladkobolné. Viděla, že šlo jen o projev egoismu, o další scénu v dramatu o ní samé.

„Ach Bože,“ pravila tiše.

„Měli bychom odejít,“ řekl.

Ujeli míli po silnici a Paul zastavil na místě, kde se krajnice rozšiřovala. „Měla bych se vrátit,“ ozvala se.

„Ta procházka v přírodě, o které jsi mluvila, nám třeba trochu prospěje. V pondělí je to volnější, ne? Jana to zvládne.“

Poslušně vystoupila, stále ještě otupělá a šokovaná. Úzká pěšina se vinula po úbočí kopce před nimi. Vydala se po ní jako první. Za kopcem byla navršená hromada šedých ledovcových balvanů, asi půlmetrových, vyhrátých sluncem. Na jeden si sedla. Dal jí cigaretu a pak se posadil na vlhkou zem, zády ke kameni, na kterém seděla. Pohlédla mu na spirálu vlasů na temeni; ve slunečním světle sem tam prosvítal šedý vlas. Silnice byla z dohledu. V dálce bylo vidět farmu, obehnanou stromořadím.

„Chudák holka hloupá,“ řekla. „Znám je. Myslím, že jsem tak mohla taky dopadnout. Jednou jsem to zkusila. Dlouhé dny mi bylo po tom špatně. Asi alergie.“

„Pokoušela ses... nějak se vymazat, vid’?“

„Asi ano. Ztratit identitu. Ztratit všechno.“

„Takové nutkání umí být silné.“

„Henry mě z toho dostal, přestože jsem sama nechtěla. Nechtěla jsem, aby mě dál bolelo to, že jsem naživu a musím myslet a vědět.“

„Co to vyvolalo?“

„Chlap. Dívala jsem se na něj a neviděla jsem, co je zač. Viděla jsem to, co jsem chtěla, aby byl. A to on nebyl. Ani nepomyslel na to

si mě vzít – asi jako by ho nenapadlo lítat jako pták. Ale nemyslete si, že jsem kvůli tomu chodila s krvácejícím srdcem. Vypudila jsem ho ze sebe, ale přitom jsem se sama dostala do zmatku.“

„Teena ještě nemluví. Po nějaké době bude. Zajímaloby mě, nakolik je pocit viny smíšen s jinými věcmi. Co třeba Vem Lockter? Myslíš, že jí mohl napomoci do toho spadnout?“

„Já nevím. Znáám ten typ. Velmi mazaný klouček. Velice si vědom sám sebe. Viděla jsem, jak se na mě poprvé podíval a čekala jsem, že si něco začne. Z nějakého důvodu to neudělal. Rovnou bych ho odmítla. Ale to je jen domněnka. Myslím si totiž, že jestli se se mnou nechtěl nijak zaplést, tak to bylo spíš z opatrnosti než z čeho jiného. Řekla bych, že jsem jeho typ. Jestli to byla opatrnost, pak u Teeny by to platilo dvojnásob, nemyslíte? Ale není on jeden z vašich svěřenců? Odkud to podezření, Paule?“

„Mám jen takový pocit, že tu něco nehraje. Možná, že mu jeho maska taky zcela nepadne.“

„Nezačínejte s tím znovu,“ ozvala se chabě.

„Ještě tě to štve?“

„Ne, Paule. Ale chci o tom přemýšlet. Chci se nad tím důkladně zamyslet. Protože cítím všechen ten odpor k té vaší teorii o masce viny. Příliš velkou zášť. Natolik, že to může být pravda. A tak o tom chci popřemýšlet a zjistit, jestli ano.“

„A jestli ano?“

„Možná jste dokončil to, co začal Henry. Velmi nevděčný úkol stavění holky zpátky na obě nohy. Ale i kdyby nevímco, zbývá spousta ošklivého, na které se nedá zapomenout.“

„Hlavně se v té ošklivosti nepatlej.“

„Víte toho zatraceně moc, Paule.“

„Nevím toho dost. Zatím.“

Vstala a poodstoupila od balvanu, aby se na Paula mohla podívat. Viděla, jak na ni hledí a jak se mu pojednou změnila ústa; měl ten výraz muže, který v ní poprvé spatřil něco žádoucího. Bylo to něco, co nechtěla vidět, zvlášť v tuto chvíli a zvlášť u Paula Darmonda. Aby zakryla svůj vlastní momentální zmatek, neobratně k němu napřáhla ruku na pomoc a pravila: „Vstáváme, vy salonní filozofe. Musím jít do práce.“

Jeho ruka byla pevná a teplá a ona ho s hraným úsilím vytáhla do stoje. Stál a ruku neuvolnil. Druhou rukou se opatrně, nesměle dotkl pramene jejích vlasů, něžně je přihladil na spánku, pak jí s vřelostí položil drsnou dlaň na tvář, shýbl se a políbil ji na rty, zatímco stála bez pohnutí, s klidem po těle i v srdci.

A s náhlým odporem k sobě samé, s jakýmsi trýznivým zoufalstvím, si ho přitáhla k sobě, nestydatě se na něho přitiskla tělem a rozevřela rty s hranou touhou, zatímco uvnitř cítila jen prázdnotu. Odstrčil ji od sebe a oči se mu zúžily. Zdvihl ruku a ona stála v očekávání úderu. Chvilí držel ruku napřaženou, pak si přejel jejím hřbetem přes ústa. Viděla, jak z něho hněv rychle vyprchává.

„Pročs to udělala?“ zeptal se tichým hlasem.

„Což to není reakce, kterous čekal?“ V mžiku se začala třást hněvem. „A ty, ty jsi tak zatraceně skvělej! Co vlastně chceš? Něco půvabného? To se mám proboha culit a červenat? Jakej by v tom byl rozdíl? Vezmi si co chceš. Tohle zboží je zdarma. Máme tu pěkné, příhodné místočko. Jestli chceš rychlovku v přírodě, s radostí ti –“

Políček vůbec nezaslechla. Postřehla jen mihnutí ruky a pak silnou rudou explozi uvnitř v hlavě. Udělala pár vrávoravých kroků stranou, než se vzpamatovala. Palčivým šlehem jí vstoupily slzy do očí a ještě v šoku na něho pohlédla. Stál klidně, s unaveným výrazem, a pozoroval ji s jistou zdrženlivou zvědavostí.

Proběhla kolem něho dolů po stezce, až k silnici. Teprve tam zpomalila. Na chvíli se zastavila, pak přešla na druhou stranu a nastoupila do auta. Vyhlížela do polí na své straně cesty. Zaslechla zaskřípění jeho boty na asfaltu. Cvakla klička dveří a auto se trochu naklonilo pod jeho vahou. Zabouchl dvířka. Viděla jeho ruku, jak se natáhl přes její kolena a prstem zmáčkl knoflík palubní přihrádky, která se otevřela. V ní spatřila modrobílou krabičku papírových kapesníků.

Sáhla dovnitř, pár si jich vzala a přihrádku zavřela. Nastartoval motor a řekl: „Breč nebo nebreč. Ale neseď tam a nepopotahuj.“

„Bud' zticha.“

Pneumatiky zakvílely, když se otáčel na úzké silnici. Promluvil klidným, konverzačním tónem. „Snažil jsem se tomu přijít na kloub. Myslím ten původní polibek. Předpokládám, že částečně je na vině normální tělesná žádost. Nedotkl jsem se ženy od té doby, co Betty

zemřela. A částečně je to tím, jak vypadaly tvé vlasy ve slunci. Ta barva tak pěkně jde k šedým očím. Jsi pohledné děvče.“

„Vrty, vrty, šťoury, šťoury. Proč musíš všechno rozebírat? A k čemu vůbec tolik řečí kolem jedné pusy?“

„Bylo to pro mě něco neobvyklého, to je všechno. Překvapilo mě to.“

„Ach Bože!“

„A možná to bylo špatně pochopeno.“

„Kazatel!“

„Kazatel. Správně. Sociologie s podtextem. Jsem toho názoru, Bonny, že to všechno je jen hromadná aplikace morálních hodnot, které se neustále mění. Ale v každém čase, u každého národa jsou jisté konstanty. Pokora, slušnost, štedrost. Všichni z nich máme něco, v různých dávkách. A všichni máme také něco z té obrácené strany mince. Strach, osamění, zlo.“

Vyhodila zmuchlaný kapesníček z okna. „Kolik z té první trojice má Rowell?“

„V podstatě dost. Jen trochu příliš zjednodušil své uvažování. Jsou dobří lidé a pak jsou špatní. Podle něho jsi jedna z těch špatných, Bonny. Kdyby sis chtěla večer sama vyjít ven, dost možná by tě sbalil pro prostituci. A v kabelce by ti našli pětidolarovku s utrženým rohem a jeden z jeho hochů by odpřisáhl, že ti ji dal. A ani trochu by si nedělal hlavu s tím, že to bylo narafičené. Jsi jedna ze špatných, a tak je každý prostředek dobrý. Nechala by sis to líbit?“

Shrbila ramena. Den se náhle zdál chladný. „Nevím. Nevím, jestli bych si to nechala líbit.“

„On si myslí, že jsem nějaký pomatenec. Prý gauner jednou, gauner napořád. Tvrdí, že je pozná téměř na první pohled. Jako všichni úspěšní policajti má skupinu informátorů. Pohrdá jimi. Informace z nich doslova vytřásá a vymačkává. Ale oni ho přesto respektují, protože on nikdy neprozradí svůj zdroj a nikdy neporuší slovo, které dal.“

„A má rád psi a děti,“ dodala trpce Bonny.

„Je to policajt, který koná svou práci. Je to klacek, který společnost používá ke své obraně. Zbraň.“

„A tobě by nevadilo, kdyby navlékal na lidi falešná obvinění? Kdyby mě nechal zavřít způsobem, který jsi popsal?“

„Obešel bych ho a dostal tě z toho.“

„Pak buď opatrný při přecházení ulic, Paule. Protože já bych si to nechat líbit nemohla.“

„Včera jsi nemohla. Zítra budeš moci.“

„Díky tobě?“

„A ne?“

„Nech mě na pokoji, Paule. Jen mě nech na pokoji.“

Zaparkoval před krámem a otočil se k ní čelem, s jednou rukou přes opěradlo sedadla. „Bonny, dávám najevo víc sebejistoty než cítím. Zřejmě ze zvyku. Jednal jsem, jako by praštit tě přes pusu bylo omluvitelné. Nebylo. Moc mě to mrzí.“

„To je v pořádku. Potřebovala jsem to.“

„Nepotřebovalas to, Bonny. Rád bych se s tebou někdy sešel... nepracovně.“

„Vzpomínáš si na ten starý vtip, Paule? Myslíš tvou práci nebo mou?“

„To je odpověď?“

„Ráda bych tě viděla. Ráda bych znovu zajela tam.“

Když byla v krámě, otočila se a podívala se po něm. Právě startoval auto. Zazubil se. Napůl nesměle zvedla ruku.

Jana řekla: „Páni, to jsem ráda, že jsi zpátky.“

„Dej mi minutku, abych se převlíkla, jo?“

Bonny vešla do svého pokoje ve druhém poschodí, zavřela za sebou a o zavřené dveře se na okamžik opřela. Cítila zmatek. Bylo přece nesmyslné, že by po tolika letech právě teď měla v sobě mít víc života a elánu než kdy předtím. Jen klid, holka. Pomalu. Nechoň se znovu za tou starou chimérou, protože vždycky dopadneš tvrdě na zem,

Kapitola třináctá

Ten podnik se jmenoval Artieho denní bar a až na rybičky byl zcela obyčejný. Byla to jediná úzká místnost s tmavým, masivním barovým pultem, šesti překližkovými boxy, dvanácti neukotvenými barovými stoličkami, velikým řvoucím jukeboxem, zarámovaným povolením k činnosti, zarámovanou dolarovou bankovkou, skromným sortimentem alkoholu, širokou nabídkou piva... a rybičkami.

Za barem, tam, kde kdysi bylo tradiční zrcadlo, si Artie nechal zabudovat akvárium, nepřímě osvětlené a osazené tropickými rybičkami, jako pohyblivými kousky bižuterie či proužky veselých stužek, jež se míhaly a vznášely mezi rostlinami, šneky a miniaturními hrady. Artie byl břichatý kožený chlapík s bezvýraznými očima a vysokým hlasem. Když byla slabá návštěvnost, pozoroval rybičky. Dobrymi zákaznky byli samotáři. Ti, kteří se usadili na stoličku, pili bez přerušění a sledovali rybičky. Klidnější než televize, říkal Artie. Vern pochopil, co měl na mysli. Byl v baru od devíti a čekal, až pomalé minuty naměří desátou. V pondělí večer byl slabý provoz. Jeden párek seděl na barových stoličkách. Dotýkali se stehny, tiše si povídali s nosy na pár centimetrů od sebe, oči jakoby utopené. Dva samotáři pozorovali rybičky. Stálá návštěvnice podniku, Rita, naházela mince do jukeboxu, pohupovala se pomalu před ním a luskala prsty. Měla opuchlý, zapomenutelný obličej alkoholičky.

Hudba dohrála a ona přišla ke své sklenici, vedle Verna. Dala si dva dlouhé loky, opřela se Vernovi o paži a rameno a řekla: „Nedostalo tě to, Verne? Tahle s tebou nezacloumala?“

„Já jsem neposlouchal.“

„Ty holt nemáš ucho, drahouši. Vůbec nemáš ucho. Bože, to je ale ložnicová muzika, Verne.“ Otočila se a zavolala přes bar: „Dej mi ještě panáka a pár pětáků, Artie.“

Mírný tlak na Vernovu paži ustal. Dostala další pití a nikláky, vrátila se k přístroji a sehnutá krátkozrace studovala štítky.

Vern se znovu napil. Obrátil se a díval se skrze sklo dveří. Ulice se mokře leskla v nočním dešti a zelený neon naproti přes ulici se odrážel v blýskavé černi. Byla to noc na to dát si skleničku. Byla to noc na to

sedět a pociťovat podivný tlak u žaludku. Ta záležitost se mu zčistajasna vymkla z rukou. Seděl uvolněně na stoličce. Za sebou slyšel Ritu, jak luská prsty v rytmu hudby. Myslel na naplněné sklenice, uložené v udusané hlíně.

Tři minuty před desátou si Vern sebral drobné, nechal půl dolaru pro Artieho a utrousil: „Tak zatím.“

„Co tak brzy, chlapče?“ zeptal se Artie.

„Dlouhej den,“ odvětil Vern. Nutil se do pomalosti. Žaludek měl stažený. Děšť ustal. Zahnul doprava a pustil se směrem, který mu řekli, a přemítal o tom, že to může být past, že to může být elegantní způsob, jak udržet v tajnosti seznam dealerů, že se může stát terčem rychlého identifikačního záblesku reflektorů a následné kratičké dávky, která mu roztrhá vnitřnosti. Ale oni už to teď neradi prováděli takto drsně. Poté, co začaly rodiny legálně podnikat, řešily mezi sebou pouze teritoriální spory. Když rozhodli, že už jste na obtíž, bylo mnohem jednodušší vás přivázat za kotníky k betonovému bloku a vhodit do patnáctimetrové hloubky.

Jen koutkem oka zahlédl černý lesk kufru auta. Neotočil se. Ozval se hlas: „Locktere?“

Tehdy se obrátil a přešel ulici k autu. Přední dvířka sedanu se otevřela. Všiml si, že se uvnitř nerozsvítilo světlo a usoudil, že ho odpojili. Palubní deska slabě zeleně zářila. Soudce seděl za volantem. Locker si uvědomil, že nikdy předtím Soudce řídit neviděl.

Nasedl a přibouchl dveře. Byl si vědom přítomnosti někoho za sebou, na zadním sedadle a když se Soudce rozjel, začal se otáčet, aby se tam podíval.

„Oči dopředu,“ pronesl tiše Soudce.

„Jasně.“ Vern si řekl, že není vhodná doba na řeči. Ať mluví oni. Hlavně klid. Zapálil si cigaretu. Zabočili do zchátralé obytné čtvrti, kde byly pouliční lampy daleko od sebe, a zaparkovali na tmavém místě. Soudce vypnul světla a nechal běžet motor. Sotva ho bylo slyšet.

Vern se přinutil k pomalosti, když zdvihal cigaretu k ústům. Zhluboka z ní potáhl a vycvrkl špaček postranním okénkem směrem, kde tušil chodník. Uvědomil si, že to je jednosměrná ulice a že tedy žádné auto nebude moci jet proti nim a posvítit reflektory do tmavého sedanu.

„Měl jsi dnes rušný den, Locktere?“ zeptal se Soudce.

„To jsem opravdu měl.“

„Začal jsi ho tou idiotskou zprávou.“

„Dobrá, udělal jsem chybu. To připouštím.“

„Ani ne tak chybu, jako pitomost. Řekni to.“

„Udělal jsem pitomost.“

„Jak proběhl kontakt?“

„Vrátil jsem se po své druhé rozvážce. Kolem se potloukal chlápek. Přišel k dodávce, když jsem vystupoval. Řekl, že hledá tu Varakiovic holku. Že prý ve škole není. To že si zjistil. Já mu pověděl, že je nahore ve svém pokoji. Řekl, jestli můžu nějak zařídit, aby šla večer ven. Já na to, že to nebude problém. Zeptal jsem se ho, o co jde. Řekl, že má jet na výlet. Že on bude čekat poblíž, dokud to s ní nedomluví a nedám mu vědět. Dal mi adresu, kam ji mám přivést, dnes večer kolem deváté. Šel jsem domů a ona tam nebyla. Nedokázal jsem si to vysvětlit. Ten starý se choval podivně. Tak podivně, že jsem nechtěl být moc zvědavý. Nakonec mě napadlo, že bych se měl zeptat té ženské Doris. Ta ví všechno, co se kde šustne. A ta mi pověděla, dost nepříjemným způsobem, že se Teena nervově zhroutila a je v sanatoriu. A že je tam ten nový kluk. Dover. Nakonec jsem si dal dohromady, že Dovera přivedl Darmond a ten že ji viděl a hned s tím něco udělal. On vždycky strká nos do cizích věcí. Tak jsem sešel dolů a řekl to tomu chlápku. On se pak vrátil kolem páté a oznámil mi, jak se s vámi mám setkat.“

Soudce tiše řekl: „Pan Darmond byl dnes pilný. Rowell nechal svými lidmi sebrat všechny, s kterými se Varakiovic holka stýkala. Jeden z těch kluků označil dva dealery. Varakiovic holka je v soukromém sanatoriu. V Shadowlawnu, vede ho Foltz. Myslím, Locktere, že si umíš spočítat, co bude následovat.“

„Myslím, že jo. Obehraná písnička. Až začne léčba zabírat, dá se na pokání. Pak řekne, že jsem jí něco sehnal. Pak se vrhnou na mě. Půjdu si zas sednout.“

„Budou chtít vědět, kdes to sehnal.“

„Tak uvedu jednoho z dealerů, které už dostali.“

„A to je všechno?“

„Jasně. Proč bych jim měl vyklopit něco víc?“

„Protože jsi získal informace, které se, Locktere, dají vyměnit za vlastní svobodu. Pochop, nám to nezpůsobí nic víc než trochu nepohodlí. Ale nelíbí se nám, když jsme vystavováni nepohodlí. Zboží nerušeně přichází a nerušeně přicházet taky bude. Nechceme-li ohrozit plynulost dodávek, nemůžeme si dovolit snížit jejich současný objem. A když nebudeme moci distribuovat, znamená to spoustu peněz vázaných v zásobách, které se neuvolní, dokud se neutvoří nový distribuční systém.“

„Já... chápu, co myslíte. Jestli mě chcete nechat padnout, dobrá. Ale ona nebude mluvit možná deset dnů, dva týdny. Mohl bych se ztratit.“

„To se nám také nelíbí.“

Vern slyšel, jak je jeho hlas náhle pronikavý. „No co tedy ksakru chcete, abych udělal?“

Napůl zaslechl, jak se osoba za ním zavrtila, ale podařilo se mu přes svou náhlou paniku neohlédnout se.

„Neztrácej nervy, Verne,“ řekl klidným hlasem Soudce.

„Nejsem nervózní.“

„Ale měl bys být, Verne. Mluvili jsme dnes o tobě. Nemůžeme riskovat pokusit se odvézt to děvče z Shadowlawnu. Možná se to dá provést, ale je to příliš velké riziko. Bylo by od nás velmi hloupé věřit ti, Verne, protože toho na tebe moc nemáme. V každém případě jsi příliš nevyvážený, než aby se ti dalo věřit. Pak jsme zvažovali tvé zabití. To by se dalo udělat s minimálním rizikem. To je ti jistě jasné.“

„Tak počkejte, já...“

„Ale zůstal by tvůj přítel Sussen se zrovna tak nepohodlnými vědomostmi, jako máš ty. Můžeme zařídit, aby tvoje smrt vypadala jako nehoda. Ale dvě smrtelné nehody znásobují riziko. Ujist'uji tě, že nemáme zálibu v melodramatech. Jde o obchodní záležitost. Teď je nám jasné, že tvůj poněkud teatrální distribuční systém byla chyba. Měli jsme zachovat naše... běžné metody. Tohle bude zkouška tvé inteligence, Locktere. Co myslíš, že bychom od tebe chtěli?“

„Ach Bože, já nevím...“

„Přemýšlej, Verne. Dobře přemýšlej.“

Vern si zapálil cigaretu a všiml si, že se mu třesou ruce. Pocítil chlad v zátylku. Nelíbilo se mu, jak se v přítomnosti Soudce cítil mladý, hloupý, bezvýznamný. Myslel na jejich zneklidňující konverzaci. Dal nahlas průchod svým myšlenkám: „Máte za to, že mě potřebujete

mít víc v hrsti. A domníváte se, že Stussen už nemá žádnou cenu, pokud jde o... Řekl bych, že jste se rozhodl obětovat distribuční systém.“

„Správně. Vedeš si skvěle.“

„Pak bych řekl, že možná budete chtít, abych Ricka Stussena zabil.“

„Je v tobě určitá naděje, synu. Pod tlakem umíš myslet docela konstruktivně. Udělej to a pak ti ochotně uvěříme, že přijmeš trest za poskytnutí dávky té holce a nepokusíš se s nimi dohodnout. Řekl bych, že s ohledem na tvůj dosavadní rejstřík by bylo rozumné čekat tak tři roky. Tři roky a záruku pracovního poměru, až tě propustí. Jestli to zabití zpackáš, žádná informace, kterou bys jim mohl dodat, tě neochrání minimálně od doživotí. My bychom samozřejmě rádi měli v rukou důkaz o tom, žeš vraždu spáchal promyšleně.“

„Co tím myslíte?“

Soudce zesílil palubní světla a z kapsy vyndal malý poznámkový blok a tužku. „Budu diktovat a ty piš, Verne. Myslím, že když se nahněš blízko k palubní desce, uvidíš dostatečně.“

„Koukněte, já ne –“

„No tak, Verne. Je to pro nás jen účinná pojistka. Nahoře napiš prosím datum. Tak do toho. Takhle to stačí. Oslovení by mělo být – momentíček... ‚Lásko moje.‘ To je určitě anonymní dost. A teď vzkaz. ‚Třeba se pletu, ale to, co jsem včera řekl o tom Ricku Stussenovi, jsem myslel vážně. Je moc velké pitomec na to, aby žil. O mě se neboj. Já už vymyslím, jak ho zabít, aby mě nikdy nechytili. Tenhle dopis spal, miláčku. Spoléhám na tebe. U soudu by se to zatraceně vyjímalo, nemyslíš? Haha. Tak zítra večer, na stejném místě ve stejnou dobu, lásko. Moc tě líbám.‘ Ted’ podpis ‚Vern.‘ Díky, synu.“ Notes mu byl odebrán z rukou. Soudce ho pečlivě prozkoumal. „Dobře, že ses nepokoušel změnit svůj rukopis. Dnes ráno jsi nám totiž dal vzorek.“

Vern cítil uvnitř chlad. Jedna věc mu byla naprosto jasná: dokud bude existovat tento dopis, neodváží se zabít Stussena. Takhle se nenechá dostat. Takže bude předstírat souhlas, vymyslí plán a pak bude utíkat o život. Uteče tam, kde ho nikdy nenajdou. Jakmile se takto rozhodl, začala se mu opět vracet sebedůvěra.

„A teď, Verne,“ pokračoval Soudce, „si ještě proberme všechny tvé možnosti. Za prvé – Stussena šikovně odděláš. Pak tě seberou za to,

žes dodal heroin Varakiovic holce a tenhle dopis nám zaručí, že nás neshodíš; kdybys promluvil, pošleme ho úřadům a Stussenův případ se znovu otevře. Za druhé – tu vraždu zpackáš a seberou tě za ni. Budeš zrovna tak mlčet, protože tohle přiznání, dokazující promyšlenost činu, by ti garantovalo elektrické křeslo. A za třetí – pokusíš se utéct. Jeden z našich lidí zabije Stussena, odešleme dopis a úřady nám pomohou tě dopadnout. Bez ohledu na to, kdo tě najde první, ať naši lidé nebo policie, téměř jistě zemřeš. Myslím, že můžeme bezpečně prohlásit, Verne, že tenhle dopis je zkrátka a dobře tvůj konec.“

„Když to nezpackám, odkroutím si trest a nic nevyžvaním, dostanu ten dopis zpátky?“

„Je mi líto, chlapče. Na vraždu se nevztahuje promlčení. Dopis bude uložen na bezpečném místě. Můžeme ho považovat za jakousi smlouvu na tvé budoucí služby. Obchodní aktivum.“

Vern přemýšlel o všech důsledcích po tři dlouhé vteřiny a pak bleskurychle vymrštil ruku ke kapse, do které Soudce vložil blok. Stačil se sotva dotknout látky konečky prstů, když ho zezadu zasáhl úder přes levé ucho. Bylo to provedeno odborně. Snášel se šedivou mlhou na samou hranici bezvědomí a pak se pomalu vrátil do reality auta, tlumeného palubního světla a temnoty kolem. Sehnul se a přiložil dlaň na oblast ucha, pulzující bolesti.

„Tady tě vysadíme, Verne,“ řekl Soudce. „Dnes je pondělí. Tento týden ještě doručíš zboží. O Stussena se musíš postarat do konce týdne. V pondělí ráno zanecháš tržbu na obvyklém místě. Ale další dodávky už přirozeně nebudou. To znamená, že máš do soboty do večera na to, abys naplánoval, jak zařídit tu záležitost se Stussenem. Měla by se uskutečnit v sobotu večer nebo v neděli.“

„Chcete mi říct přesně kdy, kde a jak?“ zeptal se trpce Vern.

„Nikdy jsem si příliš nepotrpěl na sarkasmus,“ odvětil Soudce.

Vern vystoupil z auta. To se hladce rozjelo a po nějakých patnácti metrech Soudce rozsvítil světla. Vern ušel kousek cesty a pak se mu udělalo špatně. Jednou rukou se opřel o strom. Otřel si rty kapesníkem a hodil ho přes živý plot do malé zahrádky. Jeho podpatky prázdně zněly ulicí. Bylo to pořád totéž. Jedno uklouznutí, jedna nepromyšlenost a už vás měli. Impulzivní rozhodnutí píchnout té holce dávku. Vztáhnout záležitost do svých rukou a navrhnout řešení situace. Jeden chybný krok a konec. Už žádné chození po špičkách, tiché a hladké

kočičí pohyby, tajnůstkářství. Už nic takového. A ty peníze, zahrabané v hlíně. K ničemu. Jen papírky. Použij je a všichni Rowellové se na tebe sesypou. Kdes k nim přišel? Jaks k nim přišel? Není úniku.

Ledaže...

Zastavil se. Noční město jako by se tiše pohybovalo kolem něj. Ledaže... Touhle jednou věcí by se dopis stal bezcenným. Nechápal, proč ho to nenapadlo už předtím. Někdo musel Stussena zabít v náhlém záchvatu zlosti, zcela bez ohledu na následky a s naprostou ochotou se k zločinu přiznat. A starý měl ramena vypracovaná ze zdvihání deseti tisíc beden zboží, deseti tisíc půlek hovězího. Starý měl zlost. Zlost nad tím, co se stalo Teeně. Zlost nad tím, co by mohlo potkat Janu. Janu, zanedbávanou manželku, pociťující drobné návaly trýzně tělesné žádostivosti, zatímco se starý v myšlenkách zaobíral ztraceným synem a od nynějška i ztracenou dcerou. Janu, jednající podle pradávných instinktů, nanejvýš ohroženou díky té přetrvávající starosvětské tradici odevzdanosti. Vern si náhle uvědomil, jak se to dá provést.

Kapitola čtrnáctá

Jana zaslechla ze schodiště slabé zavržení. Gus vedle ní rozrážel teplý těžký vzduch místnosti pronikavým, pravidelným chrápáním. Slyšela zvuk tekoucí vody. Otočila hlavu a podívala se na svítící ciferník hodin na nočním stolku. Něco po dvanácté. To bude Vern, poslední příchozí. Teď už jsou tu všichni. Až na Teenu. Teenu, která je

pryč v nějakém neznámém prostředí. V bílé posteli s bílými světly na chodbách a pachem dezinfekce.

Noci byly dlouhé. Nesnesitelně dlouhé. Zdálo se nemožné unavit vzpírající se tělo. Toužebně vzpomínala na dobu žní. Řev vazačky a svědění prachu a plev na zpocených tvářích. A chlapská dřina po celé dlouhé, horké dny, až jste měli záda plná řezavých drátků a tvrdá postel se stala hlubokým, měkkým obláčkem a ráno nastalo v okamžiku, kdy jste zavřeli oči.

Myslela na venkovské tance na mlatě, hřmotné dusání, břinkání a vrzání muziky, nosový nápěv, hopsání a výskoky a pevně spojené ruce a rychlé, neskrývané, vzrušující doteky ve svižném tempu hudby. To všechno se dělo ve vzdáleném světě, kde všechno vypadalo zlaté. Světla stodoly, pole, prodírající se paprsky slunce. Myslela na plachého chlapce ze sousedství, Petra. Na říjnový den na čerstvě navršeném seně v nepoužívané stáji, kde veškeré plachosti pozbyli. Od té chvíle byli pořád spolu – jak jen si to dokázali zařídit. Všechno v tom ztraceném, zlatém světě. Nikdy jako by je ani nenapadlo hovořit o něčem vzdálenějším, než o tom, kdy se příště sejdou. A pak to všechno skončilo toho strašného srpnového dne. Toho dne, kdy si udělali piknik.

Peter si vypůjčil rodinnou dodávku, kam naskládali ohromné obložené chleby, pampeliškové víno a skoro půlku ještě ucházejícího čokoládového dortu. Od auta sešli s jídlem na zvolené místo – hluboký příkop blízko břehu s měkkým rovným lůžkem z mechu a trávy. Příkop se svažoval šikmo dozadu, takže když byli na samém konci, vůbec neviděli na jezero, ani nemohli být sami spatřeni, ledaže by někdo stál přímo nad nimi, což by byl vzhledem k trnitému křoví značně obtížný výkon.

Dlouho se milovali v hebké trávě, prohřáté paprsky slunce, které měli přímo nad sebou, a pak, vyhládlí, snědli všechno do posledního drobečku. To už slunce do příkopu nedosahovalo a oni vypili víno a milovali se znovu v zeleném stínu. Pak si Peter navlékl plavky a vylezl z příkopu a ona se položila na záda a cítila účinky vína v sobě, cítila škrábání trávy pod sebou a oddávala se svému uspokojení a postupující sladké únavě. Zdálo se jí, že zaslechla Peterovo volání. Pamatovala si také, že se usmála. Nakonec na sebe se zíváním také oblékla plavky a sešla k jezeru. Nebyl tam. Vždycky dělával legrácky. Volala ho, v domnění, že vylezl z vody a schoval se. Neobjevil se. Zavolala na něj

znovu a pak jí došla trpělivost a zakřičela, že odjede sama a nechá ho tam. Dostala zlost a mezitím se slunce schovalo za mrak nad západním obzorem. Modré jezero se pomalu zbarvilo do šeda a zčeřilo větrem. Vítr byl studený a ona se roztřásla a objala si rukama ramena. Den byl najednou bezútešný, chladný a prázdný. Pozorovala šedou hladinu a zlost v ní vystřídal strach.

Našli ho, když ostré kužele svítlen začaly blednout v úsvitu nového dne. Odmítla odejít. Seděla na kopci zabalená do deky, s otcovou rukou zarytou do ramene, a pozorovala pomalé pohyby světél člunů. Představovala si, jaké to asi je pro něj tam dole, jeho potopené vlasy a úzký opálený obličej a štíhlé pevné tělo, které se milovalo s jejím.

Zachytili ho hákem a vytáhli a některé z člunů připluly a jiné zamířily zpátky do svých domovských přístavů.

Podpírána otcem sešla s kopce a podívala se na Petera, než ho odnesli nahoru k sanitce. Myslela, že se mu bude v obličejí zračit zděšení nebo bolest umírání, ale byl napuchlý, potemnělý a naprosto bez výrazu.

Věděla, že by se zcela jistě vzali. Obě rodiny to očekávaly. Pohřeb pro ni zlý nebyl: bylo to jako scéna z filmu. Jen doufala, že se jim podařilo vytvořit v ní nový život, tehdy naposled v té prohlubni stráně u jezera, aby se nějak zachoval ten úzký opálený obličej a jeho výraz, aby nebyl tak neodvratně mrtvý. Bylo jí jasné, že už nemůže chodit kolem toho místa jejich schůzek, tak pěkně schovaného před slídivými zraky, kde na ni vždycky čekával. Přání jít do školy v Johnstonu se zdálo být poměrně dobrým řešením. Bylo také jasné, že nikdy už nebude nikdo jiný. Nikdy.

Byla příbuznou zesnulé Gusovy ženy. Gus svou manželku těžce postrádal a něco na Janě mu připomínalo to, jak vypadala, když byli ještě oba mladí. Mít ji nablízku mu zřejmě nějakým zvláštním způsobem pomáhalo. Jeden večer, před půldruhým rokem, byli v domě sami. Ostatní vyrazili do města. Rozhodla se jít spát brzy. Vyšla z koupelny, aby se odebrala do svého pokoje a spatřila Guse, jak stojí na chodbě a velmi podivně na ni hledí. Na cestě do pokoje musela projít kolem něho. Popadl ji, ovinul ji silnýma rukama a zrychleně jí dýchal do vlasů. Chvíli stála velice klidně a nevzrušeně a pak vycítila jeho osamění a touhu. A objevila také v sobě tělesnou žádost, která jako by byla zcela oddělená od toho, co cítila k Petrovi. Oddala se mu ve svém

pokoji. Nalezla v tom činu uvolnění, které nečekala. On pak vzlykal a mluvil k ní v jazyce jejích rodičů, kterému rozuměla, ale mluvila jím jen špatně, a spílal si do hanebníků. Pověděla mu ve tmě o Petrovi a on ji pochopil. Řekla, že oba ztratili své drahé, a že kdyby chtěl, tak se za něj provdá.

Vzali se za dva týdny, k ohromení celé rodiny, k obrovskému, trpkému pobavení Anny. A manželství se pro Janu ukázalo být něčím naprosto neočekávaným. Gus zapomněl na svůj zármutek v radosti z mladého těla své nevěsty. Viditelně omládl. Bylo jí dobře s jeho mužnou silou v noci a s jeho nakažlivým smíchem ve dne. Projevoval jí něžnost malými dárky a ona k němu vroucně přilnula.

Po zprávě o Henryho smrti se úplně změnil. Během pár dnů ztratil všechnu mladistvost, kterou v něm vyvolala. Už to nebyl milenec. Stal se z něho stařec s ochablými rameny, který spal po jejím boku. Párkrát se ho ostýchavě dotkla, osmělena žádostí, ale Gus jen zamumlal cosi nesrozumitelného a ztěžka se obrátil na druhou stranu. Desítkami různých drobných způsobů v něm zkoušela opět probudit touhu po ní, nejen proto, že se ho naučila potřebovat, ale také proto, že se domnívala, že mu to pomůže, že mu to poskytne pár krátkých okamžiků zapomnění. Nakonec si začala uvědomovat, že mu teď už je spíše dcerou než ženou. A smířila se se svým napětím a nervozitou v naději, že brzy pominou, v naději, že se její tělo pomalu přizpůsobí.

Dnes večer jí řekl o Teeně, pevně ji svíral ve velké posteli a horké slzy mu pomalu stékaly na její polštář. Těsným objetím v ní nakonec začala vzrůstat touha, navzdory přání ho jen držet v náručí a utěšovat. Ovládala se, jak dlouho to jen šlo, a pak vyjádřila svou touhu způsobem, který si nemohl vyložit jinak, ale on se od ní prudce odtrhl a převálil se stranou, přemožený smutkem, který už nadále nehodlal sdílet. Trvalo dlouho, než usnul, a ona ležela ve tmě a snažila se myslet na nudné, všední věci.

V úterý v sedm hodin večer, za dlouhého červnového smrákání, se krám zavíral. Walter zamkl dveře, když poslední zákazník, malý chlapec s bochníkem chleba, odešel, a šel za přepážku pomoci Bonny s pokladnou. Rick přerovnával masový pult a některé kusy odnášel do mrazicího boxu. Dover, nový chlapec, plnil popelnice vzadu za skladem a jednu po druhé je tahal okolo domu k chodníku před krámem, k časnému rannímu vysypání. Gus se zabýval zeleninou ve výloze, od-

štipoval zvadlé listy nehtem palce, vybíral zkažená rajčata a vyhazoval je do malého rozbitého košíku, který Dover nechal před krámem. Jana zametla a stoupla si v levé části výkladní skříně a nalepovala zevnitř na sklo cedule, na které Walter vypsál zítřejší nabídky zlevněného zboží. Dodávka se vrátila z poslední rozvážky a Vern Lockter házel pár prázdných krabic do skladu. Každý pracoval soustředěně a mlčky. V posledních letech byla zavírací doba příjemnou částí dne. Žertovalo se, otevřelo se pár plechovek piva a hovořilo o tom, co se ten den přihodilo. Ale tohoto úterního večera se nemluvalo. Jen tlumené ševelení Waltera a Bonny, kontrolujících pásky a součty z pokladen, vlhké pleskání rajčat, bouchání dveří mrazáku, slabé, vytrvalé bzučení neonu.

Jana vystoupila z výlohy a urovnala zboží, které předtím odsunula stranou. Den skončil. Před ní byl dlouhý večer, dlouhý tunel s příslibem neklidného spánku na vzdáleném konci.

V půl osmé skončili a odešli z krámu, ve kterém nechali svítit jen neonové noční světlo. V kuchyni bylo prostřeno u velkého stolu. S Doverem na Teenině místě jich bylo stejně jako předtím, sedm. Gus s Janou, Walter s Doris, Vern, Rick a Jimmy. Anna s nimi nikdy nesešla. Jedla, až když ostatní skončili; teď se namáhavě pohybovala od plotny ke stolu, harašila talíři v kredenci, obsluhovala pomalu, bezvýrazně. Jídlo bylo prosté a těžké. Jana se rozhlížela kolem. Vern právě sešel dolů. Nejdl s nimi tak pravidelně jako Rick Stussen a když jedl, tak přišel obvykle ke stolu pozdě, protože nějakou dobu strávil převlékáním k večeri. Dnes večer byl ještě v pracovních šatech, i když si vzal čisté tričko.

Doris prohodila se sžíravou líbezností: „Co se stalo se vzorem elegance? Ztrácíš svou bravuru, Verne?“

„Půjdu přerovnat nějaké zboží, abych udělal místo pro nové objednávky. Co kdybyste se potom přišli podívat, říct, co si o tom myslíte?“

„Jistě,“ řekla Jana.

Gus jedl s obvyklým naléhavým chvatem. Vstal, když ještě žvýkal poslední sousto, upustil zmačkaný ubrousek na talíř, téměř neslyšně cosi zamumlal, odešel z kuchyně a zamířil k obývacímu, aby strávil své obvyklé tři hodiny nepřítomným zíráním na televizi.

Doris poznamenala: „Z čeho je on tak natěšený?“

„Dej pokoj, ano?“ řekl Walter.

„Ach, jistě. Dej pokoj. Ten jeho povedený drahoušek se musel jít léčit a koho tady zajímá, jak se cítím já? Má někdy někdo starost o mě? Ani byste nevěděli, že v sobě nosím jeho vnuka.“

Walter položil vidličku a vyrovnaným hlasem řekl: „Bud' zticha.“

„Tobě je to fuk, že jo?“ S bouchnutím postavila hrnek. „Víte, co po vás chci, pane sprostáku? Chci, abyste mě vzal do kina, i když je to pro vás takové utrpení. A chci, aby sis vzal kravatu a sako. Už s tebou nikam nepůjdu, když budeš vypadat jako šupák.“

Walter si povzdechl a zdvihl vidličku. „Dobrá, dobrá. Do kina. Kamkoli.“

„Program v Centralu vypadá dobře,“ řekla Bonny. Všichni se na ni podívali. Zvykli si na její mlčení, takže je překvapilo, když sama od sebe zasáhla do hovoru.

Walter zdráhavě poznamenal: „Možná bys chtěla jít také?“

„Když to vám dvěma nebude vadit.“

„To by bylo bezva, Bonny,“ řekla Doris, s větší vřelostí, než odpovídalo situaci, a ihned se začervenala. Vešel Stussen, aby si sedl k televizi.

„Třeba by s námi chtěl jít taky Jimmy?“ navrhla Bonny.

Chlapec zrudl. „Jasně, rád bych.“

Vern dojedl koláč, zapálil si cigaretu a řekl: „Chceš jít teď na to zboží, Jano?“

„Jistě.“

Kráčela před ním po schodech z kuchyně a úzkou chodbou přístavku ke dveřím skladiště, které se nechávaly nezamčené, protože se k nim dalo dostat pouze z kuchyně. Krám byl tmavý až na červený neonový kruh kolem nástěnných hodin. Dlouhé samoobslužné regály jen nezřetelně vystupovaly ze tmy.

Vešli do skladiště. Vern odkopl z cesty krabici a rozsvítil. Jediná žárovka vydávala ostré světlo.

Řekl: „Vidiš, jak je to tu stísněné? Tyhle kartony plechovek s džusem nejdou moc rychle na odbyt. A nejsou nastaveny dost vysoko. Myslel jsem, že kdybychom je naskládali do výše tam u té zdi, udělalo by se víc místa a já bych neměl takové potíže s tříděním a sáčkováním objednávek. Co ty na to?“

„To by myslím šlo, Verne.“

„Dobrá. Udělám to. Zůstaň tady a řekneš mi, jak to vypadá.“

„Pomohu ti.“

„To nemusíš, Jano.“

„Mně zdvihání nevadí.“

Pomáhala mu vršit na sebe kartony. Nedosáhla na nejvyšší řadu, tak si stoupla stranou a dívala se, jak snadno je popadne a jedním tahem přemístí. Byly roztrženy podle druhu, takže se nemusely vytahovat kartony zprostřed naskládaného sloupce. Opřela se o zeď u světla a sledovala hru jeho zádočných svalů pod tričkem, sledovala napínání jeho paží. Měla pocit, jako kdyby ho přes dlouhou dobu, kterou tam bydlel, vlastně neznala. Měl v sobě zvláštní otažnost. Trochu jako Bonny, nicméně jiného druhu. Ale Bonny se poslední dobou chovala jinak.

„Tak!“ dokončil překládání a oprašoval si ruce.

„Je tu mnohem víc místa.“ Poblíž rohu byla dlouhá nízká řada dalších krabic. Řekla: „A co tyhle?“

„Ty bych tam zatím nechal, co?“

Zhasl světlo, ona se otočila směrem ke dveřím a narazila do jeho ruky. Na okamžik si neuvědomila, že si opřel pravou ruku o zeď. Zmátlo ji, že byla takto zastavena.

„Co to děláš?“ zeptala se vzhledem ke tmě tichým hlasem. Pokusila se ruku podejít, ale dal ji níž. Otočila se na druhou stranu a zjistila, že je uvězněná mezi oběma jeho pažemi. Poděsilo ji to, takže nepromluvila.

Srazila mu pravou ruku z cesty a vrhla se k tmavým dveřím. Sotva je dostihla, obemkl ji zezadu rukama, strhl zpět k sobě a držel. Věděla, že by se měla bránit, pokoušet se vyprostit a křičet. Ale jeho ruce v ní vyvolaly chvění, které jako by vycházelo z kolen, slabé chvění, které ji, s hlavou skloněnou, drželo na místě, přitáhlo ji tvrdě k němu, když jí přiložil rty ze strany na krk, tulil se k ní a dýchal jí do vlasů. Pak ji pomalu vtáhl zpět do tmavého skladiště a obrátil si ji k sobě. Hrany nízké řady kartonů se jí zařezávaly vzadu do lýtek a ona se zvolna sesunula na zem. Vyrážela ze sebe silné, přerývané vzdechy a měla pocit, jako by se jí pod horkou kůží všechno maso a kosti a svaly proměnily v bezmocnou tekutinu. Byl neurvalý a odbylo se to rychle.

Ležela ve tmě a slyšela, jak se pohybuje po místnosti. Dýchání se jí zpomalovalo, když vtom zaplálo ostré světlo a ona se, oslepená, začala vylekaně sbírat. Posadila se. Stál u vypínače a vyklepával si cigare-

tu z krabičky. Světlo nad ním mu propůjčilo černobílé vzezření, jako na ostré fotografii.

„Nech toho pitomého popotahování,“ prohodil tiše. A ona si uvědomila, že to bylo to první, co řekl od té doby, co zhasl. Slzy se jí začaly řinout tím víc, ale snažila se potlačit zvuky vzlykání. Díval se na ni, jako by ji nenáviděl. Jako by ji byl chtěl potrestal, ublížit jí.

„To... jsi neměl.“

„Já? Já jsem neměl? Zlato, nesnaž se shodit vinu na mě. Zdálo se mi, že jsme to byli oba, Jano.“

„Jestli to Gus zjistí, tak –“

„Řekl bych, že něco takového by ho pěkně vytočilo. Chceš mu to povědět?“

„Ne. Proboha, ne!“ Cítila se otupělá a přesycená. Připadalo jí, že stojí daleko od ní, na druhém konci nějaké obrovské místnosti, ve které se rozléhá ozvěna. Vstát se zdálo nadlidským výkonem. Urovnala si pomačkanou sukni dlaněmi, pročísla si prsty rozcuchané vlasy. Odklepl popel z cigarety na podlahu skladiště.

„Příště to můžeme zařídit lépe,“ řekl.

„Ne. Nechci to dělat znovu, Verne.“

„Jednous to udělala. Jaký je v tom teď rozdíl? Jednou nebo čtyřicetkrát. Výsledek je stejný, ne? Líbilo se ti to. Tak to příště zařídíme lépe. Už jsem to vymyslel. Víím, které dny starý odchází ráno ve čtyři a jezdí na farmářský trh. Jel dnes ráno. Ve čtvrtek a v sobotu. Sejdeme se ve čtvrtek kolem půl páté.“

„Tam ne. Ne v našem pokoji.“

„Mluv potichu, ksakru. Nemůžeš vyjít do druhého patra. Já umím našlapovat jako kočka, zlato. Nemůže to nevyjít.“

„Neudělám to!“

„Uděláš, Jano, protože kdybys odmítla, prohodím malou neobratnou poznámku o tom, jak se o mě otíráš, a že nevím, jak dlouho to vydržím. A nanaznačím to starému. Řeknu to před Doris a ona se o zbytek postará.“

Upustil cigaretu a stoupl na ni podpatkem.

„To bys neudělal.“

„Ale udělal.“

„Ale ty se chováš jako bys... mě nenáviděl nebo co. Proč to chceš udělat?“

„Proč bych neměl chtít k tobě přijít ve čtvrtek ráno? Jsem normální, proboha. A ty jsi moc pěkná kůstka, zlato.“

Prošla mlčky kolem něho. Slyšela, jak otočil vypínačem a následoval ji. Dostihl ji nenuceně v chodbě přístavku, položil jí ruku kolem pasu a silně jí prsty stiskl kůži.

„Tak ve čtvrtek?“

Vydala slabý zvuk na souhlas. Cítila tolik hanby, jako by se už nikdy nemohla podívat nikomu přímo do očí. Anna seděla sama u velkého stolu a jedla. Věnovala jim netečný pohled a nacpala si vidličkou další sousto mezi pomalu žvýkající čelisti.

Jana vešla do obýváku a sedla si. Tři dívky v krátkých kalhotkách stepovaly unisono na televizní obrazovce. Jana pohlédla do Gusova kamenného obličeje. Napůl složené ruce mu spočívaly na masivních stehnech. Chvilí se dívala a pak se přiměla jít k němu a políbit ho zlehka na rty, než odešla nahoru. Napustila si vodu tak horkou, jak jen snesla a spouštěla se centimetr po centimetru do kouřící lázně, pak se vydrhla ručníkem, až ji kůže štípala a hořela.

Vlezla do postele a zívala ve tmě, uvolněná, a snažila se na to nemyslet a nemyslet na čtvrteční ráno, kdy bude sama ve tmě, tak jako teď, a dveře se kradmo otevrou a uslyší ho potichu přejít místností k její manželské posteli. Avšak jen pomýšlení na to v ní zdvihlo vzrušené očekávání. A očekávání zvýšilo její pocit viny a studu, protože věděla, že to přijme vřele. Jak řekl, už se to stalo. A jestli se to stane znovu, na věci to nic nezmění. Stalo se to a byla to nakonec Gusova vina. Co čekal? Že přestane být ženou, protože on přestal být mužem? Byla to jeho vina. Všechno je jeho vina. A Vern k ní necítil nenávist. Jen se tak choval, protože je zvláštní a plachý a možná měl strach. A nikdy by Doris nic nenaznačil. To byla jen hrozba. Když jste se na to důkladně podívali, byla to Gusova vina. Budou hrozně opatrní. Nic se nestane. Nepřistihnou je. Gus ji nechtěl. Vern ano. Bude to v pořádku. A ona na tom nenese vinu, na ničem z toho.

Bojovala s vědomím viny, až se jí zdálo, že ho zahнала do nejzazšího koutku mysli. Schovalo se tam, pryč z dohledu.

Cítila, jak na ni přichází spánek. Cítila, jak se přes ni valí, hluboký a temný. Spánek, jaký nezažila dlouhé měsíce. Měla pocit, jako by se s každým výdechem zabořila hlouběji do vyhřáté postele. Neměla v sobě žádné napětí. Snášela se níž a níž do konejšivé temnoty.

Kapitola patnáctá

Byla středa, jedenáct hodin dopoledne, když Paul Darmond vzhlédl od papírů na svém stole a uviděl poručíka Rowella, jak se na svých křivých nohou nese do jeho malé kanceláře v budově soudu. Rowell si postavil židli blíž ke zdi, sedl si a naklonil se dozadu, až se opřel o stěnu.

„Jak jde zachraňování duší, Kazateli?“

„Jako obvykle.“

„Jistě to zvládáš. Já bojuju s americkou vládou. Sdělili mi, že se o tohle postarají sami. Já jsem jim řekl, že je to v mém okrsku, a všechno co se děje v mém okrsku, je moje záležitost.“

„Dostal jsi ty tři mladistvé?“

„V pondělí. To děvče Delaneyovic. Fitzgeralda. Derraina. Ještě jednoho kluka a dvě další holky. A dva dealery zásobující školu. Moc pěkný obrázek. Delaneyová, Fitzgerald a Derrain rozjeli kšeft v jednom pochybném hotýlku Delaneyovic holka začala šlapat za prachy na hérák a dohodila to taky těm dalším dvěma slečnám, Fitzgerald a Derrain sháněli kunčofty.“

„A jak to vypadalo v rodinách těch tří?“

Rowell pokrčil rameny. „Máma Delaneyové občas pije. Oba Fitzgeraldovi rodiče pracují na nočních, spí celý den, bydlí v mizerném bytě. Derrainovi mají hodně peněz a žádný rozum. Ta ženská není jeho matka, došlo tam k rozvodu. A víš, jak to chodí. Ve všech třech rodinách stejné řečičky. To nemohlo být mé dítě. Má hodná Ginny. Můj miláček Bucky. To musí být nějaký omyl, poručíku. Mé dítě by nemohlo dělat takové strašné věci. Nakonec jim vtluču do hlavy, že to žádný omyl není. Pak chtějí, abych jejich povedené dětičky šetřil. Buďte na ně mírný, poručíku. Neuvědomili si, co dělají. Pokaždé je to stejné. Tak jim musím dát jasně najevo, že jim přiřiju všechno, co na ně najdu. Patří to k mé práci. Bude pak na soudci – až projdou léčbou v okresní nemocnici – aby přimhouřil oko, když bude chtít. Vrazil jsem toho Fitze do cely a během čtyř hodin začal zpívat. Minulý měsíc přepadli s Derrainem tři lidi; použili Derrainova auta a Delaneyovic holka dělala zeď. Mluvil jsem se školní doktorkou. Ve škole jsou další

malé skupinky žáků, co berou drogy. Vyčistíme, co budeme moci. Ty jsi z toho vytáhl to Varakiovic děvče, Kazateli. Chci z ní taky dostat pár informací.“

„Chvíli si tam pobude.“

„Já počkám.“

„Nech to plavat, Andy. Jakmile se z toho dostane, zjistím všechno, co ví, a jestli vyjde najevo nějaká další informace, která by mohla mít pro vyšetřování cenu, dám ti vědět.“

„O tom si můžeme promluvit později, Kazateli. Přišel jsem ohledně toho kluka Dovera. Vypadá to, že tam pro něj není vhodné místo, nemyslíš?“

„Proč najednou ta starost?“

„Nelíbí se mi, když dáváš všechny ty ptáčky do jediného z mých hnízd. Děvka, dva, co už jednou ujeli a feťačka v jedné domácnosti. To se mi nelíbí. Smrdí to průšvihem. Nelíbí se mi ten Lockter. Je moc úlisný. Je v tom nějaká levota. Cítím to. A jestli v něčem jede, Kazateli, tak mu tím novým klukem dodáš akorát pomocníka, aby se mu ještě líp dařilo, ať už jde o cokoli.“

„Jestli máš pravdu, Dover s ním do toho nepůjde.“

„Ach Bože, někdy mě unavuješ. Grázl je grázl, i když bys sebevíc –“

„Zdaleka ne tak, jak unavuješ ty mě, Andy. Jdi do toho. Došlápni si na Locktera. Ze všech lidí, které mám teď na starost, je on nejriskantnější. Nikdy jsem se mu nedostal pod kůži.“

„Páni, slyšet to zrovna od tebe je teda něco!“

„A řekl bych, že Dover má šance největší. Ten z toho vyjde s čistým štítem.“

„Chceš říct, pokud nenatrefí na příliš lákavou příležitost.“

„Jednoho dne se, Andy, stane něco, co tě obrátí na mou stranu.“

„Napravuj své mladistvé, Kazateli. Nesnaž se přesvědčovat mě. Já mám svých starostí dost. Zkus jen najít pro Dovera něco jiného, ano?“

„Nechme to být, Andy.“

Rowell si povzddechl, odevzdaně pokrčil rameny a odešel.

Paul obrátil svou pozornost zpět k práci, ale nemohl se soustředit. Jako by Bonny stála hned za ním, téměř se ho dotýkala a jemu stačilo jen se obrátit na otlučené, vrzající otáčivé židli, aby se jí podíval do šedých očí, sevřel její štíhlý pas v náruči a nasál její svěží, čistou vůni.

Byl schopen přesně určit tu chvíli, kdy se to stalo, tam na té terase poseté skvrnami slunečního světla, se zurčením potůčku, s jejím výrazem ve tváři, když seděla naproti němu s hlavou trochu ke straně a naslouchala něčemu, co právě povídal. Poslouchala s hlavou nakloněnou a pak se jí šedé oči rozšířily vřelým veselím, brada se jí trochu zvedla a oblé hrdlo měla plné tichého smíchu a její pobavený pohled se dotkl jeho očí, nejistě uhnul, vrátil se a zaostřil s drobným zúžením očí, téměř znepokojeně, jak její smích odezníval. V tom okamžiku přestala být vdovou po Henrym Varakim, přestala být osobou, které mohl nějak pomoci a stala se pro něho, svými pohyby a vůní, žádoucí ženou, předmětem touhy.

Pamatoval si, jak s ní hovořil, pamatoval si vlastní těžkopádnou, nudnou konverzaci. Když si pomyslel, jaké o něm asi má mínění, musel se červenat.

Vstal od stolu, přešel jediným krokem k zaprášenému oknu a pohlédl na dolů na June Street, na papíry pokrytý trávník soudní budovy.

Betty jednou řekla: „Paule, ty máš zvláštní dar kvůli všemu trpět. Trávíš polovinu svého času přemýšlením o tom, co jsi měl nebo neměl udělat, ještě dlouho potom, když je ta záležitost skončená a vyřízená.“

Tak, Betty, ty, kterás mi tak dobře rozuměla, bys mi mohla vysvětlit, proč se tohle děje. Už se to nikdy stát nemělo. Stačila jsi mi, na celý život. Já ji chci. Chci ji tak naléhavě, že teď myslím na to, jak tam stála, házela na mě slova tak, jako dítě hází kameny, a říkala mi, že si ji mohu vzít tam mezi šedými balvany. Předtím sama sobě velice ublížila. Přesto však má velkou hrdost. Nepřijme soucit. Jestli si vyloží můj zájem jako blahovolnost, bude mnou pohrdat. Víím, že ji mělo hodně mužů. Když na to pomyslím, uvnitř se mi něco začne pomalu obracet, jako první příznaky nevolnosti. Avšak rozumem si dokážu říci, že to nebyla Bonny, co ti muži měli. Měli její tělo, a to bylo tím nástrojem, kterým sama sebe trestala za počáteční hříchy. Někakým způsobem, jakkoli, jí musím sdělit, že to není soucit, že to není blahovolnost, že to není chtíč. Není to ani pubertální romantický cit. Ona je žena, kterou chci. Chci ji: její mysl, duši i tělo. Což je něco, čemu musíš rozumět, protože takhle jsem chtěl tebe. Není to nic menšího ani nic většího. Je to totéž. Nebyl jsem stvořen k tomu být sám.

Letos jsem u sebe začal pozorovat známky jakési pohřební vyprahlosti, podivínského pedantství. A teď je čas znovu žít, Betty.

Jak tam stál, věděl, že kdyby se nechal slepě vést svým nutkáním, tak by ho zavedlo za ní a on by před ní stál se zmateným obdivem, spokojen s tím, že se na ni může dívat. Trochu pokrčil rameny, usmál se pro sebe a vrátil se ke stolu.

Zavolal doktoru Foltzovi a optal se na Teenu.

„Hodně ji to poznamenalo, Paule. Obvyklá podvýživa. Dáváme jí glukózu, dokud neudrží potravu v žaludku. Pozorně ji sledujeme.“

„Jaké jsou její citové reakce?“

„Také obvyklé. Podrážděné, zahořklé, vzpurné, nezúčastněné. Včera jsem dostal zprávu z laboratoře. Až na drogovou závislost a tělesné vyčerpání je v pořádku.“

„Byla to tak veselá dívka, doktore.“

„Teď jí dost dlouho bude hodně neveselo, zvláště až přijdou očekávané výčitky svědomí. Někdo na ni bude muset pečlivě dohlížet, až ji propustíme.“

„Myslím, že už jsem někoho sehnal.“

„Výborně. Hrozně nerad vidím, když se zase vracejí k návyku. Když nepomůže první léčba, je velká pravděpodobnost, že nic nezmo- hou ani ty následující.“

„Dáte mi vědět, až bude zralá na první návštěvu, budete tak hodný?“

„Samozřejmě, Paule.“

Paul nějakou dobu seděl s rukou na položeném sluchátku, pak vstal a šel na oběd sám.

Kapitola šestnáctá

Už ve středu Bonny poznala, že si začíná všimnat lidí kolem sebe i z jiných důvodů, než byl jejich vztah k ní. Od toho oběda s Paulem Darmondem strávila dlouhé hodiny přemýšlením o slovech, která jí řekl, a všemožně se snažila otupit jejich ostří.

Soustředění se na sebe poskytovalo příjemnou izolaci. Mohli jste se uzavřít před světem a vyhlížet úzkou štěrbinou ven, tak jako zvíře schoulené v noře, které věnuje pozornost jen těm, co z nějakého důvodu projeví zájem o jeho tmavou skrýš.

Paul ji naráz, nešetrně zbavil této izolace a ponechal jen obnažené konečky nervů. Toužila po teple a bezpečí své skrýše, ale návrat už byl nemožný.

Bylo to jako učit se znovu žít. Ve své tmavé sluji strávila celé roky, Najednou z ní musela vylézt nebo byla spíš odtamtud vytažena a v plném světle stála nahá ve světě zabydleném těmi, jejichž přítomnost předtím vnímala jen jednorozměrně.

Ve středu ráno stála s jednou nohou na okraji vany a osušovala se pečlivě mezi prsty, pak přestala a zadívala se na slonovinu své štíhlé nohy; zkoumala ji v novém světle. Tohle bylo tělo, které by správně mělo věrně odrážet prožité roky. Nebylo na něm však stop po nešetrném zacházení a to nebylo ani správné, ani spravedlivé. Jeho pevný, téměř panenský vzhled byl skoro výsměch. Jako by jí bylo s opovržením věnované. Čili když ho sama rozdávala, bylo to něco, o co nepečovala, na čem neměla žádnou zásluhu. A šlo tudíž o dar nevalné ceny. Znovu si vybavila ten jí dobře známý neklid, který se mu mihl v očích a na tváři pocítila teplo jeho položené ruky. Vklouzla do županu a pevně si ho převázala kolem těla, náhle vzkypělého pomyšlením na něho.

Když přišla do kuchyně, u velkého stolu seděla jen Jana. Anna jí pokynula na pozdrav a bez pohnutí v tváři rozbila dvě další vejce do pánve.

„Dobré jitro,“ řekla Bonny. „Máme pěkný den.“

Jana jako by si jen postupně začínala uvědomovat, že už není sama. Pohlédla bezvýrazně na Bonny a konečně se usmála, téměř plaše. Zdálo se, že se vrací z nějakého vzdáleného místa, kde jí nebylo příjemně.

„Něco se stalo?“ zeptala se Bonny.

Jana se překvapivě začervenala. „Ne, nic se nestalo,“ odvětila s přílišným důrazem. „Vůbec nic.“

Anna rázným pohybem položila před Bonny džus ve sklenici a talíř se snídaní. Dovnitř rychle vešel Jimmy Dover a řekl: „Asi jsem se trochu opozdil.“

„Walter bude otvírat až za deset minut,“ odvětila Bonny. Otočila se k Janě. „My jsme poslední?“

Jana se opět zarděla. „Vern a Doris ještě nepřišli.“

Její sdělení Bonny zarazilo. Nebyl důvod se zmiňovat o Doris. Nikdy nevstávala před desátou. Během jídla věnovala Janě větší pozornost. I ve svém soustředění na sebe si vzdáleně uvědomovala, že Jana posledních pár měsíců vypadala roztěkaná a nespokojená, zatímco její manžel byl ve svém pohroužení do zármutku nad svým synem odtazítý a zdrženlivý. Neustálé červenání propůjčilo Janě růžové vzezření téměř jakéhosi klidného uspokojení.

Vern sešel dolů se svým mechanickým úsměvem a dojmem vyrovnanosti. A Bonny uviděla, že se Jana znovu rdí a nápadně se vyhýbá pohledu na něj. Se svým novým prožřením a vnímáním světa kolem sebe se Bonny jala Verna pokradmu studovat. Velmi střízlivý a velmi pohledný mladík. A se sotva patrnými varovnými známkami nebezpečí. Uhlazený mladý muž a mladá, statná, zralá žena a stařec, který smrtí zapatičtěl.

Byla to tak banální situace, že se jí zdála téměř nepravděpodobná.

Nic mi do toho není, nabádala se. Jejich nebezpečná hrátka se mě netýká. Přesto však, i když si řekla, že se tím nemá zabývat, jako by cítila za sebou přítomnost Paula Darmonda, viděla dokonce výsměšné obvinění v jeho očích. Nikdo není ostrov jen sám pro sebe. Mohla si říci, že jim oplátkou za to, že ji tu přijali, dala svou práci. Službu výměnou za vřelost. Avšak výměnou za vřelost je možná tou jedinou přijatelnou mincí zase jen vřelost.

Sledovala, jak Jana vstala, obešla stůl a odnesla svůj talíř na pult. Viděla, jak se otočila, zaváhala a pak vzala velkou konvici s kávou z plotny a šla Vernovi naplnit šálek. Viděla, jak Vernovy oči zalétly k

jejímu růžovému obličejí. Vern seděl sám na protější straně stolu. Všimla si, jak trochu pohnul ramenem a jak Janou projelo zachvění. Viděla zachvění a znehybnění a oči, jak se napůl přivřely, přičemž černý proud kávy minul okraj hrnku a stříkl na podšálek. Jana odnesla konvici zpátky na plotnu a Vern se lhostejně podíval přes stůl na Bonny, setkal se s jejím pohledem a zdvihl jedno obočí gestem, které bylo tázavé a vítězné zároveň.

Bylo to mužský pohled, který už viděla mnohokrát.

A když ho spatřila, věděla, že si s Janou promluví – že to bude rozhovor rozpačitý, možná zlostný, nejspíš bezvýsledný, ale mluvit že s ní bude. Jelikož by něco takového mohlo skončit tím nejhorším způsobem. A tenhle dům už viděl násilí dost.

Věděla, že k tomu až do večera nebude příležitost. Když otevřeli, převzala pokladnu, vyndala z hnědého plátěného sáčku bankovky a drobné a odpočítala je do zásuvky. Gus Varaki prováděl denní úkony jako ve snách. Rick Stussen zručně krájel maso, tenká čepel se blyštěla, když ji brousil, sekáček dopadal na špalek, odřezky pleskaly do krabice u špalku. Walter pracoval v nerudném mlčení. Během dopoledne Doris vykonala jednu z řídkých návštěv krámu, aby si vzala balíček cigaret. Její chování připomínalo princeznu, která byla nucena zajít do kuchyně a stěžovat si na špatnou obsluhu. Bonny byla překvapena pohledem, který jí uštědřil Walter. Podíval se na svou ženu s takovým vztekem, až se mu ústa zachvěla.

Bonny ho začala sledovat pozorněji. Bylo zvláštní vynořit se ze zahledění do sebe a najednou si tak jasně uvědomovat silné vášně všude kolem sebe. Nejprve Teena, teď Jana a brzy možná i Walter.

Ve dvě hodiny přišlo zboží; obvyklá dodávka za hotové z jednoho z velkoobchodů. Muž, který ji přivezl, byl shrbený a vyzáblý, s propadlými ústy.

„Můžeš mi dát mých dvaatřicet babek, zrzko? Nebo pískneme na Waltera?“

Walter přišel z druhé strany krámu. Vzal do ruky účet a prostudoval ho, stoupl si za pokladnu, namarkoval 32,12 dolarů a mrzutě odpočítal peníze. „Už jsi obědvala, Bonny?“

„Ještě jsem neměla kdy.“

„Vytáhnu Janu od těch teleobjednávek. Běž se najíst.“

Bonny se vrátila zpátky do práce v půl třetí. Ve tři, během slabého provozu, zkontrolovala tržbu a zjistila, že bylo vydáno padesát dolarů navíc. To zhruba souhlasilo se ztenčenou zásobou bankovek v zásuvce. Nezabývala se tím, dokud jí jeden zákazník nezaplatil poměrně vzácnou dvoudolarovkou. Jelikož ji nechtěla nechat v peněžních přihrádkách zásuvky, kde by mohla být omylem vyplacena jako pěti nebo desetidolarovka, vložila ji do přihrádky, kde byly účty. Něco na té přihrádce v ní vzbudilo vzdálené, vzrůstající podezření. Jakmile měla příležitost, podívala se znovu. Už tam nebyl účet na 32,12, ale na 82,12. Tužkou napsaná trojka byla šikovně změněna na osmičku a pětka dopsána před jednu položku pod deset dolarů. Při běžném pohledu by změna obstála, ale když se podívala pozorněji, všimla si, že byla provedena měkčí tužkou, než byl napsán původní účet. Upřeně se na něj dívala a pak se otočila, s účtem v ruce, a rozhlédla se po krámu. Walter stál za jedním z regálů a hleděl přímo na ni. Bez pohnutí stál a díval se jí do očí. V zubech měl červený špaček tužky. Obrátila se zpátky, záměrně pomalu a lhostejně a vložila účet zpět do přihrádky. Tržba bude souhlasit. Vyplacená padesátka bude souhlasit s částkou, o kterou byl účet zvýšen.

Rázem si tím přehodnotila názor na Waltera Varakiho. Považovala ho za muže znechuceného manželstvím, jenž poctivě vykonává práci, která mu nic neříká, aby pomohl otci. Mírný, poddajný, ztrápený muž s fádním životem.

Nicméně to musel být on, kdo kradl. Nemohl to být nikdo jiný. Určitě ne Jana. A ne Gus, který by kradl sám sobě. Rick Stussen se nikdy pokladny nedotkl. Mohl to samozřejmě být ten nový hoch, ale to bylo nepravděpodobné. Nikdy nebyl v krámě sám. A ještě dost dobře nevěděl, jak to tu chodí. A Vern dosud rozvážel.

Musel to být Walter a nemohlo to být poprvé.

Uvědomila si důsledky tohoto činu. Kdyby bylo krácení tržby odhaleno, podezření by okamžitě padlo na ni, Verna a Jimmyho Dovera. Z nich tří by to pak logicky mohla být jen ona. Vyděsilo ji to. Byl tu člověk, na kterého se musela obrátit, a to rychle. Paul Darmond bude vědět, co má udělat, nicméně... Začala myslet na starého pána. Jeden syn mrtev. Druhý zloděj. Dcera narkomanka. Manželka nevěrná. Mohl tohle jeden člověk unést? A znovu si uvědomila, že se teď zamýšlela nad někým jiným, nad důsledkem souhry okolností, místo nad sebou.

A zvláštní vřelou hrdostí ji naplnilo pomyšlení, že toho teď byla schopná – hrdostí na sebe a pocitem vděčnosti k Paulu Darmondovi.

Den skončil a krám se zavřel a všichni seděli u večere se svými nepřístupnými obličejí a zraky obrácenými dovnitř. Starý dům, kuchyně s vysokým stropem a ve vzduchu zatuchlý pach výčitek, strachu a chťíče.

Zastihla Janu na schodech. „Mohla bys přijít na minutku ke mně do pokoje?“

Jana se na ni zvědavě podívala. „Co potřebuješ? Musím si přezout boty. Tlačí mě.“

„Chci se tě na něco zeptat, v soukromí.“

„Jistě. Přijdu za chvíličku.“

Bonny šla do svého pokoje, sundala si kalhoty, pověsila je a převlékla se do vlněné sukně. Rozhodla se, že nepustí gramofon. Seděla na kraji postele a listovala v časopisu. Jana zaklepala na dveře, vešla a zavřela za sebou. Popošla k židli vedle postele a posadila se. Na nohou měla rozbité trepky.

„Na co ses mě chtěla zeptat?“

Bonny přemýšlela o desítkách způsobů, jak to podat. Ale žádný z nich se nezdál být vhodný.

„Cigarety jsou tam vedle tebe.“

„Díky, teď ne.“

„Jano, jsi...“

„Co jestli jsem? Co je to vůbec s tebou?“

„Spíš s Vernem Lockterem?“

Ta otázka nastolila v ovzduší malého pokoje velké ticho. Janě se rozšířily oči a ruku si položila na hrdlo. Pak se obrátila, sáhla po cigaretách, jednu vyklepala z balíčku a třesoucíma se rukama si zapálila.

„Co tě přivedlo na takovou bláznivou myšlenku?“

„To, jak jste se na sebe dívali při snídani. To, jak ses červenala. To, jak se tě dotkl, když si myslel, že ho nikdo nevidí. To, jak jsi rozlila kávu. To, jak vypadáš. To, jak se teď chováš. Mně nic nenamluvíš, Jano. Vím o tom příliš mnoho a ty příliš málo. Kdybys věděla aspoň něco, tak by Lockter byl ten poslední, kterého by sis vybrala.“

Janiny oči vzplály hněvem. „Co je ti po tom?“

„Já tu bydlím. Jsem Gusova snacha.“

„Nic ti do toho není. Vůbec nic ti do toho není. Jaké si myslíš, že to asi je, mít vedle sebe tak starého muže, který se tě nikdy nedotkne, je vyhaslý a k nepotřebě? Jaké si myslíš, že to je? Bože můj!“

Bonny se nahnula dopředu. „Jsi zatracený blázen.“

„Je mi to fuk. Je mi to fuk. Je mladý a líbí se mi, jak chodí a vypadá... tak silný a štíhlý.“

„Je to pochybný typ, Jano. A je to nebezpečné. Přímo tady, pod střechou tvého manžela, s člověkem, kterému sám podal pomocnou ruku.“

„Co dělám, je moje věc.“

„Moje taky.“

„Nevím proč. Strkáš nos tam, kam nemáš. Co o tom víš?“

„Vím, co je dobré a co špatné. A ty taky.“

„Jo, ty toho tak strašně moc víš o tom, co je dobrý a co špatný. Všichni víme, co jsi zač. Kdo jsi, abys mi říkala, co mám dělat? Máš ty ale drzost. Třeba ho chceš pro sebe.“

„Tohohle mladíka bych se nedotkla ani třímetrovým klackem, Jano.“

„Třeba si myslíš, že jsi pro něj moc dobrá.“

„Třeba jo.“

„Děvka jako ty! Kdo si tu co namlouvá?“

Bonny se podívala dolů na svou sevřenou pěst, položenou na vlněné látce sukně. Nepromluvila. Slyšela, jak Jana vydala vzlykavý zvuk. Když vzhlédla, uviděla, že se úplně sehnula, položila si čelo na sevřená kolena a bezmocně koulí hlavou ze strany na stranu. Bonny přistoupila k ní, klekla si vedle židle a položila ruku Janě přes ramena.

Jana pronesla: „To jsem říct nechtěla.“

„To nic. To teď není důležité. Důležitá je záležitost s Vernem. Děje se to už dlouho?“

„Ne.“

„Jak dlouho?“

„Jen... od včerejška. Po večeři. Ve skladišti. Jen jednou.“

„Byl to jeho nápad?“

„Nemohu se přitom na tebe dívat. On mě prostě... chytil. Nevěděla jsem, že to udělá. A já... nemohla jsem se bránit a nic. Jakmile mě popadl, chtěla jsem to. Vím, že je to hrozné, ale nemohu nic dělat. Kdykoli to bude chtít udělat zas, bude to stejné. Nemohu na něj přestat

myslet. Je to jako kdyby mě tím, jak to dělá, nějak vlastnil. Víš, co myslím?“

„Ano, drahoušku. Víím, co myslíš.“

Jana zdvihla rozmazaný obličej. „Nemohu mu v tom zabránit. Tak musím dělat, jako že to je v pořádku, ne? Stalo se to jednou. Jaký je v tom rozdíl, jestli se to bude dít dál?“

„To řekl on?“

„Ano. To mi řekl potom.“

„Nesmíš připustit, aby se to stalo znovu.“

„Vím, že bych neměla. Ale já chci, aby se to stalo znovu. On... není něžný. Jakoby mě nenáviděl. Ale i to je lepší než nic.“

„Chceš pomoci?“

„Myslím, že chci, Bonny.“

„Musíme ho dostat odtud, Jano. Myslím, že víím, jak by se to dalo provést. A víím, kdo by to mohl zařídit.“

„Já... nechci, aby odešel.“

„Ale víš, že je to to nejlepší, ne?“

„Asi jo.“

„Jestli to zjistí tvůj manžel, Jano, mohlo by se stát něco moc hrozného.“

„Zabil by nás oba.“

„A Vern si to určitě uvědomuje. Zná Guse dost dobře, aby si to uvědomil. Nechápu, proč je ochotný podstupovat tak šílené riziko. Není to horkokrevný typ. To je součást nějakého plánu, Jano. Zkus být dost silná na to, aby tě zase nedostal, jestli se o to pokusí předtím, než to... zařídím.“

„Zkusím to, ale –“

„Já víím. Já víím, jak někdy jsi... bezbranná. Bydlí Paul Darmond daleko odtud?“

„Ty mu to řekneš?“

„Neboj se.“

„Nechtěla jsem, aby o tom někdo věděl. Tolik se za to stydím.“

„Když je to to pravé, Jano, tak se nikdy nestydíš. Chceš, aby to svět věděl. To, co chceš zatajit, je vždycky špatné.“

„Zdá se, že ti v tom nezabráním.“

„Ne. Nezabrániš.“

„Chováš se úplně jinak, Bonny. Tak... prostě jinak.“

„Cítím se jinak. To je dlouhá historie. Někdy ti to povím.“

Jana jí vysvětlila, kde Paul bydlí. Bylo to jenom šest bloků. Doprovodila Janu pomalu ke dveřím pokoje a v náhlém popudu ji chvatně políbila na tvář.

„Je ti už líp, Jano?“

„Ještě nevím.“

„Snaž se držet dál od něj. Bude to pak snadnější.“

Jana neodpověděla. Pospíchala ke schodům, ramena trochu shrbená, s hlavou dolů. Pohybovala se ztěžka, jako by jí ze statného venkovského těla vyprchal veškerý život.

Kapitola sedmnáctá

Bylo skoro devět hodin, když Bonny kráčela tmavou ulicí k bytu Paula Darmonda. Byla ráda, že se může vzdálit od oblastí ozářených neony. Chodníky tu byly úzké, betonové desky vychýlené kořeny jilmů, kroky v neosvětlených místech nejisté. Procházela čtvrtí rodinných dvojdomků – v rozsvícených oknech občas zahlédla nohy na stole, rozložené noviny, děti nad domácími úkoly u vyklizených jídelních stolů.

Zbývaly ještě dva bloky. Vpředu viděla bílé světlo nárožního drags-toru a zář benzínové stanice naproti. Prošla osvětlenou plochou a když znovu vstoupila do tmy, zpomalilo vedle ní auto. Při chůzi se na ni zavěsil kužel svítilny, takže se zdálo, že kráčí na místě, jako na šlapacím kole.

„Myslel jsem, že jsem říkal něco o vyhýbání se mým ulicím, Bonny,“ ozval se Rowell tím výsměšně přátelským tónem, nebezpečnějším než zlost.

Udělal ještě dva kroky, zastavila se a obrátila se k autu; rukou si zaclonila oči před světlem. Auto zůstalo stát. Světlo se trochu sklopilo a dopadalo jí teď na tělo, takže tvář měla v relativním šeru.

„Pojď sem, Bonny.“

Zaváhala. Cítila chlad a obezřetnost, jako by byla přinucena přejít přes úzký ocelový nosník čtyřicet pater nad zemí. Kráčela směrem ke kulatému žhnoucímu oku světilny a zastavila se na tři stopy od něj; rozeznávala tmavé lesknoucí se obrysy auta a vpravo od světla matný obličej.

„Byla sis dát pár panáků, děvče?“

„Ne.“

„Možná sis vyrazila trochu užít, co?“

„Ne.“

„Možná se jdeš poohlédnout za kšefty?“

„Nevím, co máte na mysli.“

„Vypadáš dobře, Bonny. Co to je za novou roli?“

„Nevím, co máte na mysli.“

„To hraní si na dámu. Kdes k tomu přišla?“

Vyvinula úsilí ubránit se slovům, která se jí snažil vnutit. „Šla jsem za Paulem Darmondem, poručíku.“

„Ale, to se podívejme. Tak za Kazatelem, jo? Podej mi kabelku, zlatoto.“

„Proč?“

„Podej mi ji, dělej. Chci to udržet v přátelských mezích, ty ne?“

Napřáhla svou kabelku k matně viděnému obličej. Byla jí vytržena hrubě z ruky. Nezřetelně ji zahlédla pod světlem palubní desky, slyšela cvaknutí uzávěru. Po chvíli uzávěr cvakl znovu. Dveře auta se otevřela.

„Pojď sem.“

Věděla, že se na sedadle natočil ke straně. Udělal další prkenný krok a zastavila se, když zavadila o jeho koleno. Stála a instinktivně zavřela oči. Drsnýma rukama ji rychle, zručně prohledal, od krku až po kolena.

„Vzali ti tam na Pobřeží někdy nůž?“

„Proč se jich nezeptáte?“

„Já se ptám tebe, zlato.“

„Ne.“

Vrazil jí kabelku zpátky a ona ji popadla a rychle od něho o krok ustoupila.

„Řekl jsem ti, že můžeš jít?“

„Ne.“

„Pojď sem.“

Přiblížila se k němu. Po deset dlouhých vteřin naslouchala tlumenému zvuku motoru a slabému hvízdání jeho dechu.

„Teď můžeš plavat, děvče.“

Neodvážila se cokoli dodat; nevěřila si. Otočila se a odcházela na změkklých a nejistých nohou. Teprve po chvíli tiše pronesla: „Ááách Bože! Bože!“ Zuby jí zacvakaly a ona stiskla čelisti tak silně, až to zabolelo. Vzpomněla si, před čím ji Paul varoval. Zastavila se pod pouliční svítlnou a otevřela kabelku studenými neobratnými prsty. Nic nepřibýlo ani neubylo.

Přešla po tom vysokém úzkém nosníku a podařilo se jí nepodívat se dolů na broučky aut a pomalé mravence lidí. Nějak to znamenalo, že příště zvládne nosník, který bude o trochu užší, o trochu delší.

Masivní domy se tu posunuly blíže k chodníku a ona věděla, že to je jeho blok, ale bylo moc tma na to, aby viděla čísla. Spatřila starodávné arkýřové okno se zažloutlými krajkovými záclonami a viděla ho, jak stojí v místnosti jen v košili, s rozvázanou plandající kravatou. Rychle vyšla po schůdcích; domovní dveře byly nezamčené a jeho musel být první byt nalevo. Zaťukala nervózním staccatem a on otevřel a stál tam se světlem v zádech.

„Bonny!“

„Paule, já... já...“ A znovu jí začaly cvakat zuby. Vtáhl ji jemně do místnosti, přes její rameno natáhl ruku a zabouchl dveře, z tohoto pohybu pak přešel do objetí a přitiskl si ji na prsa. Cítila tvrdou hranu jeho čelisti na spánku a stála proti němu a třásla se, spletené prsty pod bradou.

Držel ji v náručí a chvění pomalu ustávalo. Nakonec k němu vzhledla, podařilo se jí usmát a udělat malou grimasu a on ji pustil.

„Promiň,“ řekla.

„Co se stalo?“

„Zastavil mě Rowell, na ulici kousek odtud.“

„Proč jsi sem proboha šla pěšky? Měla jsi zavolat nebo si vzít taxíka nebo něco.“

„Nechtěla jsem, aby někdo z nich věděl, že sem jdu. Potichu jsem se vytratila.“

„A Rowell si... Do háje, Bonny, to přece není fér.“

„Asi tím platím, zdá se.“

„Co je to se mnou? Posad' se přece. Chceš něco k pití?“

„Ne, díky, Paule.“ Usedla na pohovku a poprvé se podívala na jeho pokoj. Bylo to neosobní, přechodné místo. Měl tam své knihy a fotografii a to bylo všechno.

Ta fotografie byl studiový portrét dívky s velmi živým obličejem.

„To je tvá žena, Paule?“

Pohlédl na portrét. „Ta fotka se jí nikdy nelíbila. Nelíbila se jí myslím žádná, na které byla ona. Nerada se nechávala fotografovat. Musel jsem ji přemlouvat, aby si nechala udělat tuhle.“

„Byla moc hezká.“

Vylovila z kabelky cigarety a on k ní přistoupil a připálil jí. „Proč jsi za mnou přišla?“

„Onehdy jsi... mě něco naučil. Asi chvíli trvalo, než to zabralo. Je těžké se na sebe kriticky podívat a pochopit, že tě motivuje sebelítost a pocit viny. Od té doby jsem... nesobečtější. Hrozný výraz. Připadám si, jako bych se najednou probudila, rozhlédla se kolem sebe a uviděla, kde vlastně jsem. Vidím věci, které jsem předtím jakožto chodící mrtvola nevnímala.“

Seděl na židli s rovným opěradlem, předkloněn, s lokty na kolenou a kouř mu stoupal mezi hubenými prsty pravé ruky.

„A viděla jsi něco, o čem si myslíš, že bych měl vědět?“ zeptal se tiše.

„Dvě věci, Paule. Jednu jsem objevila, protože jsem začala pozorovat lidi. Na druhou jsem přišla náhodou. Obě jsou špatné.“

„Je v jedné zapleten Lockter?“

„Myslela jsem, že se na to zeptáš. Ano. Ovšem. Svedl Janu.“

„Bože můj!“ vyhrkl Paul. „To je tvůj dojem?“

„Přinutila jsem ji to přiznat. Je samozřejmě moc mladá na Guse. A osamělá a nezkušená a přitom s nohama pevně na zemi. Mám dojem, že se zrovna nijak nebránila. Teď se vzpěčuje a snaží se ospravedlnit,

protože hluboko uvnitř ví, že jí žádná lítost ani odhodlání nepomůže. Jestli ji bude chtít zase, bude to pro něj tak snadné jako otočit vypínačem. Ona jediná ví, že jsem šla za tebou. Souhlasí, že nejlepší bude ho odtamtud dostat pryč. Doufám, že to budeš moci udělat.“

„Už mu vypršela zkušební lhůta. To mi nedává příliš prostoru.“

„Gus má v sobě spoustu hrdosti, Paule. A mravnosti. Přitom si myslím, že je schopen vražedné zuřivosti.“

„Vím, že je. Je to velmi ožehavá situace. Nějak si nedokážu vysvětlit, že Vern Lockter podstupuje takovéhle riziko. Myslel jsem, že je na to příliš chytrý.“ Vstal, přešel k otlučené ozdobné římse nad krbem a nepřítomně si poťukával cigaretou o nehet palce. „Napadá mě jen jeden způsob, jak to zařídit, i když si od něj moc neslibuju. Promluvit s ním. Nikdy jsem v tom u něj neměl zvláštní úspěch. Souhlasí se vším, co říkám, a přitom mám celou dobu dojem, že jsem mu jen pro smích a má slova zcela ignoruje. Ale možná, když se dozví, že vím, o co mu jde... třeba to v něm vyvolá boží bázeň.“

„A když to prostě popře?“

„To by mohl udělat. Jestli se s ním nikam nedostanu já, dokážu si představit, co by s ním provedl Andy Rowell.“

„Ty o tom Rowellovi nepovíš?“

„To bych riskl pouze v případě, kdybych od něj napřed dostal slovo, že toho nevyužije jinak, než k tomu, aby Locktera odtud vystrnadil, dostal ho pryč.“

„A věřil bys jeho slovu?“

„Ano.“ Paul vzal zápalku z římsy, škrtl o její spodní stranu a zapálil si cigaretu. „Mohl by ten chlapec Dover převzít dodávky?“

„Myslím, že ano. Zdá se velmi milý, Paule. A inteligentní.“

„Promluví si s Lockterem zítra.“

„Řekla jsem Janě, aby se ho stranila. Ještě jedna věc je podivná, Paule.“ Pozorně naslouchal, když mu vyprávěla historku o zfalšovaném účtu.

„Ale jestli Walter potřebuje peníze, stačí mu přeci požádat Guse.“

„Pakliže to ovšem potřebuje na něco, co může odůvodnit, nemyslíš?“

„Na co by to mohl potřebovat, co by nešlo odůvodnit? Vím, jak Walter žije, Bonny. Sám nikdy nikam nejde. Nemohl by se zaplést do

hazardu nebo s ženami, protože mu Doris neposkytne příležitost. Ta ho má pod zámkem dvacet čtyři hodiny denně.“

„Ona se cítí nejistá, Paule. Patří k lidem, kteří potřebují morální podporu tak naléhavě, že kudy chodí, tudy si svým jednáním zajišťují, že ji nikdy nedostanou. A tím nepříjemnější jsou. Dělá mu z života peklo.“

„Což,“ řekl pomalu, „je pravděpodobně důvod, proč bere ty peníze. Až bude mít dost...“

„Jistě!“ vpadla mu do řeči Bonny. „Nemohu se mu divit. Ale pro Guse to bude hrozné. Veškeré štěstí ho opustilo. Paule. Veškeré štěstí z toho domu odešlo. A ta trocha, která ještě zbyla, stále odtéká jako voda.“

„I kdyby na to Gus přišel, nepůjde to udat. Víš, on si je vědom toho, že někdo bere z kasy. Řekl mi to. Domníval se, že je to Teena. Myslím, že se nijak zvlášť nesnažil to zjistit, protože měl hlavu plnou Henryho.“

„Co s tím uděláš?“

„Požádám tě, abys promluvila s Walterem.“

„Já?! Ne, Paule.“

„Ano, ty. Myslím, že rozumíš Doris lépe než on. Domníváš se, že je nějaký způsob, jak ji zvládnout? Aby měl život trochu snesitelnější?“

„Já nevím. Ona dovede být zlá a dělat naschvály, avšak když o ni projevíš zájem, najednou na pár okamžiků roztaje. Kdyby nebyla v tak pokročilém těhotenství, vím, co bych udělala. Tedy kdybych byla muž. Kdybych byla Walterem, vytřásla bych z ní duši. Zfackovala bych ji tak, že by ani brečet nemohla, a pak bych se s ní pomilovala a utěšovala ji, a dala jí najevo, že když bude příště sprostá, potká ji přesně totéž. Ona ho nerespektuje. A myslím si, že síla je něco, co by respektovala. Walter je příliš slabý a měkký. Téměř se jí bojí. Moc by mě nepřekvapilo, Paule, kdyby z ní takovéhohle zacházení udělalo roztomilou, oddanou ženušku. Přes všechnu tu její kousavost si myslím, že je v jádru hodná. Nedá se to ovšem udělat jen napůl. Všechno by se tím jen zhoršilo. Ale kvůli jejímu těhotenství to samozřejmě nejde. Doris ho stejně používá jako zbraň. Nosí své dítě jako Walterovi na posměch. A on to přijímá.“

„Promluv s Walterem, Bonny.“

„Třeba to nepomůže.“

„A co pomůže?“

Na chvíli přemýšlela, zdráhavě se usmála. „Nic jiného asi ne.“ Vstala. „Měla bych jít zpátky.“

„Ne tak, jak jsi přišla. Odvezu tě.“

Rychle si udělal na kravatě uzel a vzal si sako. Venku nasedli do auta. Motor zašvelel, chytil a přešel do prskavého řevu. Paul projel příjezdovou cestou a zahrnul do tmavé ulice.

Zaparkoval u chodníku před Varakiho domem. Svítilo se v jednom okně v prvním poschodí, slabší světlo pak vycházelo z jednoho z malých okének v druhém patře až pod okapem.

Dala ruku na kličku u dveří a řekla: „Děkuji ti, Paule.“

On položil ruku na její druhé zápěstí a vypnul světla. Seděli ve tmě. Neviděla mu do obličeje.

„Ne, Paule,“ zašeptala.

„Co ne? Na co říkáš ne?“

„Nevím. Asi na všechno. Ne na všechny věci, které nemohou vyjít. Ne na všechno, co si myslíš, že jsem.“

Pomalou, ale silně ji k sobě začal přitahovat. Ona si od něho zpočátku udržovala odstup a pak vydechla a vklouzla mu do náruče. Cítila vzdálený údiv nad tím, jak se v malém těsném autě k sobě mohli tak snadno přitisknout. Jeho rty se tvrdě a pevně přimkly na její. Pár okamžiků se na sebe dívala jakoby zvenku, viděla se, jak v tom nepohodlném omezeném prostoru líbá toho dlouhého, cizího člověka, s obnošenými manžetami a lehce rozedřeným límečkem, toho střízlivého, hovorného muže, kterému říkají Kazatel. A pak její neosobní pohled roztál v dlouhém polibku a ten hubený, neznámý člověk se navěky stal Paulem, který pro ni znamenal blízkost, sílu, vřelost a potřebu.

Pak měla obličej zaborený v jeho krční jamce, ve vlasech cítila jeho rty, jež vydaly jakýsi neartikulovaný zvuk, a slyšela pomalý tlukot jeho srdce.

Odtáhla se od něj a znenadání se nervózně zasmála. „Cítím se s tebou jako puberťáčka.“

„Já vím.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Pro jednu, Bonny, nechci přemýšlet ani vysvětlovat.“

Znovu se krátce, rychle zasmála a zaznělo to, jako by se něco zlomilo. „Počkejme s vysvětlováním. Protože jakmile si to vysvětlíme, Paul, tak to skončí.“

„Ano?“

„Ovšem.“ Přiložila mu dlaně pevně k tvářím a lehce ho políbila na ústa. Chytil ji za zápěstí, dal jí polibek do každé dlaně a pustil ji. Vystoupila z auta, otočila se a na okamžik se podívala do tmy, kde seděl, pak prudce zabouchla dveře a beze slova vešla do domu.

Chystala se ke spaní s velkým spěchem, s touhou podržet si své přetékající vzrušení. Ve tmě však cítila, jak postupně opadá a její nitro začíná prostupovat sarkasmus.

Kdo vlastně jsi, Bonito, že se ti navrací pubertální reakce? Jakou to hraješ roli? Poněkud žalostnou postavu, drahá. Dáváš Paulovi dosti profesionální napodobeninu lásky, spolu s mechanickými vzdechy, přesvědčivými polibky, rozechvěním falešným jak tóny laciných houslí. Jako byla napodobenina lásky, kterou dala Henrymu. Možná, že se intenzita bolestných vzpomínek v uplynulých pár dnech trochu oslabila, protože jsi začala znovu žít. Ale v Paulově mysli oslabené nebudou. Je bezbranný, protože je osamělý, a ty jsi přitažlivá děvka, takže za tvé vědomé spolupráce jen dává své primární potřebě citových nádech.

Postupující hořkost pohltila sen a ona ležela napjatá ve své posteli. Jak se neúprosně blížilo svítání, věděla, že tohle je nejdelší noc jejího života, delší i než první noc strávená ve vězení, v ženské cele, ve zkaženém vzduchu plném hašteření šlapek.

Slyšela, jak se starým domem nesou zvuky. Slyšela, jak Jimmy a starý pán vstali, slyšela rachocení dodávky, když odjeli a dům se znovu ponořil do ticha. A pak zaslechla tišší zvuk, plíživé pohyby, zaskřípění prkna. Přemýšlela, co by to mohlo být a rychle se zvedla z postele, popadla svůj černý župan a navlékla si ho. Knoflík dveří ji studil do ruky, když jím pomalu otáčela. Bezhluchně povolil. Pohlédla ke schodišti vzhůru, postřehla plíživý kočičí pohyb a v mdlém světle schodišťového okna viděla, že Vern Lockter schází neslyšně a lehce ze schodů. Když už ho nebylo vidět, šla tiše za ním. Koberec ji škrábal do bosých nohou. Obezřetně vyhlédla do tmavší části chodby v prvním patře právě včas, aby spatřila, jak Vern mizí ve dveřích ložnice Guse a Jany. Protáhl se dovnitř a ona zaslechla tlumené cvaknutí zá-

padky dveří. Pak stála a čekala na výkřik, s tušením, že se neozve. Starý dům byl tichý. Nic nenarušovalo klid noci. Někde v dálce se ozvalo zahoukání vlaku, kovové žáby v rybníku noci. Zachvěla se nad tím zvukem, jelikož v něm slyšela osudový, výsměšný podtón. Noc čišela bezhlesým násilím. Bonny se otočila a vyšla zpátky ke svému pokoji. Zavřela dveře, odhodila župan a pocítila dětinskou potřebu schovat se pod prostěradlem.

Kapitola osmnáctá

Ve čtvrtek ráno řídil Vern Lockter na svém rozvážkovém okruhu nevyrovnaně, netrpělivě. Stíhal světla na křižovatkách, ostře vybíral zatáčky, se skřípěním brzdil před zadními vchody. S bouchnutím pokládal objednávky na kuchyňské stoly a klusal zpět k dodávce. Věděl, že svým chvatem čas nepopožene, přesto však měl pocit, že musí spěchat. Jako by to byl jediný způsob, jak v sobě zmírnit napětí. Stále myslel na to, jaké to bylo, na pocit síly a moci, který měl, když kráčel spícím domem.

Myslel na to, jak stál vedle postele a sotva ji slyšel šeptat: „To ne, to ne, to ne to ne to ne to ne...“ se slovy splývajícími do jakéhosi bezobsažného zaříkávání. Zaříkávání, které přestalo, když vklouzl vedle ní.

A myslel na bezútešný zvuk jejího pláče, který zaslechl, když od ní odcházel.

Doris seděla v ranním šeru obývacího pokoje. Život uvnitř jejího těla čile kopal a ona zapíchla jehlu do polštářku, přidržela na sobě dlaň ruky a ucítila v ní tlumené nárazy. Mohli jste to nenávidět, nenávidět ten pocit neforemnosti, nenávidět bolest v zádech, pomyslet na nepohodlí a obtíže spojené s porodem a také je nenávidět. Ale pak se bezděky dostaví chvíle zvláštního vřelého vzrušení. Chvíle téměř pýchy. Můj syn, má dcera, mé dítě.

Jásavý okamžik pominul a ona se znovu chopila jehly. Co budeš mít, dítě moje? Vyhaslého, poddajného, hloupého otce bez ctižádosti. Nanicovaté dědictví v podobě malého, utrápeného krámu. Ach Bože, chtěla jsem tolik a teď jsem uvázla tady, navěky věkův. Jak se to stalo?

Jimmy Dover chvíli studoval zeleninový pult. Zvláštní, jak rychle mohl člověk začít mít něco rád. Bledou křehkou zeleň salátu, tmavou nadýchanou zeleň mrkvové natě. Lesknoucí se královský nach baklažánu. Červeň rajčat.

Rád vyjížděl se starým pánem dodávkou před svítáním, kdy světla jasně ozařovala zboží, přivezené z farem. Šprýmovalo se tam, všichni starého pána znali. Ten také žertoval, ale jaksi ztěžka, jako by na to neměl náladu. To se ví, moc dobře věděl, co koupit, věděl, co je nejlepší. Stačilo ho jen pozorně sledovat a už jste toho spoustu pochytili. A vždycky odpovídal na otázky. Ne jako ti, kteří chtějí udělat nejskrýtější tajemství ze všeho, co vědí. Všechno to bylo dost ošidné. Jen o rajčatech bylo třeba dozvědět se padesát věcí, a on si vždycky myslel, že rajčata jsou prostě rajčata, a co že má být?

Na obchodování s potravinami bylo jistě hodně práce, ale současně také hodně zábavy. Že to má starý pán rád, bylo vidět už jen z toho, jak zacházel se zbožím. Podle toho, co povídali v té večerní škole, by asi neškodilo se zapsat do kursů, které se vám v potravinářství mohou hodit. Metody prodeje a kalorie a účetnictví a podobné věci. Možná také reklama. A záležitosti okolo diety. Všichni se tu ale zdáli jaksi skleslí: Ten Lockter by vám neřekl ani kolik je hodin. Promluví jen tehdy, když od vás zrovna něco chce. Totéž u toho Waltera. Rick je nějak přihlouplý. Zato Bonny je milá. A Jana taky dost příjemná. Až přijde zpátky ta holka, ta Teena, třeba je povzbudí. Všem pravděpo-

dobně dělá starost. Mohla by být hezká, až se uzdraví. Zdá se, že to zatím zvládám dobře. Jen kdyby ti lidé byli trochu přátelštější.

Rick, u špalku, zády ke krámu, rychle nařízl kotletu, o níž tušil, že bude tuhá, nahnát malý lesklý váleček v kapse zástěry a vtlačil ho do zářezu. To byl předposlední pro tento týden. Stala se z toho taková bezvýznamná hra. Když děláte něco tak často, jako byste na to přestali myslet. Zabalil kotletu, převázal, odřízl provázek, zvážil ji a na balíček napsal tužkou cenu. Odnesl ji do skladiště a předal Walterovi. Pevným krokem se vrátil zpátky a našel tam čekat dvě zákaznice. Věnoval jim svůj široký úsměv a řekl: „Máme dnes pěkné vepřové žebírko, dámy.“

Teena, v pyžamu, plátěných pantoflích a šedém županu, pomalu kráčela s hubenou sestrou po šterkové pěšince. Slunce pražilo. Byla to její první procházka. Měla pocit jako by vyšla z kina uprostřed odpoledne, zaskočená tím slunečním světlem. Nohy se jí chvěly a slunce ji bolelo do očí.

„Nejdeme moc rychle, zlato?“ zeptala se sestra.

„Ne. Takhle je to fajn.“

„Můžeme jít až k těm lavičkám. Pak si chvíli sedneme a vrátíme se.“

„Dobře.“

„A až se vrátíme, sníš celý oběd.“

„Nemám hlad.“

„Musíš trochu přibrat, zlato. Vypadáš jak oškubané kuře.“

„Je mi jedno, jak vypadám.“

„Pak po obědě tě dám hezky do pořádku v soláriu, kde budeš mít také někoho na popovídání.“

„Nechci si s nikým povídat.“

„A jsme tu, zlato. Můžeme si na chvíli sednout na sluníčko. Není to příjemné?“

Gus ztěžka stál a pozoroval nedomrlého mužíka, jak láskyplně otvírá své ošoupané pouzdro s blyštícími se mosaznými závažími. V krámě byly čtyři váhy ke kontrole. Pokaždé přicházel tentýž mužík a

kontroloval je, vždycky s výrazem melancholické zaujatosti. Zatímco ho pozoroval, myslel Gus na Janu a na to, jak se dnes ráno podivně chovala, když se ve čtyři vzbudil, aby šel s tím novým hochem na trh. Obvykle, když odcházel, spala spánkem mladého zdravého zvířátka. Dnes ráno se ho chytla a prosila ho, aby nechodil. Chvilí její vrtoch snášel, ale pak jí podrážděně vytrhl ruku ze sevření. Ženy měly podivné nálady. Jana se vždy zdála tak klidná a trpělivá. A svěžest jejího těla mu načas vrátila energii mladších let. Ale potkalo ho příliš mnoho trápení. Henry. Teena. Příliš mnoho smutných věcí mu leželo v hlavě.

Soudce seděl ve své horké koupeli jako rozmrzelé dítě a mydlil se. Bylo to nepříjemné selhání. Guillermo se tentokrát nechal příliš unést svými představami. Pravda, byla dost mladá, ale plná zatvrzelé, neochotné lhostejnosti. Ztraceně, ta holka se chovala znuděně. To člověku nelichotilo. A pak ta záležitost s obálkou. Děvče, které ví, co se sluší a patří, by ji diskrétně přijalo a uschovalo. Ale tahle mladá žena ji roztrhla, oddělila od sebe tři bankovky, pokrčila rameny a vložila je do kabelky. Cítil se proto vulgární, starý a směšný.

Vzato kolem a kolem, nebyl to zrovna nejlepší týden. Začal mít pocit, že tu situaci s Lockterem vyřešil poněkud krkolomně. Možná byl Lockterův sklon k melodramatičnosti nakažlivý. Ritchie, jehož instinkt byl obvykle spolehlivý, vyslechl jeho rozhodnutí a odvážil se ho ironizovat. „No, Soudče, možná jste to vymyslel fikaně. Možná jste to sfouknul správně. Ale já bych mu řekl, ať sedne do dodávky, vezme řezníka s sebou, a zařídil bych, aby se někde po cestě o ně postaral nějaký spolehlivý hoch v jednom ze starých Hermanových nákladňáků s návěsem. Čelní havárie, jako loni ve Fall River. Co když ten řezník skončí jen v nemocnici?“

„Moc se staráš, Ritchie.“

„A vy začínáte být moc fikaný.“

Jana klečela na jednom ze svých silných kolen, ukládala plechovky polévek do spodního regálu a psala na ně krajonem ceny. V jednu chvíli provinile pohlédla směrem k Bonny a zjistila, že instinktivně vytušila, že na ni Bonny upřeně hledí. Viděla ten pohled v jejích očích a spěšně se otočila zpět ke své práci. Bonny to věděla. Bonny věděla,

že se to navzdory jejímu slibu stalo znovu. Bože, nemohla tomu zabránit. On byl jak nůž v jejím srdci. Pronikavý, chladný, krutý.

Nebudu schopná to vydržet, jestli odejde. I když je to špatné. I když je hrozné, jak to dělá, tak nenávistně, nechci, aby odešel.

Co se to jen děje?

Co se to stalo se světem?

Příjezdová cesta k zadní části krámu vedla z druhé strany toho velkého domu. Paul zaparkoval u ní a popošel o kus dál, odkud bylo do zadu vidět. Dodávka tam nebyla. Lockter se pravděpodobně brzy vrátí. Šel zpět k autu a sedl si za volant, aby na něj počkal. Věděl, že by měl přemýšlet o tom, jak povede rozhovor s Lockterem, nemohl však odtrhnout myšlenky od Bonny. Byla tak živá v jeho náručí. A nikdo by nemohl natolik dokonale předstírat tu rozechvělost, ten nervózní smích. Věděl, že s ní jeho polibek hnul. Přesto si byl palčivě vědom toho, že příště bude jeho reakce stejná – že bude čekat na nějakou známku falše, na projev předstírané vášně.

Během probdělých nočních hodin se již rozhodl, že se s ní chce oženit. A modlil se, aby měl sílu překonat žárlivost, ten pocit, jako by mu protahovali tělem zrezivělé železo. Nicméně věděl, že manželství bude pro ně záchranou pouze tehdy, když jejich tělesný kontakt bude hluboký, pěkný a něžný. Bez toho ani jeden z nich nebude mít sílu vzpřímit se pod tíhou její minulosti. A tak usoudil, že je pro ně nezbytné, aby byli brzy spolu, aby tohle o sobě zjistili a pokračovali, jestli to bude zjištění příznivé, a v opačném případě se rozešli.

Když dodávkový vůz zahnul na cestu, rychle vystoupil a pokynul Vernu Lockterovi, aby zastavil.

„Zdravím vás, pane Darmonde! Co máte na srdci?“

„Chci s tebou mluvit, Verne.“

„Dobrá. Zaparkuju ten nákladňák a hned se vrátím.“

Vern přišel po příjezdové cestě, sedl si vedle Paula a přijal cigaretu.

„Verne, vím, že teď už jsi na vlastních nohou. Už nejsi v podmínce. Nemusíš ani poslouchat žádné rady, které ti chci dát. Můžeš se sebrat a odejít a já s tím nic nenadělám.“

„To bych neudělal, pane Darmonde.“

Paul se posadil tak, aby byl k Vernovi čelem. „Co se snažíš provést Janě, Verne?“

Vern zrovna zdvihal ruku, aby si vyndal cigaretu ze rtů. Zastavila se a znehybněla na jednu dlouhou vteřinu. Štíhlý pohledný obličej jako by se změnil v masku. „Co to má znamenat? Nerozumím tomu.“

„Nezkoušej to na mě, Verne. Gus tě přijal. Jedná s tebou slušně. To je mi d'ábelská odplata, spát s jeho ženou.“

Vern se dlouho díval přímo před sebe. Pak pohlédl na svou cigaretu. Řekl tiše: „Asi budete mít pravdu, pane Darmonde. Asi to bude d'ábelská věc. Jen nechápu, jak jste to tak rychle zjistil.“

„Nebudeme mluvit o tom, jak jsem to zjistil, chlapče.“

„Chtěl jsem se zachovat správně, přísahám, pane Darmonde. Ale nějak mě udolala.“

„Jak to myslíš?“

„Ale, už se to táhne dlouho. Nemyslím to, že s ní spím. Ale to, že po mně jede. Když pracuju ve skladu, zařídí si to, aby pracovala blízko mě. Však víte. No, bylo mi jasné, o co jí jde, to jo, ale nechtěl jsem něco takového Gusovi udělat. Chová se ke mně hezky. Ale víte, jak to je. On je dost starej a s Janou čerti jen šijou. Tak... jsem se nakonec zapomněl. Chápejte, pane Darmonde, jestli tu zůstanu, nemohu slíbit, že se k ní nepřiblížím. Asi jsem... no, slabej nebo něco. V každým případě nejsem jedinej.“

„Co tím myslíš?“

„To bych radši neříkal.“

„Byl bys ochoten odejít, Verne?“

„Jak se tak na to dívám, jsem tu už dost dlouho. Měl bych začít myslet na to, jak si polepšit. Být víc než jen poslíček. A bojím se, že se může stát opravdovej průšvih, jestli mě s Janou přistihnou. Jistě, pane Darmonde, jsem ochoten odejít.“

„Chceš pomoci najít další práci?“

„Ne. Myslím, že pojedu někam jinam. Na západ, možná.“

„Kdy?“

Vern vycvrnkl cigaretu z okna. „Hádám, že bych moh zvednout kotvy v neděli.“

„Bude mít Gus možnost najít si jiného řidiče?“

„Ten novej kluk na to bude dobrej. Rozvážky budou pár dní váznout, ale on do toho rychle přijde.“

„Nemyslíš, že bys měl Gusovi říct, že hodláš odjet?“

„Raději ne. Jana by kolem toho mohla udělat bengál. Chápete. Něco jí uklouzne, nebo bude chtít jet se mnou nebo tak.“

„Myslím, že to zní rozumně, Verne.“

„Díky, pane Darmonde. Jsem rád, že jste se mnou takhle promluvil. Teď je mi jasný, že by z toho byl malér. Ale víte, jak je to s ženskou. Prostě se jaksi zapomenete. Je čas, abych vypadnul.“

„Také si to myslím.“

„No, díky za všechno, pane Darmonde. Byl jste ke mně fajn. Opravdu fajn. Nikdy na vás nezapomenu.“

Paul mu oplatil silný upřímný stisk ruky a podíval se do příliš přímo hledících očí. Posadil se a sledoval Locktera, jak kráčí zpět po cestě; těsně před tím, než zahrnul za roh domu, se otočil, zamával a zazubil se. Několik minut zůstal sedět, neurčitě nespokojen s rozhovorem. Vyšlo to lépe, než se odvažoval doufat. Bylo to jako se k něčemu pořádně rozmáchnout a pak minout. Setřásl ze sebe pocit podrážděnosti a neblahé předtuchy.

Bonny stála v chodbě přístavku u hromady beden s prázdnými lahvemi od limonád. Walter na ni vrhl zběžný pohled, a když začal procházet kolem ní, řekla: „Chci s tebou mluvit.“

„Mám práci.“

„Chci s tebou mluvit hned teď, Waltře.“

„To vypadá, jako bys tu chtěla poroučet. Dovol, abych ti řekl, že až budu mít náladu na to, abych snášel nějaké –“

„Nekřič na mě. Víím, že si bereš peníze. A ty víš, že to víím. Okrádáš vlastního otce.“

Oči mu nejistě uhnuly před jejím pohledem. „Zbláznila ses nebo co?“ zeptal se zachmuřeně.

„Z toho se nevykroutíš, Waltře.“

„Dobrá. Jsou to moje peníze zrovna tak jako jeho. Budu si je brát, kdykoli budu chtít.“

„Ty si je nebereš. Ty je potají kradeš z pokladny. Přepisuješ účty, aby součty seděly. A já víím, proč je bereš.“

Pohlédl na ni naprosto šokován a překvapen. „Cože!“ „Bereš je a schováváš a až budeš mít dost, utečeš jako nějaký mizernej králík.“

Všechny státy mají dohodu vracet manžely na útěku. Přivedou tě zpátky. To snad víš, ne?“

„Nikdy se už sem nevrátím.“

„Jak odvážné! Jak teatrální!“

„Už to o moc dýl nevydržím. Buď ubezpečená, že jsem to snášel tak dlouho, jak to šlo.“

„Kdybych byla provdaná za bačkora jako jsi ty, Waltře, vozila bych se po tobě stejně jako Doris.“

Zamračil se na ni. „Co tím myslíš?“

„Chtěla bych být provdaná za chlapa. Chtěla bych, aby byl můj muž doma pánem. Abych zjistila, co všechno si nechá líbit, dorážela bych na něj tak dlouho, dokud by se do mě nepustil a neukázal mi, kde je moje místo.“

„Doris taková není.“

„Jak to víš? Samozřejmě, nemůžeš to zjistit, dokud se dítě nenarodí. Nemůžeš ji začít... umravňovat před tím.“ „Proboha, ty myslíš uhodit ji? Kdybych Doris někdy uhodil, tak by mě zabila.“

„Jak to víš?“

„Prostě to vím.“

„Nejsi snad větší než ona?“

Pozorovala ho, pozorovala jeho obličej s maskou zamyšlení, pak pomalé, nezvyklé narovnání ramen. Rychle dodala: „Kdybych byla mužem, alespoň bych to zkusila před tím, než bych utekla jako –“

„Jako králík,“ řekl.

„Neber už další peníze, Waltře. Nechci, abych z toho byla obviněná já. A kdybych byla, nemyslím si, že jsi natolik muž, abys mě očistil.“

„Možná ještě vezmu a možná ne.“

„Doris je hodná. Udělal jsi z ní fúrii tím, že jsi takovej bačkora.“

„Fúrií se už narodila.“

„Opravdu? Tak proč ses s ní oženil? Nebyla snad jiná předtím, než sis ji vzal?“

„Ošálila mě.“

„Nebo tys ošálil ji, Waltře. Mnoho žen, které se domnívají, že si be-rrou chlapy, se zklamou. Pak ty muže nepřestávají popichovat v bláho-vé naději, že třeba projeví nějakou rozhodnost.“

„Musím se nad tím zamyslet. Já nevím. Řekl bych, že v tom pravdu nemáš, Bonny. Ale namouduši mě nenapadlo, že by někdo mohl obvinít tebe.“

To byl psychologický moment, takže se otočila a odešla do krámu a nechala ho tam stát s výrazem, ve kterém se mísila starost a neurčitá naděje. Srdce jí nadskočilo, překvapivě silně a vysoko, když spatřila Paula, jak se tyčí u pokladny a klábosí s Jimmym. Uviděl ji a usmál se jejím směrem. Kráčela k němu s pocitem podivné plachosti.

„Půjdeme někam na oběd?“ zeptal se.

Přikývla.

Kapitola devatenáctá

Časné odpolední slunce dopadalo na šedé balvany. Bonny se o jeden opírala. Vrýval se jí do zad, ale jí to nevadilo. Paul měl hlavu v jejím klíně, do křivky jeho zátylku přesně zapadala vypouklina jejího stehna. Měl oči zavřené a hověl si v jejím stínu. Přejela mu jemně prstem po horním víčku a on se trochu pohnul a spokojeně zamručel.

„Ze všech možných míst, miláčku,“ řekla.

„Mmm, mmm.“

„Je vlastně to úplně nejhorší. Kvůli tomu, co bylo posledně. Tos nevěděl?“

„Moc mluvíš. Jasně, nejhorší možné místo. Proto jsem ho vybral.“

Otevřel jedno oko a úkosem na ni pohlédl. „Mmm. Krásné barvy. Modré nebe, měděné vlasy, šedé oči. Pěkné.“

„Jak už jsem jednou řekla, můj drahý, cítím se s tebou jako nějaká školačka.“

„To je věc techniky. Všichni se se mnou cítí jak školačky. Nakloň se ještě trochu víc. Chci vidět, jak tak pohodíš vlasy.“

Předklonila se a pohybem hlavy mu švihla hřívou vlasů přes ústa a horní ret.

Chytil ji za ruku a políbil postupně každý prst. „Chceš slyšet přiznání?“

„Když bude vzrušující, tak si ho poslechnu.“

„Jistě. Velmi vzrušující. Darmond je šikovný chlapík. Vybral si místo a čas. Šikovně. Laboratorní pokus. Řekl si: Jestli to bude fungovat, tak si to děvče vezmu.“

Působila velmi klidně. „Paule... zní to samozřejmě moc hezky. Polichotilo mi to a tak vůbec. Ale... chytrí zákazníci nechtějí zboží z druhé ruky. Chtějí ho zbrusu nové, v neporušeném obalu. Do háje, vždyť můžeme pokračovat tak dlouho, jak budeš chtít, a skončit, až tě to omrzí. Což to nestačí?“

„Jestli to bude fungovat, tak si to děvče vezmu. Takže to funguje. Ve skutečnosti si jasně vzpomínám, že všechny stromy tam v tom lese se najednou skácely, ač se teď zdají jako zázrakem vzprímené.“ Vážně se na ni zadíval. „Fungovalo to.“

„Nemám slov, miláčku. Smím být vulgární? Všechno, co se stalo od pasu dolů, byla jen a jen souhra náhod. Podstatné bylo to, že se mi srdce roztránilo na miliony kousků, které mi vyletěly hlavou z těla ven.“

„Muselo to být podstatné – pro tebe. Ty víš proč.“

„Ovšemže vím proč. A opravdu bylo, Paule. Věřil bys tomu?“

„Nevěřil bych ničemu jinému.“

„Děkuji ti, miláčku,“ řekla.

„Pak tedy manželství. Solidní instituce.“

„Raději o tom popřemýšlej, Paule. Dost dlouhou dobu.“

„Dobrá, načasuj mi to. Šedesát vteřin.“

„Šedesát dní, nejmíň.“

Našpulil rty a pak se zeptal: „To by tě skutečně uklidnilo?“

„Ano. Uklidnilo.“

„A když se mi na konci šedesáti dnů bude ta myšlenka stále zamlouvat?“

„Pak do toho půjdeme, Paule. A jestli do toho půjdeme, tak přísahám – přísahám, miláčku, že budu dobrou ženou. A jestli si to pomyslíš, budu ti, čímkoli jen budeš chtít.“

Políbil ji na klouby prstů. „Budiž tedy.“

„Daleko odtud,“ pravila tiše, „v nevlídném starém světě je ponurý krám plný podivných lidí a já bych tam teď měla být. Ale nějak na tom nezáleží až tak, jak by mělo. Miluji tě, Paule.“

„Á, tak takhle je to? Také tě miluji.“

Pak se posadil, vstal a podal jí ruku a vytáhl ji do stoje. Políbili se a uprostřed polibku ztratili rovnováhu, zapotáceli se a rozesmáli.

„Silný jed, můj drahý,“ řekla.

„Rychlý jed. Pojd'me odtud nebo se už do té práce nevrátíš.“

Když jeli zpátky do města, pověděla mu o tom, jak nemohla usnout, jak po odjezdu dodávky viděla Verna jít za Janou. A on jí řekl o svém rozhovoru s Vernem a o zcela nečekané spolupráci. A řekl jí, že Vern naznačil, že se o Janinu přízeň s ním dělí ještě někdo jiný.

„Paule, tomu nějak nemohu uvěřit. Kdo by to byl? Buď Walter nebo Rick. Ani u jednoho se to nezdá pravděpodobné. Doris by něco podobného okamžitě vycítila. A Rick Stussen vypadá tak podivně nechlapsky. Ne snad zženštile, jen jaksi – bezpohlavně.“

„Pojede Gus ještě někdy v tomto týdnu tak brzo?“

„V sobotu ráno.“

„Tak ji možná Vern ještě naposled navštíví. A přitom, jak tomu v takových případech osud obvykle chce, Gus něco zapomene a bude se muset vrátit.“

„Ach, ne!“

„Budeme jen doufat, aby to proběhlo v pořádku. Doufat, že se nebude snažit své štěstí příliš pokoušet, když tak jako tak v neděli odjede.“

Zastavil u chodníku a sledoval její rychlý dlouhonohý krok, jak mířila do krámu. Okamžitě mu bylo jasné, že nechce, aby tam zůstala. Věděl, že ji odtamtud dostane hned při první příležitosti. To nebylo místo pro ni. Ne pro jeho nastávající.

V pátek v deset hodin večer seděl Vern na kraji postele a znovu si probíral všechny kroky, které se už uskutečnily a ty, které musí pod-

niknout. Nejožehavějším problémem bylo načasování. Jestli to načasuje dobře, dobře to i dopadne.

Ve čtvrtek v noci vyprázdnil zavařovací sklenice do malé papírové krabice. Pouzdro s injekční stříkačkou nechal ve sklepě, v jedné z děr po sklenicích, všechno zasypal hlínou a pevně udusal. Krabici zabalil do hnědého papíru, převázal ji pevným provázkem, odnesl ji na nádraží a dal do úschovny skříňky na mince. Nosil hnědý pásek, opatřený zvláštní pružinou. Klíček od skříňky zasunul do jakési kožené kapsičky pásku, zakrývající pružinu. Jeho nápad se mu 1'bil, protože krabice nabízela více možností. Dala se vzít s sebou, nebo poslat na zvolenou adresu.

Darmondovo překvapivé obvinění jím silně otřásl. Doufal, že to na něm nebylo poznat. Okamžitě musel zjistit, jak Darmond tuto informaci získal. Nebylo to příliš těžké. Před hodinou zastihl Janu na schodech, zrovna když šla nahlas televize.

Nechtěla s ním mluvit. Tvrdě jí přiložil jednu ruku na ústa a druhou jí bolestivě stiskl způsobem, o kterém slyšel, ale který nikdy předtím nepoužil. Bylo to znepokojivě účinné. Když ji pustil, měla v obličeji barvu špinavého mýdla a byla by upadla, kdyby ji nebyl zachytil. Barva se jí vracela jen pomalu. Pod hrozbou další bolesti byla ochotná o té záležitosti hovořit. Ukázalo se, že za Janou přišla Bonny, něco vzbudilo její podezření a Jana pochopitelně promluvila. Takže bylo nabíledni, že Bonny šla ihned za Darmondem.

Dlaně se mu začaly potit. Otřel si je do čistého kapesníku. Rozhovor s Darmondem mu alespoň poskytl jednu výhodu. Dal mu legitimní záminku, kterou Darmond může potvrdit, k tomu, aby si sbalil věci. Starý kufr i ten nový stály vedle sebe ve skříni. Už se viděl, jak se přihlašuje v jednom z těch hotelů, které viděl ve filmech. Převlékácké kabinky kolem bazénu. Dohněda opálené, ospalé ženy na pestrobarevných plážových matracích. Bude to jedno z míst, kde je povolen hazard. Vystřídá tucet přepychových podniků a po pár týdnech se ukáže na nejbližším daňovém úřadě, bude hrát upřímného a zmateného a řekne: „Podívejte, nechci se dostat do potíží, ale přijel jsem sem hledat práci a začal jsem sázet, a vyhrál jsem všechny tyhle peníze a co mám teď dělat?“ Vezmou si z nich pořádný díl, ale vyplatí se dát penězům zákonnou podobu, důvod k jejich existenci. Pak, když se člověk bude umět chovat a bude opatrný a bude mít trochu peněz a bude dobře

oblečen, nemělo by být příliš těžké se tam přiblížit k jedné z těch motýčích paniček, protože města s povoleným hazardem byla továrnami na rozvody. A nevyhnutelně se tam najde jedna, která bude nejen k světu, ale i prachatá a bude se dostatečně vznášet na křídlech své znovuzískané svobody, aby se dala lapit za letu. Vernon Karl Lockter bude spojen posvátným manželským svazkem s paní Rozkošenkou Prašulovou. Pak ať si organizace zkouší nějak tlačit. Když máte krytí, vždycky se můžete nějak vykoupit. A ten kus papíru stejně vůbec k ničemu nebude. A potom žádné nesmysly jako snažit se zdědit její peníze. Bylo mnohem snazší jí je prostě sebrat.

Odsunul zářivý sen do pozadí a sešel dolů. Program o půl jedenácté právě končil, ostatní už šli spát a Gus prkenně seděl a sledoval zářící obrazovku. Když se objevila závěrečná reklama, Gus vstal, přešel k televizoru, vypnul ho a díval se, jak se obraz smršťoval do ostře zářivého bodu, který pomalu bledl, až úplně zmizel v černi.

„Mohu s tebou na chvilku mluvit, Gusi?“

Starý pán se otočil a očividně si teprve teď uvědomil přítomnost další osoby v místnosti. „Mluvit? Tak spust'. Mluv.“

„Tady ne, Gusi.“

„A kde?“

„Pojď, Táto. Venku. Obejdeme blok.“

Gus na něho zíral, pak pokrčil rameny a šel s ním. Vern kráčel vedle něho a čekal, až byli dobrých sto metrů od domu.

„Byls ke mně vždycky férověj, Gusi. Oceňuju to. Chci ti něco říct, protože.., no, byls ke mně fér a já nechci, aby se něco dělo bez tvého vědomí.“

Gus se zastavil a pouliční světlo mu zšíkma dopadalo přes tvrdý obličej: zdůrazňovalo brutální rysy a potlačovalo dobrosrdečnost.

„Mluvit k věci, Verne.“

„Budu. Víš, jak časně ráno odcházíš a jezdíš na farmářský trh?“

„Ano, ano. Víím. Mluv.“

„No, hned potom, co odejdeš, se někdo přikrade do postele ke tvé ženě. Chápej, nevím, kdo to je.“

Gus se nepohnul, ani nepromluvil. Vern si pomyslel, že ho starý možná neslyšel. Dodal: „Slyšels mě?“

Gus vydal hluboký, hrdelní zvuk a obrátil se zpět k domu. Vern ho popadl za zápěstí a řekl: „Počkej chvíli, Táto. Počkej chvíli.“

Gus mu vyškubl ruku s překvapující silou. Vern proběhl vedle něho, otočil se a zablokoval mu cestu: „Počkej!“

Musel jít pozpátku a čelit opakovaným pokusům ho odstrčit stranou, až se nakonec starý pán zastavil. „Čekat na co? To mi ona dělá? Těmahle rukama ji –“

„Ne, Táto. Což to nechápeš? Musíš zjistit, kdo ten chlap je.“

„Já to z ní vymlátím.“

„To k ničemu není. Pochop, nemám žádný důkaz.“

„Jak to tedy víš?“

„Ve čtvrtek jsem vstal časně. Šel jsem dolů po schodech a pohlédl do chodby a viděl jsem, jak někdo vychází z jejího pokoje. Muž. Uviděl mě a couvnul zpátky dovnitř. Bylo moc tma na to, abych rozeznal, kdo to je. K čemu to bude dobré, jestli on všechno popře? Musíš je přistihnout, Gusi. To bude nejlepší.“

„Jak?“

„Nic nedáš najevo, rozumíš? Zítra ráno vstaneš ve čtyři, jako vždycky. Já až se vrátím, vzbudím toho kluka a řeknu mu aby na tebe ráno nečekal dole. Aby vzal dodávku a zajel k benzínce s celonočním provozem, natankoval a přijel zpátky a ty že už na něj budeš čekat. Ty ale nepůjdeš dolů. Místo toho půjdeš nahoru. Jen k podestě. Tam počkáme a uvidíme, jestli někdo vejde dovnitř. Chápeš? Pak budeš mít důkaz.“

„Moje Jana. Nemůžu věřit, že by... Ach, můj Bože, to trápení! Jen trápení. Všechno. Henry. Moje Teena. Jana. Ach, můj Bože!“

„Udělej to, jak říkám, Gusi.“

Po dlouhé době přikývl. „Jak říkáš, tedy.“

Když se vrátili, stál Vern nervózně na schodech poblíž podesty v prvním poschodí a naslouchal, zda něco nepropukne. Dům byl tichý. Když nabyl jistoty, že se stařík přidrží jeho plánu, věděl, že nejchoulostivější část operace má za sebou.

Sešel tiše dolů, prošel domem a bez zaklepání vstoupil do Rickova pokoje a rozsvítil. Rick se bleskem posadil zpříma a mžoural, ústa otevřená údivem.

„Co se děje, Verne? Co se děje?“

Vern si sedl do nohou postele a řekl tichým hlasem: „Jen klid, drahouši. Nic se neděje.“ Zapálil si cigaretu a věnoval Rickovi pokřivený úsměv. „Špatné svědomí nebo něco?“

„Co chceš, že mě budíš?“

„Máš budík?“

Rick na něj ukázal. „Jistě.“

„Gus chce, abys s ním ráno jel. Jedná se o velkou objednávku masa. Koukni, já ho nařídím na čtyři. Chce, abys vstal a šel ho vzbudit. Je to jasné?“

„Jistě.“

„Neklepej a nerozsvěcej žádné světlo. Jen vejdi dovnitř, potichu jako myš, a zatřes s ním.“

„Dobrá.“

„Řekl jsem mu, že ti to vyřídím.“ Vern vstal a šel ke dveřím, otočil se a řekl: „A nemusíš se znepokojoval, jestli uslyšíš odjíždět dodávku, Ricku. Slyšel jsem, jak říká klukovi, aby s ní zajel natankovat a pak se vrátil nabrat vás dva.“

Zhasl světlo a zavřel za sebou dveře. Cítil se vzrušený, napjatý, velmi aktivní. Vyšel tiše kuchyní ven a přístavkem do krámu. Proklouzl kolem regálů rysujících se ve tmě a zamířil za masový pult a uchopil tvrdou masnou rukojeť sekáčku na maso a vyprostil čepel ze špaluku. Chvilí ho potěžkával v ruce a pak si rozepnul spodní knoflík košile a sekáček pod ni vložil, s chladnou čepelí spočívající na kůži.

A v této chvíli ho přepadly náhlé pochyby. Přes všechno pečlivé naplánování si uvědomil, že udělal jednu velmi hloupou a zřejmou chybu. Nebyla naprosto žádná potřeba mít cokoli společného s Janou. Mohlo to být provedeno přesně stejným způsobem, aniž by se jí vůbec dotkl. A to by odstranilo jisté prvky rizika. Co když ji starý nezabije. Mohla by mluvit a starý by mohl mluvit a ten zatracený Rowell by si mohl ty dvě historky dát dohromady a vyvodit nepříjemný závěr. Kdyby se jí byl vůbec nedotkl, nebyla by mohla udělat nic jiného než popřít, že má cokoli společného se Stussenem. A jelikož starý najde Stussena ve své ložnici, nebude jí věřit. Uvažoval, proč se tak evidentní chyby dopustil. Tiše stál, dokud pochybnost nezačala ustupovat. Starý bude stejně nepřítel, jako kdokoli jiný v jeho kůži. A bylo zatraceně dost jisté, že v tě místnosti nenechá nic naživu.

Vrátil se, vyšel po schodech a sekáček schoval ve svém pokoji, pak vzbudil chlapce a řekl mu, aby si ráno vzal dodávku, natankoval a přijel zpátky vyzvednout starého pána. Dal mu pětidolarovku na benzín. Když se vrátil do svého pokoje, bylo čtvrt na jednu. Zhasl stolní

lampu a seděl potmě na posteli. Věděl, že spát nebude. Ne, když zbývalo tak málo času.

Kapitola dvacátá

Paul Darmond ležel potmě s prsty propletenými za hlavou. Otočil se a pohlédl na hodiny. Svítící ručičky tvořily pravý úhel – byly tři. Myslel na ni, jaká byla vysoká a pěkná, když od něho včera odcházela. Sice nevěřil na předtuchy, ale několikrát za noc se vzbudil s neodbytným pocitem, že už ji neuvidí. Že už mu navždy v paměti zůstane tenhle poslední pohled.

Hodiny ukazovaly tři deset.

Ve tmě se vzpřímil, odhodil přikrývku a posadil se na kraj postele. Zív! a bez rozsvícení se oblékl. Vyšel na ulici. Bylo půl čtvrté. Rezolutně se vydal opačným směrem, než byl krám se zchátralým starým domem. Ušel několik bloků, pak zpomalil, zastavil se a chvíli stál, pak se otočil a kráčet pomalu zpátky. Minul svůj byt. Bylo to dětinské, ale věděl, že se bude cítit lépe, když se jen tak projde kolem místa, kde spí. Přál si, aby věděl, které okno je její.

Když byl na dva bloky od domu, pocítil podivné mrazení zlého tušení v zátylku a zrychlil krok.

Když však dorazil na místo, dům tam stál ohromný a tmavý a tichý. Paul přešlapoval v mírně teplé noci na úzkém chodníku a díval se do oken ve druhém poschodí. Jak zamilovaný kluk, napadlo ho.

Lekl se, když se rozsvítilo v prvním patře. Potom si uvědomil, že to je pravděpodobně Gus, který vstává, aby jel na trh. To, co pak náhle zaznělo, jím projelo jako elektrický šok.

Ten zvuk se nepodobal ničemu, co kdy předtím slyšel. Až po třech úderech srdce rozpoznal, co to je: nekontrolovatelné ženské vřiskání, přicházející v krátkých pronikavých dávkách, jak vždy ustala, aby nabrala dech a znovu zplna hrdla zaječela, jako smyslu zbavená. To se opakovalo v přibližně vteřinových intervalech. Rozběhl se k čelním domovním dveřím, jak nejrychleji mohl. V okamžiku, kdy jedním skokem překonal venkovní schůdky, poslední z rytmicky pravidelných výkřiků náhle ustal. Rozrazil dveře a hnál se po schodech nahoru.

Poručík Rowell, naplněn neklidem v předtuše blížícího se maléru, se poté, co zavřeli poslední z lokálů, zvolna projížděl prázdnými ulicemi svého okrsku a namátkově měnil směr. Autem náhle zazněl kovový hlas. Rowell poslouchal, pak se otočil do protisměru, přičemž narazil předními koly do protějšího chodníku, a tvrdě sešlápl plyn. Se zaplácáním zabrzdil před Varakiovic domem, vytáhl revolver s krátkou hlavní a svým křivonohým během zamířil k přední verandě.

Rick se vzbudil, když zazvonil budík. Ohromilo ho, když viděl, že je venku tma. Trvalo mu několik okamžiků, než si uvědomil, proč byl probuzen v tuto hodinu. Cítil se otupělý a zavlhlý spánkem. Rozsvítil a rychle se oblékl. Měl pocit, že ho využili. Sobota byla vždycky těžký den. Teď po vás chtěli, abyste vstávali ještě dříve než ptáci.

Tiše prošel domem a po špičkách vyšel po schodech do prvního patra. Vydal se chodbou a zdálo se mu, jako by se za ním někdo pohnul a vydal nějaký zvuk. Zůstal stát a poslouchal, ale nic už neslyšel. Ve tmě se vždycky cítil nepříjemně, vždycky měl pocit, že se něco se spoustou zubů na něj chystá skočit. Olízl si rty. Zastavil se před Gusovými dveřmi a chtěl na ně zaklepat. Za dveřmi byla postel, kde spolu spali muž a žena. Nechtělo se mu na to myslet. Otřel si ruku po straně o kalhoty, váhavě otočil knoflíkem a otevřel dveře. Uvažoval, jestli má zakašlat nebo něco. Vešel po špičkách dovnitř a uviděl obrysy postele. Stěží na ní rozeznal nataženou spící postavu. Když našlapoval místností, slyšel oddychování. Nevypadalo to ale na člověka, který

spí; zdálo se mu příliš rychlé. Zastavil se u postele a hleděl na ni, pak si otřel znovu ruku o stranu kalhot a zdráhavě ji natáhl, aby Gusovi zatřásl ramenem. Zavadil o cosi podivně velkého a oblého a něco ho chytlo za rukáv. Zaslechl usilovný dusot, jako by někdo běžel chodbou. A náhle zazářilo ostré stropní světlo a v posteli byla jen Jana a on se otočil rychle ke dveřím a viděl, jak k němu běží muž, s ústy doširoka otevřenými a směšně zkroucenými, muž, jehož obličej chvíli nepoznával, a pak si uvědomil, že to k němu běží Gus. Cítil, jak se mu rty roztáhly do úsměvu, který ho před tolika věcmi zachránil, a řekl: „Já jsem jen –“ A viděl Verna ve dveřích za Gusem a pocítil úlevu, protože Vern to vysvětlí. Ve světle pokoje se mihl třpytivý záblesk a on spatřil, co Gus dělá, až v zlověstném zlomku vteřiny, když se ten rychlý záblesk stočil k jeho hlavě a změnil se v ohromné pronikavé horké bílé palčivé světlo. A on se do té záře hroutil, jako hmyz do stínítka lampy, hroutil se a zubil a v uších mu ještě okamžik ozvěnou znělo „jen... jen... jen...“, než velká chlupatá ruka všechna světla na světě zhasla.

Seděl s Vernem skrčen na schodech a slyšel pomalé skřípění, jak nějaké zvíře, které kráčelo po dvou jako člověk, opatrně stoupalo po schodech. Narušitel mého domu a mé hrdosti a mé mužské důstojnosti. Někdo, kdo vyčkal, až malá dodávka s lomozem odjela a kdo si teď myslí, že je v bezpečí před odplatou Pána Boha všemohoucího.

A přichází blíž a míří do chodby v mém patře, směrem k mé ženě, naplněn svým zvířecím chtíčem, a já nemohu vydržet sedět zcela bezhlučně. Slabě zasténám a někdo vedle mě, na kterého jsem v této chvíli zapomněl, mi dává ruku na ústa. Pak už jsem zticha a ten, kdo se plíží k mé ženě, se zastavuje a my čekáme a nasloucháme si navzájem, jako zvířata v temnotě lesa. Jsem zticha a on jde dál a pak ten, co tu čeká se mnou, nachází mou ruku a prsty se mi sevrou kolem spolehlivé, známé rukojeti velkého sekáčku, toho, který Rick ostří jako břitvu. Příjemně mi spočívá v ruce a to zvíře teď už mělo čas dojít k mé ženě. Potichu vykročím a jdu bezhlučně až do chodby a pak už potichu být nemohu. Běžím a sahám za rám dveří po vypínači a napůl oslepen vidím její oči a muž, který se otáčí, je Rick, a jak k němu běžím, rozmáchnu se tím solidním těžkým ostřím, rozmáchnu se s plnou silou a

nenávisť a cítím dobrý hluboký zásek a slyším mlaskavý zvuk, jak se zarazí do zvířecího mozku stvůry, kterou jsem si držel v domě a neměl o ničem tušení. A vyprostím ostří z rány, když padá, a jeho růžové ruce se při pádu napůl zvedají. A ona má ústa dokořán a žíly na hrdle jí vyvstávají a v sedě couvá co nejdále ode mě. A já udělám krok a v hrudi mi něco podivně praskne a něco teplého se mi rozlévá uvnitř. Jsem na kolenou a dům se naklonil tak, že podlaha je svah, stoupající k oknu. A já padám obličejem dolů na ten svah a cítím teplou vlhkost uvnitř hrudi a přemýšlím o ní a současně se dívám, jak se pomalu zdvíhá vzorek koberce, přibližuje se ke mně a prudce mě udeří do tváře, bolest však necítím. A jak užasle přemýšlím o těchto věcech, svah se stává prudším a je velmi kluzký a já po něm sjíždím k tmavému oknu a tím oknem ven. Padám z toho tmavého okna, ve vzduchu se v temnotě otáčím a myslím si, že je to skutečně velmi zvláštní...

Seděl skrčen na schodech vedle Guse a společně naslouchali tichu a pak pomalému skřípění, jak Rick postupoval chodbou. Měl ruku na Gusově rameni a cítil pohyb jeho svalů. Našmátral ve tmě Gusovu ruku a vložil mu do ní rukojeť sekáčku, kterou opatrně pustil, když pocítil změnu váhy. Mírně postrčil široká stará záda. Starý pán šel tiše ze schodů, když se však octl v chodbě, s Vernem hned za zády, dal se do běhu. Vern běžel rychle za ním. Viděl, jak z pokoje zazářilo do chodby světlo v tom okamžiku, kdy starý proběhl dveřmi. Ve dveřích se Vern zastavil. Uviděl mocný náprah a úměrně razantní zásek a uviděl Rickův úsměv a mírné zdvižení jeho malých rukou, jak ho čepel zešíkma zasáhla těsně pod levým uchem a odsekla čelist, mozek i úsměv. Když Rick dopadl, Jana poprvé vykřikla a chvatně odcouvala před hrozbou blížícího se sekáčku.

Vykřikla znovu a Gus se zapotácel a padl těžce na kolena, až se místnost zachvěla, jako kdyby ho její výkřik srazil k zemi. Rychle pochopil, co musí udělat. Horečně se vrhl po sekáčku a sebral ho s podlahy, kde ležel vedle nehybné Gusovy ruky. Přitiskla se do samého rohu, oči pevně zavřené, bradu vzhůru, hrdlo napjaté vytrvalými, nervy drásajícími výkřiky. Chvatně se po ní ohnal, ale hrot sekáčku se zasekl do zdi a čepel se zastavila na palec od jejího spánku. Vytáhl ho

a když se ozvalo další zaječení, znovu sekl po jeho zdroji; věděl jen, že musí ten zvuk zarazit.

Lomoz odjíždějící dodávky Bonny vzbudil. Napadlo ji, že by možná Janě pomohlo, kdyby pro případ, že by se Vern vydal dolů za ní, otevřela dveře svého pokoje. Vzala si na sebe župan, stoupla si blízko dveří a napjatě naslouchala. Dlouho se žádný zvuk neozval. Konečně se jí zazdalo, že zaslechla někoho pohybovat se o patro níž. Opatrně otevřela dveře, aby slyšela trochu lépe. Vteřiny pomalu ubíhaly. A pak uslyšela, jak někdo běží chodbou pod ní.

Potom, jakoby z podlahy, to zaznělo. Ostré zaječení vrcholného děsu. A hluk pádu něčeho těžkého. Zjezily se jí vlasy hrůzou, když bezprostředně nato následoval výkřik další. Aniž by si uvědomovala jak se tam dostala, octla se na schodišti, zatímco výkřiky pokračovaly. Ty náhle ustaly když byla v půlce schodů, a zavládlo ještě strašnější ticho. Spěchala chodbou k pruhu světla prosvítajícího dveřmi. Walter vyšel do chodby v pyžamu, které mu bylo příliš velké, a tupě zíral.

Když dospěla ke dveřím, zaslechla podivný zvuk. Nahlédla do místnosti. Spatřila rozpůlený meloun, který býval hlavou Ricka Stussena. Spatřila Guse, obličejem dolů. Spatřila muže, který klečel na posteli. V obou rukou držel rudý sekáček. Údery zasazoval s vážným zaujetím, jako malý chlapec zatloukající hřebíky. Na okamžik jí mysl nemohla pojmout obludnost té scény. Stála zamračená a až ve chvíli, kdy se otočil a pohlédl na ni, byla schopná soustředit se na to, co vlastně vidí. Místnost se jí zamlžila a ona se bokem svezla po rámu dveří.

Věděla, že by byla omdlela, kdyby se k ní byl neobrátil. Jeho tvář byla mrtvá. Od očí dolů byla ohyzdně povislá, jako kdyby mu byly vyjmuty svaly z lící a úst. Zdálo se, že mu ochablý obličej visí z očních důlků. A oči měl naprosto vyhaslé; pohlcovaly veškeré světlo a neodrážely žádné. Když z mrtvolného pachu pokoje vyrazil směrem k ní, potřísněný, pomazaný krví, přišerný, otočila se a běžela ke schodišti, s jedinou touhou dostat se pryč, do noci, prchat temnou ulicí.

Narazila tvrdě do Paula Darmonda, za sebou zaslechla bouchnutí dveří, jak Walter zapadl zpět do svého pokoje. Zaryla do Paula prsty, když se ji snažil zachytit a vykřikla: „Utíkej! Honem utíkej!“

Jeho momentální nechápavost ji rozčilila. Zaslechla známý rachotivý zvuk dodávky vjíždějící na příjezdovou cestu a ostré zakvilení pneumatik, jak nějaké auto prudce zabrzdilo před domem. Věděla, že by nebyla schopná proklouznout kolem Paula a nechat ho tam napospas tomu, co se blížilo chodbou. Uplynul snad jen okamžik, než si uvědomil bezprostřednost hrozícího nebezpečí. Pevně jí sevřel prsty zápěstí a běželi dolů po schodech a ona slyšela, jak se to žene za nimi. Bylo to jako jeden ze zlých snů z dětství, kdy utíkáte jakoby lepidlem a nohy jen pomalu vlečete, zatímco vás něco honí a neustále se přibližuje.

Vyřítili se předními dveřmi a přes verandu dolů po venkovních schůdcích a Rowell s pistolí v ruce patřil k tomu nejpříjemnějšímu, co kdy spatřila.

„Co se děje?“ otázal se nevzrušeným hlasem.

„Vern,“ vypravila ze sebe. „Vraždí je.“

Rowell přešel verandu a vstoupil do temného domu. Paul řekl: „Počkej v jeho autě, Bonny.“

„Ne. Ty už tu nic nezmůžeš. Není nic, cos bys mohl udělat. Nevracej se tam.“ Jak tam stála, začala se chvět po celém těle a zuby jí drkotaly. Položil jí ruku pevně kolem ramen. Ve většině domů bylo rozsvíceno. Lidé vyšli na verandy v županech a kabátech.

S kvílením sirény přijel další policejní vůz a dva uniformovaní muži se z něho vyhrnuli a ztěžka klusali k domu a zvuk, který vyšel z otevřených předních dveří, je zastavil v pohybu. Vřeštivé zaržání, zvuk naprostého šílenství.

Bylo slyšet prudké zmítání a pak ticho. Rozsvítilo se světlo na verandě a také v chodbě. Ve dveřích se objevil Rowell, obličej zkřivený bolestí a držel si pravou ruku na břicho.

Jeho hlas byl starý a nakráplý, přesto však autoritativní. „Morane. Běžte k rádiu. Nahoře je pár mrtvých, na chodbě šílenec a já potřebuju doktora. Dostal jsem to do ruky. Dejte tomu cvokovi náramky, Schantz, dokud je ještě v limbu. Na zápěstí i na kotníky. Sedí na něm ten kluk.“

Uvnitř domu začala sténat žena. Nebylo to jako tamto ječení. Tohle bylo tenké, slabé, netrpělivé. Jeden policista odběhl k hlídkovému vozu. Druhý vešel do domu. Na verandu přispěchal Walter. „Už bude

rodit!“ zakřičel. „Už bude rodit!“ Z dálky se přibližovaly sirény. „Dělejte něco, někdo!“ volal Walter.

Lékař v první sanitce se na Rowellovu žádost nejprve věnoval Doris Varakiové. Walter ji pak odvezl v rodinném sedanu.

Paul řekl Bonny: „Tady nemůžeš zůstat. Nechám nás odvézt ke mně jedním z policejních vozů.“

„Mně nic není. To bude dobré.“

Rowell promluvil, docela tiše, jako kdyby vše vysvětloval sám sobě: „Nebylo slyšet ani hlásku, když jsem tam vešel. Ani hlásku. Na schodišti bylo rozsvíceno. Pak se něco pohnulo hned vedle mě a když jsem se začal otáčet, sekl mi do ruky, sekl po pistoli tím sekáčkem. To jsem ještě nevěděl, co to je. Myslel jsem, že to je palice. Rukojeť musela být kluzká a musela se mu otočit v ruce, protože mi naplocho zlomil ruku. A měl mě v pasti, u zdi hned pod schody. Uviděl jsem, co drží. Uviděl jsem ten obličej. Prokrista! Blíž smrti jsem ještě nebyl. Nemohl jsem se ani pohnout. Pak se zničehonic objevil ten smrkáč. Přišel odněkud zezadu. Ten tvůj oblíbenec, Kazateli. Jeden z těch tvejh podělanejh zázraků. A teda, klobouk dolů! Viděl všechno ve zlomku vteřiny a vrazil do Locktera, takže tím sekáčkem mávnul o fous vedle mého obličeje. Lockter se obrátil a ohnal se po něm a smrkáč se uhnul a vrhl se na něj. Probral jsem se z tranzu a vyrval mu ten sekáček z ruky. Pak ten cvok začal vydávat ty kokrhavý zvuky a šel klukovi po očích holýma rukama. A ten malej smrkáč, Paule, ho odrazil a vypálil mu jednu přímo na bradu. Panečku, pěkněj úder.“

„Ten malej smrkáč,“ řekl jemně Paul.

Rowell se na ně podíval. „Já vím. Já vím. Co bych měl teda udělat?“

„Poděkovat mu, řekl bych.“

„Zpátky, lidičky!“ burácel Moran. „Nic ke koukání. Tady není nic ke koukání. Zpátky. Rozejděte se!“

Tak jak to bylo na začátku

Je město z kamene a v něm šedivá čtvrť a v té čtvrti je malý krám, stavba z cementových tvárnic propojená přístavkem s velkým chátrajícím domem.

Obchody jdou dnes poměrně dobře. Lidé, kteří tam chodili nakupovat před tou šílenou, krvavou řezí oné vlahé červnové noci, říkají, že náhlé břímě odpovědnosti bylo přesně to, co Walter potřeboval, aby se z něj stal konečně chlap. Doris pracuje v krámu. Značně se zakulatila, ale docela jí to sluší. Má stále ostrý jazyk, ale její občasné výstupy teď Walter umí zvládnout jediným pohledem či slovem. Anna se stará o dítě, chlapečka, který se právě učí chodit, a zákazníci s pronikavějším zrakem usuzují, že přijde další.

Je tu nový řezník, tichý muž s mírnými očima, ale není tak dobrý, jako byl Stussen. James Dover zařizuje hodně nákupů, má na starost veškerou rozvážku a ještě zvládá chodit třikrát týdně na univerzitu do večerních kursů pro dospělé. Náročným denním režimem zhubl a dozrál. Neměli s Teenou čas na líbáčky. Samozřejmě se o nich po čtvrti vedly řeči, ale bylo by to horší, kdyby ta děsivá červnová noc neposkytla drastičtější téma. Ale klepy časem slábly a ustávaly, na pár nepříjemných faktů se postupně zapomnělo, až nakonec v povědomí lidí zbyly jen ty nejmlhavější pochybnosti. I ty se pak rychle rozptýlily při spatření výrazu v očích mladé nevěsty, vzhlížející k svému silnému manželovi.

Novinové stránky líčící ony události pomalu žloutnou a fakta se vytrácejí z paměti. Jen pár lidí si teď vzpomíná na čtrnáctihodinovou nahrávku, vytvořenou z blábolů toho pomatence, ze které se sestříhala asi hodina smysluplných informací. Tyto informace samozřejmě neměly žádnou právní váhu. Bylo jich však využito k tlaku na osoby, o kterých byla na pásku zmínka, až sám Karshner, v téměř mrtvičném záchvatu zuřivosti, zcela nenadále zemřel. Jistí novinoví dopisovatelé poukázali na ironii faktu, že smrt nastala selháním téže srdeční tepny, která praskla v mohutné hrudi Guse Varakiho.

Jistá chapadla distribuční drogové organizace v Johnstonu byla odťata a organizace utrpěla dočasnou ztrátu. Hlava hydry však zasažena nebyla a časem narostla chapadla nová a obezřetně se rozestřela temnými částmi města. Nové děti se učí vznášet. Přeložené svitky bankovek teplých od dlaně se předávají na chodbách nejzapadlejších kin, v postranních uličkách, na pánských záchodech levných barů, v cukrárnách poblíž středních škol. Pokračuje to dál, protože pro typy bez svědomí zisk stále ještě převažuje nad rizikem.

Možná, jak věří Bonny, je to pro lidi z džungle tohoto města jen otázka štěstí. Štěstí, a jak tvrdí Paul, také víry, schopnosti věřit v něco. A zdá se, že do vysokého starého domu a dlouhého, nízkého krámu ozářeného neonem se štěstí vrátilo.

Bonny a Paul tam včera po zavírací době zašli, aby se ujistili o své vlastní mře, o svém vlastním štěstí. Jsou spolu, jsou oddáni a dosud ještě šťastní nejsou, ačkoli v to doufají. Pohybují se mezi vrcholy velké radosti ze sebe navzájem a propastmi hořkosti a snahy jeden druhému ublížit. Museli jet přes celé město, protože si pronajali jeden z domů patřících k univerzitě. Paul začal mimo školu poskytovat také konzultace, aby si mohli dům zařídit. Ani jeden z nich si ještě není jist, že tohle manželství bude fungovat, nicméně se o to snaží.

Přijeli ke krámu, když právě zavírali. Jim zamkl, z lednice se vytáhlo pár plechovek piva a nějakou dobu si jich všech šest povídalo. Vykládali si o drobnostech a srdečně se spolu zasmáli. Jen v jednu chvíli vnesla do rozhovoru trochu napětí Doris, když se trpce zmínila o penězích, které se našly v úschovni skříňce a podle zřetelného otisku prstu patřily Lockterovi. Lockter je ovšem už neuvidí, jako neuvidí nic ze světa mimo zdi instituce, kde bude s nevyléčitelnou paranoiou trávit čas až do dne, kdy zemře jako pomatený stařec s hlavou plnou vi-

din. Doris protestovala proti jejich zabavení a tvrdila, že měly být odevzdány zbývajícím členům Varakiovic rodiny. Ale Walter jí uštědřil krátký, ostrý pohled, který mu na jeden vzdorný moment vrátila, než jí oči zvlídněly, usmála se jakoby nějakému svému tajemství a začala rychle, téměř omluvně, mluvit o jiných věcech.

Když se Paul s Bonny rozloučili, kráčeli k Paulovu starému autu ru-
ku v ruce, ve vzácné chvílce míru a shody. Sedla si těsně vedle něho, když projížděli městem, tou neonovou pustinou, tou kamennou džunglí a oba si společně hýčkali tenhle malý vřelý okamžik štěstí a víry.

Varakiovi žijí v nevelkém domě hned vedle svého obchodu s potravinami, kam obyvatelé městečka chodí nakupovat už léta. Po příchodu bývalé prostitutky Bonney, však všechno v domě začíná jít od desíti k pěti. Jakoby na celou domácnost padl černý stín. Napětí vzrůstá, až jednoho dne nahromaděné vášně vzkypí a dojde k neodvratné tragédii.